

UNITED STATES OF AMERICA

250 YEARS

1776 ★ 2026

THE DECLARATION OF INDEPENDENCE 250 YEARS OF INFLUENCE

ДЕКЛАРАЦІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ 250 РОКІВ ВПЛИВУ

TABLE OF CONTENTS

U. S. DECLARATION OF
INDEPENDENCE

THE DECLARATION'S JOURNEY

HOW PEOPLE ABROAD VIEWED OUR
DECLARATION OF INDEPENDENCE

ЗМІСТ

1 ДЕКЛАРАЦІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ США

8 ДОЛЯ ДЕКЛАРАЦІЇ

51 ЯК У РІЗНИХ КРАЇНАХ СПРИЙНЯЛИ НАШУ
ДЕКЛАРАЦІЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

REVOLUTIONARY IMPORTANCE OF THE DECLARATION OF INDEPENDENCE	57	РЕВОЛЮЦІЙНЕ ЗНАЧЕННЯ ДЕКЛАРАЦІЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ
THE DECLARATION OF INDEPENDENCE'S INFLUENCE AROUND THE WORLD	63	ВСЕСВІТНЄ ЗНАЧЕННЯ ДЕКЛАРАЦІЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ
AMERICA AT 250: A DECLARATION OF IDEALS RESET THE WORLD – AND STILL RESONATES TODAY	71	АМЕРИКА У 250 РОКІВ: ЯК ДЕКЛАРАЦІЯ ІДЕАЛІВ ЗМІНИЛА СВІТ — І ЗБЕРІГАЄ СВОЄ ЗНАЧЕННЯ СЬОГОДНІ
THE INTERNATIONALISM OF THE DECLARATION OF INDEPENDENCE	84	ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМ ДЕКЛАРАЦІЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ
THE DECLARATION OF INDEPENDENCE IN GLOBAL PERSPECTIVE	91	ДЕКЛАРАЦІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ В ГЛОБАЛЬНОМУ КОНТЕКСТІ
THE DECLARATION OF INDEPENDENCE STILL DEFINES AMERICA'S PURPOSE	101	ДЕКЛАРАЦІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ВИЗНАЧАЄ ВИЩУ МЕТУ АМЕРИКИ, ЯК І РАНІШЕ
THE DECLARATION OF INDEPENDENCE, 1776	107	ДЕКЛАРАЦІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, 1776 Р.
AMERICAN INNOVATIONS	112	АМЕРИКАНСЬКІ ІННОВАЦІЇ

U. S. DECLARATION OF INDEPENDENCE

In Congress, July 4, 1776

The unanimous Declaration of the thirteen united States of America,
When in the Course of human events, it becomes necessary for one people to dissolve the political bands which have connected them with another, and to assume among the powers of the earth, the separate and equal station to which the Laws of Nature and of Nature's God entitle them, a decent respect to the opinions of mankind requires that they should declare the causes which impel them to the separation.

ДЕКЛАРАЦІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ США

Ухвалена Конгресом 4 липня 1776 року.

Декларація представників Сполучених Штатів Америки, які зібралися на Загальному конгресі Коли в перебігу історії людства одному народу доводиться розірвати зв'язки, що поєднували його з іншим, і посісти серед держав світу окреме і рівне становище, право на яке йому належить за законами природи і законами Бога природи, належна пошана до поглядів людства вимагає з'ясувати причини, що спонукали його відокремитися.

We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life, Liberty and the pursuit of Happiness.--

That to secure these rights, Governments are instituted among Men, deriving their just powers from the consent of the governed, -- That whenever any Form of Government becomes destructive of these ends, it is the Right of the People to alter or to abolish it, and to institute new Government, laying its foundation on such principles and organizing its powers in such form, as to them shall seem most likely to effect their Safety and Happiness. Prudence, indeed, will dictate that Governments long established should not be changed for light and transient causes; and accordingly all experience hath shewn, that mankind are more disposed to suffer, while evils are sufferable, than to right themselves by abolishing the forms to which they are accustomed.

But when a long train of abuses and usurpations, pursuing invariably the same Object evinces a design to reduce them under absolute Despotism, it is their right, it is their duty, to throw off such Government, and to provide new Guards for their future security.

Such has been the patient sufferance of these Colonies; and such is now the necessity which constrains them to alter their former Systems of Government.

The history of the present King of Great Britain is a history of repeated injuries and usurpations, all having in direct object the establishment of an absolute Tyranny over these States.

To prove this, let Facts be submitted to a candid world.

He has refused his Assent to Laws, the most wholesome and necessary for the public good.

Ми вважаємо за самоочевидні істини, що всіх людей створено рівними; що Творець обдарував їх певними невідбірними правами, до яких належать життя, свобода і прагнення щастя; що уряди встановлюються між людьми на те, щоб забезпечувати ці права, а влада урядів походить із згоди тих, ким вони управляють; що в кожному випадку, коли якась форма правління стає згубною для такої мети, народ має право змінити або скасувати її і встановити новий уряд, спираючись на такі принципи та організовуючи його владу в такі способи, які видаються народу найдоцільнішими для досягнення своєї безпеки і щастя.

Розважність, звичайно, підказує не змінювати здавна встановлені уряди з дрібних і минулих причин; згідно з цим цілий досвід свідчить, що людство воліє радше терпіти, поки лихо стерпне, ніж виправляти лихо скасуванням звичних форм. Проте, коли довга низка правопорушень і зловживань владою, незмінно спрямована на досягнення тієї мети, виявляє намір підпорядкувати народ абсолютному деспотизму, тоді народ має право та обов'язок повалити такий уряд і встановити нову форму убезпечення народу в майбутньому.

Таке було довготривале страждання наших колоній, і така тепер є konieczність, що примушує їх змінити усталені форми правління.

Вся історія правління теперішнього короля Великої Британії - це історія постійних зловживань і правопорушень влади, прямою метою яких було створення абсолютної тиранії над нашими Штатами.

На доказ цього наводимо факти, щоб про них знав безсторонній світ.

Король відмовляється затверджувати найкорисніші і konieczні для загального добра закони.

He has forbidden his Governors to pass Laws of immediate and pressing importance, unless suspended in their operation till his Assent should be obtained; and when so suspended, he has utterly neglected to attend to them.

He has refused to pass other Laws for the accommodation of large districts of people, unless those people would relinquish the right of Representation in the Legislature, a right inestimable to them and formidable to tyrants only.

He has called together legislative bodies at places unusual, uncomfortable, and distant from the depository of their public Records, for the sole purpose of fatiguing them into compliance with his measures.

He has dissolved Representative Houses repeatedly, for opposing with manly firmness his invasions on the rights of the people.

He has refused for a long time, after such dissolutions, to cause others to be elected; whereby the Legislative powers, incapable of Annihilation, have returned to the People at large for their exercise; the State remaining in the mean time exposed to all the dangers of invasion from without, and convulsions within.

He has endeavoured to prevent the population of these States; for that purpose obstructing the Laws for Naturalization of Foreigners; refusing to pass others to encourage their migrations hither, and raising the conditions of new Appropriations of Lands.

He has obstructed the Administration of Justice, by refusing his Assent to Laws for establishing Judiciary powers.

Він забороняє своїм губернаторам ухвалювати найнагальніші закони, що їх потребує для свого життя людність просторих теренів, якщо вона не зречеться свого права на представництво у законодавчих органах, права неоціненного для людності і грізного тільки для тиранів.

Він відмовлявся приймати інші Закони, потрібні для життя людей на просторих територіях, якщо вони не зречуться свого права на Представництво у Законодавчих органах, – права, неоціненного для них і грізного тільки для тиранів

Він скликає законодавчі органи в місцях незвичайних, невідгодних і віддалених від сховищ публічних документів тільки через те, щоб змусити цим законодавців дати згоду на свої заходи.

Він неодноразово розпускав Палати представників за те, що вони мужньо опиралися його зазіханням на права народу.

Він довго відмовлявся після таких розпусків дати дозвіл на вибори інших; внаслідок цього законодавча влада як незнищенна поверталася до народу в цілому, але штат, втім, залишався беззахисним як від нападу ззовні, так і від внутрішніх заворушень.

Він намагається запобігти заселенню цих штатів, перешкоджаючи з цією метою дії законів про натуралізацію іноземців, відмовляючись запровадити інші закони, щоб заохотити переселення сюди, та ускладнюючи умови нових наділень землею.

Він перешкоджає судовим органам, відмовляючись санкціонувати закони про встановлення судової влади.

He has made Judges dependent on his Will alone, for the tenure of their offices, and the amount and payment of their salaries.

Він цілковито підпорядкував суддів своїй волі, самостійно визначаючи терміни урядування, а також розмір і виплату їм винагороди.

He has erected a multitude of New Offices, and sent hither swarms of Officers to harrass our people, and eat out their substance.

Він заснував безліч нових установ і наслав сюди хмари урядовців, щоб непокоїти наш народ і висмоктувати з нього останні соки.

He has kept among us, in times of peace, Standing Armies without the Consent of our legislatures.

Він утримує серед нас у мирні часи постійне військо без згоди на це наших законодавчих органів.

He has affected to render the Military independent of and superior to the Civil power.

Він намагається поставити військових у стан незалежності і вищості щодо цивільної влади.

He has combined with others to subject us to a jurisdiction foreign to our constitution, and unacknowledged by our laws; giving his Assent to their Acts of pretended Legislation:

Він підтримував охочих підпорядкувати нас режимові, чужому нашій конституції і не визнаному нашими законами, схвалюючи їхні акти позірно законодавчого характеру:

For Quartering large bodies of armed troops among us:

На розквартирування серед нас великої кількості озброєного війська;

For protecting them, by a mock Trial, from punishment for any Murders which they should commit on the Inhabitants of these States:

На убезпечення цих вояків від кари за вбивства, яких вони припустяться проти мешканців цих штатів, завдяки впровадженню судочинства, яке є глузуванням з правосуддя;

For cutting off our Trade with all parts of the world:

На припинення наших торговельних зв'язків з рештою частин світу;

For imposing Taxes on us without our Consent:

На оподаткування нас без нашої на те згоди;

For depriving us in many cases, of the benefits of Trial by Jury:

На позбавлення нас у багатьох випадках права на суд присяжних;

For transporting us beyond Seas to be tried for pretended offences
For abolishing the free System of English

На перевезення нас за океан для суду за вигадані злочини;

Laws in a neighbouring Province, establishing therein an Arbitrary government, and enlarging its Boundaries so as to render it at once an example and fit instrument for introducing the same absolute rule into these Colonies:

For taking away our Charters, abolishing our most valuable Laws, and altering fundamentally the Forms of our Governments:

- For suspending our own Legislatures, and declaring themselves invested with power to legislate for us in all cases whatsoever.

He has abdicated Government here, by declaring us out of his Protection and waging War against us.

He has plundered our seas, ravaged our Coasts, burnt our towns, and destroyed the lives of our people.

He is at this time transporting large Armies of foreign Mercenaries to compleat the works of death, desolation and tyranny, already begun with circumstances of Cruelty & perfidy scarcely paralleled in the most barbarous ages, and totally unworthy the Head of a civilized nation.

He has constrained our fellow Citizens taken Captive on the high Seas to bear Arms against their Country, to become the executioners of their friends and Brethren, or to fall themselves by their Hands

He has excited domestic insurrections amongst us, and has endeavoured to bring on the inhabitants of our frontiers, the merciless Indian Savages, whose known rule of warfare, is an

На скасування вільної системи англійського права у судовій царині, встановлюючи у ній свавільне правління і поширюючи межі цієї царини так, щоб перетворити її на приклад і водночас зручне знаряддя для запровадження такого самого абсолютного правління в наших колоніях;

На відібрання наших хартій, на скасування наших найцінніших законів і на істотну зміну форми нашого правління;

На зупинення діяльності наших законодавчих органів і проголошення себе правомочним видавати для нас закони в усіх випадках.

Король зрікся своєї влади тут, проголосивши нас поза своєю охороною і започаткувавши проти нас війну.

Він плюндрує наші моря, грабує наші узбережжя, спалює наші міста, відбирає життя у наших людей.

Він переправляє тепер великі армії чужоземних найманців, щоб довершити справу смерті, спустошення і тиранії, вже розпочату за умов такої жорстокості і віроломства, подібні до яких навряд чи були навіть у найбільш варварські часи і які цілковито не гідні глави цивілізованої держави.

Він примушує наших краян, бранців у відкритому морі, здійсмати зброю проти своєї країни і ставати вбивцями своїх братів і друзів або самим гинути від їхньої руки.

Він підбурює внутрішні чвари поміж нами і намагається нацькувати на мешканців нашого порубіжжя немилосердних індіанських дикунів, що їхнє відоме правило війни

undistinguished destruction of all ages, sexes and conditions.

In every stage of these Oppressions We have Petitioned for Redress in the most humble terms: Our repeated Petitions have been answered only by repeated injury. A Prince whose character is thus marked by every act which may define a Tyrant, is unfit to be the ruler of a free people.

Nor have We been wanting in attentions to our Brittish brethren. We have warned them from time to time of attempts by their legislature to extend an unwarrantable jurisdiction over us. We have reminded them of the circumstances of our emigration and settlement here. We have appealed to their native justice and magnanimity, and we have conjured them by the ties of our common kindred to disavow these usurpations, which, would inevitably interrupt our connections and correspondence. They too have been deaf to the voice of justice and of consanguinity. We must, therefore, acquiesce in the necessity, which denounces our Separation, and hold them, as we hold the rest of mankind, Enemies in War, in Peace Friends.

We, therefore, the Representatives of the united States of America, in General Congress, Assembled, appealing to the Supreme Judge of the world for the rectitude of our intentions, do, in the Name, and by Authority of the good People of these Colonies, solemnly publish and declare, That these United Colonies are, and of Right ought to be Free and Independent States; that they are Absolved from all Allegiance to the British Crown, and that all political connection between them and the State of Great Britain, is and ought to be totally dissolved; and that as Free and Independent States, they have full Power to levy War, conclude Peace, contract

полягає у нищенні до ноги людей будь-якого віку, статі чи стану.

На всіх щаблях цих утисків ми зверталися з проханнями про відновлення справедливості, складеними у найсумірніших виразах. Відповіддю на наші постійні прохання були тільки дальші кривди. Державець, якого кожний з цих учинків викриває як тирана, не може бути правителем вільних людей.

Не бракувало нам і уваги до наших британських братів. Ми час від часу попереджали їх про спроби їхніх законодавчих органів безпідставно поширити на нас свою юрисдикцію. Ми нагадували їм про обставини нашої еміграції і нашого тут оселення. Ми зверталися до їхньої природної справедливості й великодушності і закликали їх, посилаючись на нашу покровність, припинити ці зловживання владою, що неминуче мали призвести до розриву наших зв'язків і листування. Але вони також були глухими до голосу справедливості й покровності. Через те ми мусимо скористатися з кінечності проголосити наше відокремлення і ставитися до них так, як ми ставимося до решти людства - як до ворогів у війні, як до приятелів у мирі.

Тому ми, представники Сполучених Штатів Америки, які зібралися на Загальний конгрес, звертаючись до Всевишнього судді світу із запевненням у справедливості наших змагань, ім'ям і за дорученням усіх добрих людей наших колоній, урочисто заявляємо і проголошуємо, що наші Сполучені Колонії є і згідно з правом повинні бути вільними і незалежними штатами; що вони звільнилися від будь-якої вірності британській короні; що будь-який політичний зв'язок між ними і Великою Британією є і повинен бути цілковито розірваний; і що як вільні і незалежні Сполучені Штати, вони мають повне право оголошувати війну, укладати мир, вступати у союз, заходити у торговельні відносини і вчиняти будь-які

Alliances, establish Commerce, and to do all other Acts and Things which Independent States may of right do.

And for the support of this Declaration, with a firm reliance on the protection of divine Providence, we mutually pledge to each other our Lives, our Fortunes and our sacred Honor.

інші дії і справи, право на які належить незалежним державам. У міцній вірі в ласку Божого провидіння ми присягаємося один перед одним на підтримку цієї Декларації віддати своє життя, добро і святую честь.

THE DECLARATION'S JOURNEY BIG IDEA

1: The Declaration in its Time

The Declaration of Independence is hailed as a founding document and cornerstone of the United States. However, a decade before it was written, independence was not an option that was being seriously considered in the British North American colonies. It was only after over a decade of “a long train of abuses and usurpations,” as it was described in the Declaration, that some American colonists began calling for independence. In the months leading up to that fateful July of 1776, the idea of independence was debated and discussed in

ДОЛЯ ДЕКЛАРАЦІЇ. ОСНОВНА ІДЕЯ

№ 1: Декларація в контексті своєї епохи

Декларація незалежності вважається основоположним документом і наріжним каменем Сполучених Штатів. Однак за десятиліття до її написання ідея незалежності не сприймалася серйозно в британських колоніях Північної Америки. Лише після більш ніж десятиліття «довгої низки зловживань та узурпацій», як це було описано в Декларації, деякі американські колоністи почали закликати до незалежності. У місяці, що передували тому доленосному липню 1776 року, ідея незалежності обговорювалася й дебатовалася в

the Continental Congress and in delegates' personal letters. Congress eventually had the delegates ask their colonies if they should declare independence. In June, delegates from each of the colonies created committees to prepare for running a new country.

One of these committees was tasked with drafting a declaration stating the reasons for independence. That committee probably had little idea that this document would have such a long-lasting impact within their new country and around the world.

Road to Declaration

By the late fall of 1775, John Adams and Richard Henry Lee began to discuss the possibility of American independence. King George III had removed the 13 colonies from Great Britain's protection due to their rebellious actions, and the colonies began considering how to ensure their own protection.

After months of planning, the result of Adams and Lee's work led the Continental Congress to recommend the colonies create their own governments in early May 1776. The next month, Lee recommended that the colonies declare independence from Great Britain.

As the colonies created new state governments, the debate about independence was still ongoing. By May 1776, several towns, counties, organizations, and even some states officially supported independence from Great Britain. In June, Richard Henry Lee officially proposed that the delegates vote

Континентальному Конгресі, а також у особистих листах делегатів. Зрештою Конгрес доручив делегатам запитати у своїх колоній, чи слід їм проголосити незалежність. У червні делегати від кожної з колоній створили комітети для підготовки до управління новою країною.

Одному з цих комітетів було доручено підготувати проєкт декларації з викладенням причин незалежності. Члени цього комітету, ймовірно, й не підозрювали, що цей документ матиме настільки довгостроковий вплив як на їхню нову країну, так і на весь світ.

Шлях до Декларації

Наприкінці осені 1775 року Джон Адамс і Річард Генрі Лі почали обговорювати можливість проголошення американської незалежності. Король Георг III позбавив 13 колоній захисту Великої Британії через їхні бунтівні дії, і колонії почали обмірковувати, як забезпечити собі захист самостійно.

Після кількох місяців планування результати роботи Адамса та Лі призвели до того, що на початку травня 1776 року Континентальний конгрес рекомендував колоніям створити власні уряди. Наступного місяця Лі рекомендував колоніям проголосити незалежність від Великої Британії.

Поки колонії створювали нові уряди штатів, дискусія про незалежність тривала. До травня 1776 року кілька міст, округів, організацій і навіть деякі штати офіційно підтримали незалежність від Великої Британії.

У червні Річард Генрі Лі офіційно запропонував делегатам проголосувати з

on independence.

Congress, in response, created several committees to prepare for independence and a new, American government. One of these committees, later called the Committee of Five, was tasked with writing a declaration of independence.

Did you know?

The Declaration of Independence was inspired by several other texts and writers. Some modern historians argue that it contains ideas and phrasing from at least 15 other documents.

Many of these ideas were products of the Enlightenment. In fact, the line “unalienable rights” was molded from the Enlightenment philosopher John Locke and his idea of natural rights.

Five men made up the committee that created the Declaration of Independence: Thomas Jefferson, John Adams, Roger Sherman, Robert Livingston, and Benjamin Franklin. Today, it is well known that Thomas Jefferson was the main author of the Declaration of Independence. How did this committee of five select a primary author to shoulder this responsibility? There were several reasons for this decision. Jefferson was already a well-established writer, and he was the only one who was not on another committee. This made Jefferson the obvious choice as the author of the Declaration of Independence in the eyes of his fellow committee members.

питання незалежності. У відповідь Конгрес створив кілька комітетів для підготовки до проголошення незалежності та формування нового, американського уряду. Одному з цих комітетів, який пізніше отримав назву Комітет п'яти, було доручено скласти Декларацію незалежності.

Чи знаєте ви?

Декларація незалежності була натхненна кількома іншими текстами та авторами. Деякі сучасні історики стверджують, що вона містить ідеї та формулювання щонайменше з 15 інших документів.

Багато з цих ідей були продуктом Епохи Просвітництва. Фактично, фраза «невід'ємні права» була сформована під впливом філософа епохи Просвітництва Джона Локка та його концепції природних прав.

До складу комітету, який розробив Декларацію незалежності, входили п'ятеро осіб: Томас Джефферсон, Джон Адамс, Роджер Шерман, Роберт Лівінгстон і Бенджамін Франклін. Сьогодні загальновідомо, що Томас Джефферсон був головним автором Декларації незалежності. Як цей комітет із п'яти осіб обрав головного автора, на якого поклали цю відповідальність? У цього рішення було кілька причин. Джефферсон уже був визнаним автором і був єдиним, хто не входив до складу іншого комітету. Це зробило Джефферсона очевидним вибором як автора Декларації незалежності в очах його колег по комітету.

Jefferson's draft of the Declaration went through several edits. Before he gave it to the committee for revision, Jefferson first asked Adams and Franklin to review the document.

At the end of June, a revised version of Jefferson's declaration was submitted to Congress. There the delegates made additional edits and ultimately reduced the original submission by 25%.

The Declaration of Independence would go through a few more light revisions over the following weeks, including a change to the title. On July 2, the Continental Congress voted to declare the United Colonies "Free and Independent States." They adopted the Declaration on July 4.

Spreading the Word

The Declaration of Independence was not the first time that the Continental Congress had reached out to the world. Between 1774 and 1775, they sent messages to fellow British colonies: Quebec, the Assembly of Jamaica, and Ireland. These letters had a similar aim to the later Declaration of Independence; the Continental Congress wanted to plead their case regarding the ongoing conflict with Britain.

Once the Declaration was written, it also needed to be shared. During the Revolutionary War, there were no phones, televisions, or social media to spread news. Instead, the Continental Congress relied on other methods to spread the Declaration of Independence. The version of the document that most people are familiar

Чернетка Декларації, підготовлена Джефферсоном, пройшла кілька етапів редагування. Перш ніж передати його комітету на доопрацювання, Джефферсон спершу попросив Адамса та Франкліна ознайомитися з документом. Наприкінці червня перероблена версія декларації Джефферсона була представлена Конгресу. Там делегати внесли додаткові правки й у підсумку скоротили початковий текст на 25 %.

У наступні тижні Декларація незалежності зазнала ще кількох незначних змін, зокрема було змінено її назву. 2 липня Континентальний Конгрес проголосував за проголошення Об'єднаних колоній «Вільними та незалежними штатами». Декларація була ухвалена 4 липня.

Повідомлення всьому світу

Декларація незалежності не була першим випадком звернення Континентального конгресу до зовнішнього світу. У період з 1774 по 1775 рік він надсилав послання до інших британських колоній: у Квебек, до Законодавчої асамблеї Ямайки та в Ірландію. Ці листи мали ту саму мету, що й пізніша Декларація незалежності: Континентальний конгрес прагнув викласти свою позицію щодо конфлікту з Великою Британією, що тривав.

Після того як Декларація була написана, її потрібно було поширити. Під час Війни за незалежність не було ані телефонів, ані телебачення, ані соціальних мереж для поширення новин. Натомість Континентальний Конгрес покладався на інші способи поширення Декларації незалежності. Версія документа, з якою

with today is the one created by Timothy Matlack and includes John Hancock's large signature. This one is an engrossed, or official handwritten, copy of the Declaration of Independence that was signed beginning in August of 1776. It is on display at the National Archives. However, Matlack's version was not the version that colonists first encountered.

Word of Mouth

For many colonists, the Declaration of Independence was heard rather than read. In the days and weeks following July 4, the Declaration of Independence was read aloud on the steps of the Pennsylvania State House, in town squares, and in military camps. General George Washington had the Declaration read to his troops on July 9 as they prepared to defend New York City against a coming British invasion. In upstate New York, troops stationed at Fort Ticonderoga heard the Declaration read by the end of July. In celebration of the new country, they named a new set of fortifications Mount Independence.

Broadsides

Public readings were not the only way word spread. Congress authorized John Dunlap, a Philadelphia printer, to publish the first broadsides of the Declaration. From there, Dunlap's broadsides were sent to each state and General Washington. In fact, it was one of these broadsides that Washington had read to the troops in New York on July 9. Other printers also created their own broadsides to be read in their

сьогодні знайома більшість людей, — це версія, створена Тімоті Метлаком і містить великий підпис Джона Хенкока. Це — завірена, або офіційна рукописна, копія Декларації незалежності, підписання якої розпочалося в серпні 1776 року. Вона виставлена в Національному архіві. Однак версія Метлака не була тією, з якою колоністи ознайомилися в першу чергу.

З вуст у вуста

Для багатьох колоністів Декларація незалежності була скоріше почута, ніж прочитана. У дні та тижні після 4 липня Декларацію незалежності зачитували вголос на сходах будівлі законодавчих зборів штату Пенсильванія, на міських площах та у військових таборах. 9 липня генерал Джордж Вашингтон наказав зачитати Декларацію своїм військам, коли вони готувалися до оборони Нью-Йорка від майбутнього британського вторгнення. У північній частині штату Нью-Йорк війська, дислоковані у форті Тікондерога, почули зачитану Декларацію наприкінці липня. На честь нової країни вони назвали новий комплекс укріплень «Маунт-Індепенденс».

Листівки

Публічні читання були не єдиним способом поширення новини. Конгрес уповноважив Джона Данлапа, друкаря з Філадельфії, видати перші листівки з текстом Декларації. Звідти листівки Данлапа були надіслані до всіх штатів та генералу Вашингтону. Саме одну з цих листівок Вашингтон і зачитав солдатам у Нью-Йорку 9 липня. Інші друкарі також виготовили власні листівки для зачитування у своїх містах і селищах.

towns and cities. Dunlap's original broadsides were also the first to be translated into another language and to be sent to people throughout the Americas and across the Atlantic.

Newspapers

During the Revolutionary War, dozens of weekly newspapers provided colonists with information from across the colonies and around the world. Newspapers printed the Declaration of Independence before the week was out. Five days after the approval of the Declaration, Henrich Miller printed the first translation in his German-language newspaper *Pennsylvanischer Staatsbote* (*Pennsylvania State-Courier*). For ten years, Miller and his associates had translated events and political journalism into German for a large German speaking population in and around Philadelphia. Miller likely picked up a copy of the Declaration from Dunlap's shop.

The names of the Declaration's signers would not be printed as part of the document until the following January. Fearing a British attack on Philadelphia, Congress had moved to Baltimore in December 1776. There they instructed Baltimore printer Mary Katherine Goddard to create broadsides with the names of the signers. In a personal show of commitment to the cause for independence, Goddard added her own name below the list of signers. Goddard was also the first printer to include the word "unanimous" in the title. New York delegates did not receive approval for independence until after Dunlap's original version had been printed.

Оригінальні листівки Данлапа також стали першими, які були перекладені іншою мовою та розіслані людям по всій Америці й за Атлантичним океаном.

Газети

Під час Війни за незалежність десятки щотижневих газет забезпечували колоністів інформацією з усіх колоній та з усього світу. Газети надрукували Декларацію незалежності ще до кінця того ж тижня. Через п'ять днів після ухвалення Декларації Генріх Міллер надрукував перший переклад у своїй німецькомовній газеті *Pennsylvanischer Staatsbote* (*Pennsylvania State-Courier*). Протягом десяти років Міллер та його соратники перекладали новини й політичні статті німецькою мовою для численного німецькомовного населення Філадельфії та її околиць. Ймовірно, Міллер придбав примірник Декларації в магазині Данлапа.

Імена тих, хто підписав Декларацію, не друкувалися як частина самого документа аж до наступного січня.

Побоюючись британського нападу на Філадельфію, Конгрес у грудні 1776 року переїхав до Балтимора. Там він доручив балтиморській друкарці Мері Кетрін Годдард виготовити листівки з іменами підписантів. На знак особистої відданості справі незалежності Годдард додала своє власне ім'я під списком підписантів. Годдард також стала першою друкаркою, яка включила слово «одногласно» у заголовок. Делегати з Нью-Йорка схвалили незалежність лише після того, як оригінальна версія Данлапа вже була надрукована.

Around the World

The Declaration of Independence did not stay within the colonies. It also journeyed out to the rest of the world. Over the course of eight weeks, the Declaration reached London, then Ireland, Scotland, and Holland, and even further still to central, southern, and eastern Europe. By September, the Declaration had reached as far as Warsaw, Poland. Most of this journey was thanks to early French translations of the Declaration, as French was a widely understood language in Europe during the 18th century. Many French translations omitted the grievances of the Declaration and emphasized its ideals. In its various forms, news of the Declaration quickly spread and continued to be translated as it reached new nations.

Reactions

[The Declaration of Independence] was intended to be an expression of the American mind, and to give to that expression the proper tone and spirit called for by the occasion.

Thomas Jefferson to Henry Lee, May 8, 1825

As news about the Declaration of Independence spread, colonists showed mixed reactions. Some proclaimed joy and excitement for the Declaration, others noted its existence without special emphasis, and still more made no mention of the Declaration within their accounts. Philadelphia Quaker Elizabeth Drinker, who kept a diary much of her life, did not

Навколо світу

Декларація незалежності не залишилася лише в межах колоній. Вона також поширилася по всьому світу. Протягом восьми тижнів Декларація дійшла до Лондона, потім до Ірландії, Шотландії та Голландії, а також поширилася ще далі — до Центральної, Південної та Східної Європи. До вересня Декларація дійшла навіть до Варшави в Польщі. Багато в чому це стало можливим завдяки раннім французьким перекладам Декларації, оскільки у XVIII столітті французька мова була широко поширена в Європі. У багатьох французьких перекладах були опущені скарги, викладені в Декларації, а акцент робився на її ідеалах. У різних варіантах новина про Декларацію швидко поширювалася й продовжувала перекладатися в міру того, як вона доходила до нових країн.

Реакція

[Декларація незалежності] мала стати вираженням американських настроїв і надати цьому вираженню належного тону та духу, яких вимагали обставини.

З послання Томаса Джефферсона до Генрі Лі, 8 травня 1825 р.

У міру поширення новин про Декларацію незалежності реакція на неї колоністів могла бути дуже різною. Одні висловлювали радість і захоплення з приводу Декларації, інші відзначали її існування без особливого наголосу, а треті взагалі не згадували про неї у своїх записах. Філадельфійська квакерка Елізабет Дрінкер, яка більшу частину свого життя вела щоденник, не написала ні слова

write about the Declaration. Further south, Reverend William Tennent described in his diary the joy and satisfaction of the people in Charleston during a public reading on August 5.

On July 8, free African American James Forten heard the Declaration read aloud when he was nine years old. He would later go on to join the war as a sailor for the United States because he was inspired by its words.

Even visitors to the colonies made note of the Declaration. Englishman Nicholas Cresswell commented scornfully about the colonies declaring independence in Virginia on July 9. Cresswell was not alone in his critique. Some colonists believed that independence was a step too far. In New York, one group of Loyalists wrote and signed a Declaration of Dependence in November 1776.

Despite the attention the Declaration received within the 13 colonies themselves and the rest of the world, Britain's Parliament initially chose to ignore the Declaration in hopes of discrediting the document. By August, Parliament decided to secretly commission British lawyer John Lind to publish a response to the Declaration, which he did in a pamphlet called *Answer to the Declaration of the American Congress*. In October, King George addressed Parliament and noted that the Declaration "renounced all allegiance to the crown, and all political connection with this country," confirming his feelings from the year before.

про Декларацію. Трохи південніше, у Чарльстоні, преподобний Вільям Теннент описав у своєму щоденнику радість і задоволення людей під час публічного читання 5 серпня.

8 липня вільний афроамериканець Джеймс Фортен, якому тоді було дев'ять років, почув, як зачитували Декларацію вголос. Пізніше він вступив у війну як моряк на боці Сполучених Штатів, натхненний її словами.

Навіть гості, які відвідували колонії, відзначали Декларацію. Англієць Ніколас Кресвелл 9 липня у Вірджинії з презирством відгукнувся про проголошення колоніями незалежності. Кресвелл був не єдиним, хто висловлював таку критику. Деякі колоністи вважали, що незалежність — це занадто радикальний крок. У Нью-Йорку одна група лоялістів у листопаді 1776 року написала й підписала «Декларацію залежності».

Незважаючи на увагу, яку Декларація привернула як у самих 13 колоніях, так і в усьому іншому світі, британський парламент спочатку вирішив проігнорувати Декларацію в надії дискредитувати цей документ. До серпня парламент ухвалив рішення таємно доручити британському юристу Джону Лінду опублікувати відповідь на Декларацію, що той і зробив у брошурі під назвою «Відповідь на Декларацію Американського Конгресу». У жовтні король Георг виступив перед парламентом і зазначив, що Декларація «відмовляється від будь-якої вірності короні та від будь-яких політичних зв'язків із Великою Британією», підтвердивши свої погляди, що він їх висловлював за рік до того.

Issuing a formalized declaration of statehood was an extraordinary step for its time. The Enlightenment ideals enshrined within the Declaration of Independence helped it become a part of the ideological and moral foundation of the United States. However, at the time, the Declaration of Independence was just that: a statement of a group of colonies separating from their mother country to create a new one. The Declaration of Independence was designed to gain recognition as an independent state, which would open the door to securing alliances with other countries.

Most people in the summer of 1776 had no idea of the ripple effects that the document would unleash upon the world and within their new country.

The Declaration's Journey Big Idea 2: Age of Revolutions

Within a few months of its adoption by the Continental Congress, the Declaration of Independence spread to various corners of Europe. French translations allowed the ideas of the Declaration of Independence to spread quickly, as French was a widely understood language in Europe during the 18th century. By the end of the year, translations of the Declaration of Independence reached most of Europe.

Europe was not the only region to become inspired by the Declaration of Independence. In Spanish-America, publication and circulation of the Declaration and other revolutionary documents was banned. Despite this, it was translated into Spanish and continued to spread. The Declaration of Independence and its ideals served as inspiration for other

Видання офіційної декларації про державність було надзвичайним кроком для того часу. Ідеали Просвітництва, закріплені в Декларації незалежності, допомогли їй стати частиною ідеологічного та морального фундаменту Сполучених Штатів.

Однак на той час Декларація незалежності була не більше ніж заявою групи колоній про відокремлення від своєї метрополії з метою створення нової держави. Декларація незалежності мала на меті забезпечити визнання нової країни як незалежної держави, що відкрило б шлях до укладення союзів з іншими країнами.

Влітку 1776 року більшості людей важко було уявити ту ланцюгову реакцію, до якої призведе цей документ у світі та всередині їхньої нової країни.

Доля Декларації. Основна ідея № 2: Епоха революцій

Вже через кілька місяців після ухвалення Декларації незалежності Континентальним конгресом вона поширилася по різних куточках Європи. Французькі переклади сприяли швидкому поширенню ідей Декларації незалежності, оскільки у XVIII столітті французька мова була широко зрозумілою в Європі. До кінця року переклади Декларації незалежності поширилися на більшу частину Європи. Європа була не єдиним регіоном, натхненним Декларацією незалежності.

У Латинській Америці публікація та поширення Декларації та інших революційних документів були заборонені. Незважаючи на це, її перекладали іспанською мовою, і вона продовжувала поширюватися. Декларація незалежності та її ідеали стали

countries' own independence movements, while others imitated the very way the document was written. The Declaration and the American Revolution kicked off an Age of Revolutions.

Did you know?

The Declaration of Independence makes many references to Enlightenment philosophies, or ideas, that were popular at the time. Some of these include John Locke's *natural rights*, Thomas Hobbes's *social contract*, and Jean Jacques Rousseau's *popular sovereignty*. These ideals became very popular during the Age of Revolution.

The French Revolution

France was an important ally to the United States during the Revolutionary War. In cultivating that alliance, ideas spread between the United States and the French people – including ideas from the Declaration of Independence. The Declaration first reached France in late August 1776, and various translations of it quickly made their way into the hands of the French public. So did translations of the new state constitutions that the American states wrote when they threw off British legal authority. By 1783, a book was circulating in France called *Constitutions des treize Etats-Unis de l'Amérique*. It included the complete translations of the state constitutions and the Declaration of Independence. France was enamored with the ideals in the preamble of the Declaration. Eventually, a French Revolution was born based on similar ideas about rights and equality.

джерелом натхнення для національно-визвольних рухів інших країн, а деякі країни навіть копіювали саму форму документа. Декларація та Американська революція поклали початок Епосі революцій.

Чи знаєте ви?

У Декларації незалежності міститься безліч посилань на філософію Просвітництва, або на його ідеї, які були популярні на той час. До них належать, зокрема, природні права Джона Локка, суспільний договір Томаса Гоббса та народний суверенітет Жан-Жака Руссо. Ці ідеали стали дуже популярними в Епоху революцій.

Французька революція

Франція була важливим союзником Сполучених Штатів під час Війни за незалежність. У процесі зміцнення цього союзу між Сполученими Штатами та французьким народом відбувався обмін ідеями — зокрема, ідеалами Декларації незалежності. Декларація вперше потрапила до Франції наприкінці серпня 1776 року, і різні її переклади швидко стали надбанням французької громадськості. Те саме сталося з перекладами нових конституцій американських штатів, які останні розробили, коли скинули британську правову вертикаль. До 1783 року у Франції поширювалась збірка під назвою *Constitutions des treize États-Unis de l'Amérique*. Вона містила повні переклади конституцій штатів та Декларації незалежності. Франція була зачарована ідеалами, викладеними в преамбулі Декларації. Зрештою, Французька революція зародилася на основі схожих уявлень про права та рівність.

More Information

A class system that divided people based on wealth and birth led to inequality within 18th century France.

Enlightenment ideas, the American Revolution, and this inequality would lead to the first phase of the French Revolution, which created a new French Republic in 1792.

The French Revolution continued for many years, and in this time, the country experienced several different forms of government. Today, France is a republic governed by a president and parliament.

The Marquis de Lafayette, a veteran of the American Revolutionary War, drafted the Declaration of the Rights of Man and of the Citizen with the help of his friend and the United States ambassador to France, Thomas Jefferson.

Like the Declaration of Independence, Lafayette's declaration leaned heavily on the ideals of liberty, equality, and the right to a government that served the people.

It was eventually submitted to the French National Assembly and later approved by that body and King Louis XVI.

The Declaration of Independence and the Declaration of the Rights of Man and Citizen both created ripples throughout the world and inspired countless liberation movements.

Додаткова інформація

Класова система, що розділяла людей за багатством і походженням, призвела до нерівності у Франції XVIII століття.

Ідеї Просвітництва, Американська революція та ця нерівність призвели до першої фази Французької революції, в результаті якої 1792 року було проголошено нову Французьку Республіку.

Французька революція тривала багато років, і за цей час країна пережила кілька різних форм правління. Сьогодні Франція — це республіка, якою керують президент і парламент.

Маркіз де Лафайєт, ветеран Війни за незалежність США, розробив проєкт «Декларації прав людини і громадянина» за допомогою свого друга та посла Сполучених Штатів у Франції Томаса Джефферсона.

Подібно до Декларації незалежності, декларація Лафайєта значною мірою спиралася на ідеали свободи, рівності та права на уряд, що служить народу.

Зрештою її було представлено Французьким Національним зібранням і згодом схвалено цим органом та королем Людовиком XVI.

І Декларація незалежності, і Декларація прав людини і громадянина викликали резонанс у всьому світі та надихнули незліченні визвольні рухи.

Declarations for Women

Olympe de Gouges, a women's rights activist and playwright, wrote another French declaration in 1791. The Declaration of Rights of Women and of the Female Citizen advocated for better treatment of women in France. Years later, women in the United States followed in her footsteps and created the Declaration of Sentiments in 1848 which stated that "all men and women are created equal."

The Haitian Revolution

In the French Caribbean colony of Saint-Domingue, enslaved Africans had fought against their enslavement for many years. The success of the American Revolution, the ideas of the Enlightenment, and the Declaration of Rights of Man and of the Citizen added fuel to their ongoing efforts and helped build a revolution that would end in the creation of the independent nation of Haiti.

For over a century, the sugar and coffee industries exploited the labor of enslaved people from Africa. Conditions in Saint-Domingue were so horrendous that an enslaved person typically survived less than 10 years from their arrival on the island.

Wealthy colonists in Saint-Domingue felt it more cost-effective to replace those they'd worked to death than to improve conditions.

The Haitian Revolution officially began when a group of enslaved people launched an attack against their enslavers in the north of Saint-Domingue in 1791. Because the French colonists were also dealing with

Декларації на захист прав жінок

Олімп де Гуж, активістка руху за права жінок і драматург, у 1791 році написала ще одну французьку декларацію. «Декларація прав жінок і громадянок» закликала до більш справедливого ставлення до жінок у Франції. Через роки жінки у Сполучених Штатах пішли за її прикладом і в 1848 році створили «Декларацію почуттів», у якій проголошувалося, що «всі чоловіки й жінки створені рівними».

Гаїтянська революція

У французькій карибській колонії Сан-Домінго поневолені африканці протягом багатьох років боролися проти свого поневолення. Успіх Американської революції, ідеї Просвітництва та «Декларація прав людини і громадянина» надали нового імпульсу їхнім невпинним зусиллям і допомогли підняти повстання, яке завершилося створенням незалежної держави Гаїті.

Протягом понад століття цукрова та кавова промисловість експлуатували працю поневолених вихідців з Африки.

Умови життя в Сан-Домінго були настільки жахливими, що раби, як правило, виживали не більше 10 років з моменту прибуття на острів.

Багаті колоністи в Сан-Домінго вважали вигіднішим замінювати тих, кого вони замучили до смерті, ніж покращувати умови життя.

Гаїтянська революція офіційно розпочалася, коли 1791 року група рабів на півночі Сан-Домінго напала на своїх рабовласників. Оскільки французькі колоністи в той самий час стикалися з наслідками Французької

the impact of the French Revolution in Saint-Domingue, what followed was a complicated conflict with multiple island factions and colonial empires fighting for control of the island colony. The colonists and the French Empire fought for control of the island, and enslaved people fought for their freedom. Meanwhile, French rivals Britain and Spain hoped to capture Saint-Domingue for themselves. The war would turn in favor of the largest population – the enslaved people of Saint-Domingue.

A French Politician

Jean-Baptiste Belley was originally a captain during the Haitian Revolution. In 1793, Belley was elected as the first Black deputy to France's National Convention. He contributed to the debates that led to France's 1794 abolition of slavery.

Free and formally enslaved leaders in Saint-Domingue began abolishing slavery in the regions they controlled, and they pushed for abolition in France and in Spain as well. Their efforts helped lead to the abolition of slavery by the French National Convention in February 1794. François-Dominique Toussaint L'Ouverture, formerly enslaved and now a general in the Haitian Revolution, was one of the key figures in this fight. He later became the Governor-General, or leader, of Saint-Domingue. Under L'Ouverture, slavery was abolished, but Saint-Domingue remained in the French Empire operating as a sovereign state. In 1802, however, Napoleon took power in France and wished to reestablish slavery. To prevent this, the Haitian Revolution evolved into a war for independence.

революції на Гаїті, розгорівся складний конфлікт, у якому за контроль над острівною колонією боролися численні острівні угруповання та колоніальні імперії. Колоністи та Французька імперія боролися за контроль над островом, а раби — за свою свободу. Тим часом суперники Франції — Велика Британія та Іспанія — сподівалися захопити Сан-Домінго для себе. Хід війни схилився на користь найчисленнішої групи населення — гаїтянських рабів.

Французький політик

Жан-Батист Белль спочатку був капітаном під час Гаїтянської революції. У 1793 році Белль був обраний першим чорношкірим депутатом до Французького Національного Конвенту. Він зробив внесок у дебати, які призвели до скасування рабства у Франції в 1794 році. Вільні та колишні лідери рабів у Сан-Домінго почали скасовувати рабство в контрольованих ними регіонах, а також домагалися його скасування у Франції та Іспанії. Їхні зусилля сприяли скасуванню рабства Французьким Національним Конвентом у лютому 1794 року. Франсуа-Домінік Туссен-Лувєртьюр, колишній раб, а тепер генерал Гаїтянської революції, був однією з ключових фігур у цій боротьбі. Пізніше він став генерал-губернатором, політичним лідером Сан-Домінго. За часів Л'Увертюра рабство було скасовано, але Сан-Домінго залишалося у складі Французької імперії, функціонуючи як суверенна держава. Однак у 1802 році у Франції до влади прийшов Наполеон, який мав намір відновити рабство. Щоб запобігти цьому, Гаїтянська революція переросла у війну за незалежність.

After L'Ouverture's death in the war with Napoleon's forces, Jean-Jacques Dessalines took command. It was under Dessalines that the Haitian Declaration of Independence was adopted. Between the efforts of L'Ouverture, Dessalines, and other leaders, Haiti was established as the first independent, Black-led republic in the Americas. Afterwards, the country continued its involvement in revolutions by supporting independence efforts in Spanish American colonies. It also encouraged anti-slavery societies in Britain and France to increase their efforts. The Haitian Revolution helped advance the idea that a democracy should include everyone.

Spanish American Revolutions

A wave of independence movements continued throughout the first half of the 19th century. Many of these movements occurred within the Americas as countries began declaring independence from the empires of Spain, Great Britain, France, and Portugal. Countries separating from the Spanish Empire made up the largest of this number. The wars that resulted from these movements collectively became known as the Spanish American Wars for Independence.

Spanish American conflict against the Spanish crown dated back to the mid-18th century, but the success of the revolutions in the United States and Haiti against imperial powers helped encourage independence. Early censorship laws within Spanish America had restricted Enlightenment ideas and texts as a part of their efforts to maintain control over their

Після смерті Л'Увертюра під час війни з військами Наполеона командування перейшло до Жана-Жака Дессаліна. Саме за часів Дессаліна була ухвалена Гаїтянська декларація незалежності. Завдяки зусиллям Л'Увертюра, Дессаліна та інших лідерів Гаїті стало першою незалежною республікою в Америці, очолюваною чорношкірими. Згодом країна продовжувала брати участь у революційних рухах, підтримуючи боротьбу за незалежність в іспано-американських колоніях. Вона також заохочувала товариства борців проти рабства у Великій Британії та Франції до активізації своєї діяльності. Гаїтянська революція сприяла поширенню ідеї про те, що демократія має охоплювати всіх.

Іспано-американські революції

Хвиля рухів за незалежність тривала протягом першої половини XIX століття. Багато з цих рухів відбувалися на території Північної та Південної Америки, коли країни почали проголошувати незалежність від імперій — Іспанії, Великої Британії, Франції та Португалії. Найбільшу частину цього числа становили країни, що відокремилися від Іспанської імперії. Війни, спричинені цими рухами, у сукупності стали відомі як іспано-американські війни за незалежність.

Конфлікт іспано-американців з іспанською короною сягає корінням середини XVIII століття, але успіх революцій у Сполучених Штатах та на Гаїті проти імперських держав сприяв зміцненню прагнення до незалежності. Ранні закони про цензуру в Іспано-Америці обмежували поширення ідей та текстів епохи Просвітництва в рамках зусиль щодо збереження контролю над

colonies. By the 19th century, Spanish imperial authorities banned the circulation of the Declaration and other revolutionary texts from the United States in hopes of preventing the spread of revolution. Despite this, revolutionary ideas permeated Spanish America.

Spanish American revolutionaries aided in these efforts. One such revolutionary was Chilean Camilo Henríquez, who printed Chile's first newspaper, the *Aurora de Chile*. Despite having already been arrested for reading Enlightenment texts, Henríquez used the *Aurora* to spread the writings of Enlightenment philosophers and United States revolutionaries.

This helped introduce more members of the Chilean public to ideas of individual rights and the possibility of Chilean independence. The Spanish Chilean government soon began censoring these ideas in the press, but Henríquez continued spreading revolutionary ideals in Chile and later Argentina. Both countries declared independence from Spain before 1820.

Some Spanish American revolutionaries sought refuge in Philadelphia, traveling there as early as the 1790s.

Escaping the threat of imprisonment or death by Spanish imperial forces, these revolutionaries saw Philadelphia as a symbol of republicanism and independence. Philadelphia became a hub of translations and writings by these Spanish American revolutionaries. Their work influenced independence movements throughout the Americas. Venezuelan Manuel García de Sena published two translations of United States revolutionary documents in 1811 and 1812.

колоніями. До XIX століття іспанська імперська влада заборонила поширення Декларації та інших революційних текстів зі Сполучених Штатів, сподіваючись запобігти поширенню революції. Незважаючи на це, революційні ідеї проникли в іспанські колонії Америки.

Революціонери на території іспанських колоній сприяли цим зусиллям. Одним із таких революціонерів був чилієць Каміло Енрікес, який надрукував першу чилійську газету — «Аврора де Чілі». Незважаючи на те, що Енрікес уже був заарештований за читання текстів епохи Просвітництва, він використовував «Аврору» для поширення праць філософів Просвітництва та революціонерів зі Сполучених Штатів. Це допомогло ознайомити більшу кількість чилійців з ідеями індивідуальних прав та можливістю здобуття Чилі незалежності. Іспанський уряд Чилі незабаром почав піддавати цензурі ці ідеї в пресі, але Енрікес продовжував поширювати революційні ідеали в Чилі, а пізніше — і в Аргентині. Обидві країни проголосили незалежність від Іспанії до 1820 року.

Деякі іспаноамериканські революціонери шукали притулку у Філадельфії, почавши прибувати туди ще в 1790-х роках. Рятуючись від загрози ув'язнення чи смерті з боку іспанських імперських військ, ці революціонери бачили у Філадельфії символ республіканізму та незалежності. Філадельфія стала центром перекладацької діяльності та публікацій цих іспаноамериканських революціонерів. Їхня робота вплинула на рухи за незалежність по всій Америці. Венесуелець Мануель Гарсія де Сена опублікував два переклади революційних документів Сполучених Штатів у 1811 та 1812 роках. Його

His publication *La Independencia* included the Declaration of Independence, the Articles of Confederation, several state constitutions, and selections from provocative Revolutionary author Thomas Paine.

La Independencia acted as a guide in justifying separation from Spain and in creating new forms of republican government. Many later American constitutions used García de Sena's translations as inspiration.

A decade later, Ecuadorian Vicente Rocafuerte wrote *Ideas Necesarias* likely while a diplomat to the United States. The introduction begins with a letter addressing his "beloved countrymen," referring not just to those in Ecuador but throughout Spanish America. As a diplomat, Rocafuerte also worked to secure European recognition of these new countries.

Revolutionary Refuge

Revolutionary Vicente Rocafuerte described Philadelphia, as the "Asilo de los oprimidos, centro de las luces, baluarte de la libertad, el genio de la independencia" in his publication *Ideas Necesarias*. In English, this translates to: "Asylum of the oppressed, center of lights, bastion of liberty, spirit of independence."

By 1850, the Spanish Empire had largely vanished from the Americas, leaving dozens of newly independent nations in its wake. Many of the declarations produced there in this time were inspired by United States Declaration of Independence.

видання *La Independencia* опублікувало Декларацію незалежності, Статті Конфедерації, кілька конституцій штатів, а також вибрані твори революційного автора Томаса Пейна, що закликав до дії.

La Independencia послужила керівництвом для обґрунтування відокремлення від Іспанії та створення нових форм республіканського уряду. Багато пізніших американських конституцій черпали натхнення з перекладів Гарсії де Сени.

Через десятиліття еквадорець Вісенте Рокафуерте написав «*Ideas Necesarias*», ймовірно, перебуваючи на дипломатичній службі в США. Передмова починається з листа, зверненого до його «улюблених співвітчизників», під якими він мав на увазі не лише мешканців Еквадору, а й усіх мешканців Латинської Америки. Як дипломат, Рокафуерте також працював над тим, щоб домогтися визнання цих нових країн з боку Європи.

Притулок революціонерів

Революціонер Вісенте Рокафуерте у своїй публікації «*Ideas Necesarias*» охарактеризував Філадельфію як «Asilo de los oprimidos, centro de las luces, baluarte de la libertad, el genio de la independencia», або «Притулок пригноблених, центр просвітництва, оплот свободи, дух незалежності».

До 1850 року Іспанська імперія практично зникла з Америки, залишивши після себе десятки націй, що знову здобули незалежність. Багато з проголошених у той час декларацій були натхненні Декларацією незалежності Сполучених Штатів.

In the decades that followed the American Revolutionary War, many independence movements spread throughout the western world. Together, they created an Age of Revolutions.

These movements were built on different combinations of the ideas of sovereignty, republicanism, individual rights, and equality. The revolutions during this period built off each other, and new countries frequently were inspired by more than one revolution before their own. Despite the similarities, each new country also gained inspiration from its own unique experiences with imperial powers.

The United States may have been the first successful modern independence movement, but clearly the world was ripe for more.

Over the next 100 years, independence and rights movements emerged in European countries, like Austria, Poland, Greece, and Hungary, and in colonies around the world, like those in Spanish America, India, and New Zealand. Liberia also issued the first African Declaration of Independence in 1847, creating an independent republic of Liberia. Not every country had a Declaration of Independence, but most did.

Though these declarations and independence movements were met with varying degrees of success and recognition by the rest of the world, the Age of Revolutions changed the world forever.

У десятиліття, що настали після Війни за незалежність США, по всьому західному світу поширилося безліч рухів за незалежність. У сукупності вони створили Епоху революцій. Ці рухи ґрунтувалися на різних поєднаннях ідей суверенітету, республіканізму, прав особистості та рівності. Революції цього періоду розвивалися, спираючись одна на одну, і нові країни часто черпали натхнення не лише з однієї, а й з кількох революцій, що передували їхній власній. Незважаючи на подібності, кожна нова країна також черпала натхнення зі свого унікального досвіду взаємодії з імперськими державами.

Сполучені Штати, можливо, і стали першим успішним сучасним рухом за незалежність, але, очевидно, світ був готовий до нових змін. Протягом наступних 100 років рухи за незалежність і права виникли в європейських країнах, таких як Австрія, Польща, Греція та Угорщина, а також у колоніях по всьому світу, наприклад в Іспанській Америці, Індії та Новій Зеландії. Ліберія також ухвалила першу африканську Декларацію незалежності в 1847 році, проголосивши незалежну Республіку Ліберія. Не кожна країна ухвалювала свою Декларацію незалежності, але більшість із них проголошувала свою незалежність саме в такий спосіб.

Хоча ці декларації та рухи за незалежність мали різний ступінь успіху, і не всі отримали визнання з боку решти світу, Епоха революцій назавжди змінила світ.

The Declaration's Journey Big Idea 3: The Declaration's First Century at Home

The Declaration of Independence reverberated throughout the colonies from the moment it was first heard. Many colonists focused on the phrases “all men are created equal,” “unalienable rights,” and “life, liberty, and the pursuit of happiness.” For them, these ideas became the promise of the Declaration. Movements that sprouted during the Revolutionary War grew rapidly in the 19th century, built upon that promise. However, questions about the Declaration lingered and grew louder. Were certain rights more important than others? Who had access to those rights? Abolitionists and defenders of slavery disagreed on the answers to these questions, ultimately leading to the Civil War.

Native American nations also weighed in on the Declaration as they were increasingly pushed onto reservations and their rights were restricted. The interpretation of the Declaration of Independence evolved with time as people debated its deeper meanings.

Rights for Women, Freedom for Enslaved People

Several political and social reform movements in the 19th century used the Declaration of Independence's ideals of equality and freedom to advocate for the rights of specific groups of people. Some, like the Abolitionist Movement and the Women's Suffrage Movement, even created their own declarations in support of those rights.

Доля Декларації. Основна ідея № 3: Перші сто років Декларації у США

Декларація незалежності викликала широкий резонанс у всіх колоніях з самого моменту її першого оприлюднення. Багато колоністів звернули особливу увагу на фрази «всі люди створені рівними», «невід'ємні права» та «життя, свобода і прагнення до щастя». Для них ці ідеї стали обіцянкою Декларації. Рухи, що зародилися під час Війни за незалежність, стрімко розвивалися у XIX столітті, спираючись на цю обіцянку. Однак питання, пов'язані з Декларацією, не вщухали й з часом починали лунати дедалі голосніше.

Чи були деякі права важливішими за інші? Хто мав доступ до цих прав? Аболіціоністи та прихильники рабства не могли дійти згоди щодо відповідей на ці питання, що в кінцевому підсумку призвело до Громадянської війни.

Корінні американські народи також висловлювали свою думку щодо Декларації, оскільки їх дедалі частіше витісняли в резервації, а їхні права обмежувалися. Інтерпретація Декларації незалежності змінювалася з часом у міру того, як люди обговорювали її глибший зміст.

Права жінок, свобода поневолених людей

Кілька політичних та соціальних реформаторських рухів XIX століття використовували ідеали рівності та свободи, закладені в Декларації незалежності, для відстоювання прав певних груп людей. Деякі з них, такі як аболіціоністський рух та рух за виборче право жінок, навіть створили власні декларації на підтримку цих прав.

Women's Rights and Suffrage

During the Declaration of Independence's conception, Abigail Adams called on her husband John Adams, a delegate to the Continental Congress, to "Remember the Ladies."

She argued that if attention was not given to the rights of women, they would rebel against *their* lack of representation in government.

Though this was written privately, it was one of the earliest arguments for women's rights as citizens of the developing United States.

In the 19th century, approximately 300 advocates for women's rights gathered for the Seneca Falls Convention, the first women's rights convention. There, women's rights activist and suffragist Elizabeth Cady Stanton presented the Declaration of Sentiments.

This document closely imitated the Declaration of Independence. However, it declared that "all men and women are created equal" and included a list of women's grievances towards men in the place of the American colonists' grievances toward King George III.

The document's call for women's suffrage helped merge small local movements into a national one and marked the Seneca Falls Convention as the official start of the national women's suffrage movement. In the decades that followed, women and their male allies pushed for women's rights at the local, state, and federal levels. These efforts led to the 19th Amendment in 1920, which recognized women's right to vote nationwide. However, it would be decades before all women were able to benefit from it.

Права жінок та виборче право

Під час розробки Декларації незалежності Ебігейл Адамс звернулася до свого чоловіка Джона Адамса, делегата Континентального конгресу, із закликом: «Не забувайте про жінок».

Вона стверджувала, що якщо не приділити уваги правам жінок, вони повстануть проти відсутності свого представництва в уряді. Хоча цей лист було написано в приватному порядку, він став одним із найперших аргументів на захист прав жінок як громадянок Сполучених Штатів, що формувалися.

У XIX столітті близько 300 захисниць прав жінок зібралися на Конвенцію в Сенека-Фолс — перший з'їзд з прав жінок, прав жінок, наякому активістка та суфражистка Елізабет Кейді Стентон представила «Декларацію почуттів».

Цей документ було складено за зразком Декларації незалежності. Однак у ній проголошувалося, що «всі чоловіки й жінки створені рівними», і замість скарг американських колоністів на короля Георга III у ній було наведено перелік скарг жінок на чоловіків. Заклик документа до надання жінкам виборчого права допоміг об'єднати невеликі місцеві рухи в один загальнонаціональний і визначив Конвенцію в Сенека-Фолс як офіційний початок національного руху за виборче право жінок. У наступні десятиліття жінки та їхні союзники-чоловіки боролися за права жінок на місцевому, штатному та федеральному рівнях. Ці зусилля призвели до ухвалення в 1920 році 19-ї поправки, яка визнала право жінок голосувати на всій території країни. Однак минули десятиліття, перш ніж усі жінки змогли скористатися цим правом.

Abolition

Early abolitionists pointed out the contradiction between the institution of slavery and the idea that “all men are created equal.” Lemuel Haynes’s sermon “Liberty Further Extended: Or Free Thoughts on the Illegality of Slave Keeping” called out the Continental Congress’s fight for liberty while many of its members kept people as slaves.

In Massachusetts, an enslaved woman called Bet went to court for her freedom.

She and her lawyer used words from the state’s constitution, which echoed the Declaration, to successfully argue she should never have been considered property. When she gained her freedom, she changed her name to Elizabeth Freeman.

Her case helped lead to the end of slavery in Massachusetts. Haynes, Freeman, and others urged Americans to embrace equality on a greater scale and laid the foundation for the Abolition Movement.

The movement grew during the 19th century and continued to use the Declaration as grounding for its efforts. The American Anti-Slavery Society described the line “all men are created equal” as the “cornerstone upon which they [Revolutionary Americans] founded the Temple of Freedom.” Frederick Douglass, the most influential Black abolitionist and civil rights leader in the 1800s, cherished the Declaration’s principles of liberty and equality. Enslaved at birth, Douglass had escaped his enslavers and claimed his freedom in the North. In his work, he championed the Declaration, calling its words the “saving principles” of the country.

Скасування рабства

Ранні аболіціоністи вказували на суперечність між інститутом рабства та ідеєю про те, що «всі люди створені рівними». Проповідь Лемуеля Хейнса «Подальше розширення свободи: або вільні роздуми про незаконність утримання рабів» піддала критиці боротьбу Континентального Конгресу за свободу, тоді як багато хто з його членів самі були рабовласниками.

У Массачусетсі рабиня на ім’я Бет звернулася до суду, вимагаючи надання свободи. Вона та її адвокат використовували формулювання конституції штату, які перегукувалися з Декларацією, щоб успішно довести, що її ніколи не слід було вважати власністю. Здобувши свободу, вона змінила ім’я на Елізабет Фріман (вільна людина).

Її справа сприяла скасуванню рабства в Массачусетсі. Хейнс, Фріман та інші закликали американців прийняти принципи рівності в ширшому масштабі й заклали основу для аболіціоністського руху.

У XIX столітті рух набирав сили й, як і раніше, спирався на Декларацію у своїй діяльності. Американське Товариство боротьби з рабством назвало фразу «всі люди створені рівними» «наріжним каменем, на якому вони [американські революціонери] звели Храм Свободи». Фредерік Дуглас, найвпливовіший чорношкірий аболіціоніст і лідер руху за громадянські права у XIX столітті, глибоко цінував закладені в Декларації принципи свободи та рівності. Народившись у рабстві, Дуглас втік від своїх рабовласників і здобув свободу на Півночі. У своїх працях він відстоював Декларацію, називаючи її слова «рятівними принципами» країни. Однак, як і інші аболіціоністи, Дуглас також звертав

Yet, like the other abolitionists, Douglass also brought attention to the hypocrisy of slavery and inequality in American society. In his most famous speech he asked, “What, to the American Slave, is your 4th of July?” He continued, “Are the great principles of political freedom and natural justice embodied in that Declaration of Independence, extended to us?”

Abolitionists asked the nation to consider whether the Declaration of Independence was simply a wartime political document or a statement of true American ideals. That debate came to a head in the 1860s.

The Civil War

In the decades leading up to the Civil War, people loudly debated the meaning and purpose of the Declaration of Independence. Was it a promise of equality for all Americans, a document that protected all rights, regardless of what they were, a document for liberty, or a document that justified secession?

The Confederacy

In his farewell address from the United States Senate, Mississippi politician Jefferson Davis told his colleagues that the Declaration of Independence was not meant to be used in pursuit of racial equality. Because the Declaration stated that governments required the “Consent of the Governed” and that it was the “Right of the People to alter or abolish” a government if it no longer protected the rights of the people, Davis argued that the Declaration justified secession. During his first inaugural address as President of the

увагу на лицемірство рабства та нерівності в американському суспільстві.

У своїй найвідомішій промові він ставить запитання: «Що для американського раба означає ваше 4 липня?» І продовжив: «Чи поширюються на нас великі принципи політичної свободи та природної справедливості, втілені в цій Декларації незалежності?»

Аболіціоністи закликали країну замислитися: чи є Декларація незалежності просто політичним документом воєнного часу, чи ж заявою про справжні американські ідеали. Ця дискусія досягла своєї кульмінації в 1860-х роках.

Громадянська війна

У десятиліття, що передували Громадянській війні, люди палко сперечалися про значення та мету Декларації незалежності. Чи була вона обіцянкою рівності для всіх американців, документом, що захищає всі права, якими б вони не були, документом про свободу чи документом, що виправдовує вихід зі складу США?

Конфедерація

У своїй прощальній промові в Сенаті США політик із Міссісіпі Джефферсон Девіс заявив своїм колегам, що Декларація незалежності не призначалася для використання з метою досягнення расової рівності. Оскільки в Декларації йшлося про те, що уряди потребують «згоди тих, ким керують», і що «народ має право змінювати або скасовувати» уряд, якщо той більше не захищає права народу, Девіс стверджував, що Декларація виправдовує сепаратизм. Під час своєї першої інавгураційної промови на посаді президента Конфедеративних Штатів

Confederate States of America, he invoked the Declaration in the same way.

Several southern states mirrored the Declaration in their Declarations of Secession. Like Davis, they emphasized their concern that the government was denying them their rights – particularly the right to have enslaved laborers. The Confederate States of America declared independence because Abraham Lincoln, now President of the United States, and the northern states were hostile to the institution of slavery.

The Union

If you have been inclined to believe that all men are not created equal in those inalienable rights enumerated by our chart of liberty, let me entreat you to come back...come back to the truths that are in the Declaration of Independence.

Abraham Lincoln, 1858

Though Lincoln was willing to let slavery in the south continue if it prevented a war, he continued to believe that the Declaration's promise of equality should extend to enslaved people.

His support for this idea can be seen in many of his writings and speeches, including the Gettysburg Address. During the war, Lincoln signed the Emancipation Proclamation, which stated that all enslaved people in Confederate territory were free and allowed Black Americans into the United States Army.

Америку він посилався на Декларацію, повторюючи ті самі тези.

Кілька південних штатів відобразили положення Декларації у своїх Деклараціях про сецесію. Подібно до Девіса, вони підкреслювали свою стурбованість тим, що уряд позбавляє їх прав — зокрема, права на використання рабської праці. Конфедеративні Штати Америки проголосили незалежність, оскільки Авраам Лінкольн, який на той час став президентом США, та північні штати вороже ставилися до інституту рабства.

Союз

Якщо ви схильні вірити, що не всі люди створені рівними в тих невід'ємних правах, перелічених у нашій хартії свободи, дозвольте мені благувати вас повернутися... повернутися до істин, закладених у Декларації незалежності.

Авраам Лінкольн, 1858

Хоча Лінкольн був готовий допустити збереження рабства на Півдні, якщо це дозволило б уникнути війни, він, як і раніше, вважав, що обіцянка рівності, закріплена в Декларації, має поширюватися й на поневолених людей.

Його підтримку цієї ідеї можна побачити в багатьох його працях і промовах, зокрема в Геттисберзькій промові. Під час війни Лінкольн підписав Прокламацію про звільнення, в якій проголошувалося, що всі поневолені люди на території Конфедерації є вільними, і дозволявся призов афроамериканців до армії США.

After the Civil War, the Reconstruction Amendments went on to support the idea that the Declaration of Independence was a promise of equality and rights.

The 13th Amendment abolished slavery, except as punishment for a crime.

The 14th granted citizenship to most people born on American soil, including those who had been enslaved and those born to them. The 15th recognized the right to vote for Black men. These, however, were just first steps. It would take another century for many of the promises of these amendments to be enforced equally.

Native Americans and the Declaration

Native American nations were the first foreign powers to recognize the newly independent United States, when the Wolastoqiyik (also called Maliseet) and the Mi'kmaq acknowledged the Declaration of Independence.

Wolastoqiyik chief Ambrose Bear commented “we like it well.”

Despite the final grievance in the Declaration of Independence, denoting Indigenous nations on America's western frontiers as “merciless indian savages,” several nations - including these, the Oneida, Stockbridge, and others - joined the Continental Army in the fight against Great Britain.

As with many communities, the Declaration represented complicated ideas for Native peoples. It represented a nation that continually expanded onto their ancestral lands and challenged their cultural identities by forcing assimilation upon many of them.

Після Громадянської війни поправки періоду Реконструкції закріпили ідею про те, що Декларація незалежності була обіцянкою рівності та прав. 13-та поправка скасувала рабство, за винятком випадків, коли воно застосовувалося як покарання за злочин. 14-та поправка надала громадянство більшості людей, народжених на американській землі, включаючи колишніх рабів та їхніх дітей. 15-та поправка визнала право голосу для чорношкірих чоловіків. Однак це були лише перші кроки. Потрібно було ще ціле століття, щоб багато з обіцянок, закріплених у цих поправках, почали дотримуватися на рівних правах.

Корінні американці та Декларація

Території племен корінних американців стали першими іноземними державами, які визнали США, що щойно здобули незалежність, коли племена воластокііків (також відомі як малісити) та мікмаків визнали Декларацію незалежності. Вождь воластокііків Духний Ведмідь (Ambrose Bear) зауважив: «Це нам до вподоби». Незважаючи на заключну скаргу в Декларації незалежності, в якій корінні народи на західних кордонах Америки називалися «безжалісними індіанськими дикунами», кілька племен, зокрема вищезгадані, а також онейда, стокбрідж та інші — приєдналися до Континентальної армії в боротьбі проти Великої Британії.

Як і для багатьох інших спільнот, Декларація уособлювала складні ідеї для корінних народів. Вона уособлювала націю, яка безперервно розширювала свої володіння за рахунок їхніх споконвічних земель і ставила під сумнів їхню культурну ідентичність, нав'язуючи багатьом із

However, it also contained powerful ideals that supported their own rights and sovereignty.

We appeal to the magnanimity of the American Congress for justice, and the protection of the rights, liberties, and lives of the Cherokee people... we expect it from them under that MEMORABLE DECLARATION, 'that all men are created equal...'

Cherokee Delegation, April 15, 1824

Indigenous nations embraced the promises and language of the Declaration of Independence to protect their ancestral lands and self-government. In 1824, a delegation from the Cherokee Nation quoted the Declaration in a petition to Congress against the Indian Removal Act.

The act planned to forcibly remove the Cherokee from their land in Georgia and resettle them in present-day Oklahoma. Similarly, the Mashpee Wampanoag Tribe petitioned the Massachusetts government for their right to self-government.

Echoing the Declaration, the Mashpee resolved, "that we, as a tribe, will rule ourselves, and have the right to do so; for all men are born free and equal." Native Americans would continue to invoke the Declaration in their fight for rights, self-government, and citizenship for years to come.

них асиміляцію. Однак у ній також містилися потужні ідеали, що підтримували їхні власні права та суверенітет.

Ми звертаємося до великодушності американського Конгресу в справі справедливості та захисту прав, свобод і життів народу черокі... ми очікуємо цього від них відповідно до тієї ПАМ'ЯТНОЇ ДЕКЛАРАЦІЇ, яка проголосила, «що всі люди створені рівними...»

Делегація черокі, 15 квітня 1824 р.

Корінні народи прийняли обіцянки та формулювання Декларації незалежності, щоб захистити свої споконвічні землі та самоврядування. У 1824 році делегація народу черокі процитувала Декларацію у петиції до Конгресу проти Закону про переселення індіанців.

Цей закон передбачав примусове переселення черокі з їхніх земель у Джорджії та розселення їх на території сучасної Оклахоми. Аналогічним чином плем'я машпі-вампаоаг звернулося з петицією до уряду штату Массачусетс із вимогою визнати їхнє право на самоврядування.

У дусі Декларації машпі постановили: «що ми, як плем'я, будемо керувати собою самі й маємо на це право; бо всі люди народжуються вільними й рівними». Корінні американці й у наступні роки продовжували посилатися на Декларацію у своїй боротьбі за права, самоврядування та громадянство.

Did you know?

During the late 19th century, many Native nations used Fourth of July commemorations to celebrate their own unique cultures and languages. This is one of many ways Indigenous communities have fought to preserve their ways of life for the present and future. For the Continental Congress, the Declaration of Independence may have been simply a step towards an independent nation. However, the words of the Declaration became a promise of freedom and equality. This promise remained out of reach for many during the 19th century, but freedom and equality were worth fighting for. They carried that fight throughout the century and into the years beyond.

The Declaration's Journey Big Idea 4: Independence and Human Rights in the 20th and 21st Centuries

The 20th century saw a set of devastating global wars, the dissolution of centuries-old empires, and a new worldwide focus on human rights. It included three periods of independence movements that helped re-shape the world.

These movements produced both new declarations of independence and new, independent nations. In the second half of the century, much of the world joined together to form the United Nations, a global effort to promote international cooperation and prevent the outbreak of another catastrophic world war. This international effort also turned its attention to creating a formal list of rights that should apply to all people and countries around the world, uniting smaller efforts that had previously been in progress.

Чи знаєте ви?

Наприкінці XIX століття багато корінних народів використовували святкування 4 липня, щоб вшанувати свої унікальні культури та мови. Це один із багатьох способів, якими корінні громади боролися за збереження свого способу життя для сьогодення та майбутнього. Для Континентального Конгресу Декларація незалежності, можливо, була просто кроком на шляху до створення незалежної держави. Однак слова Декларації стали обіцянкою свободи та рівності. У XIX столітті ця обіцянка залишалася недосяжною для багатьох, але за свободу та рівність варто було боротися. Вони вели цю боротьбу протягом усього століття та в наступні роки.

Доля Декларації. Основна ідея № 4: Незалежність і права людини у XX та XXI століттях

XX століття стало свідком цілої серії руйнівних світових воєн, розпаду багатовікових імперій та появи нового глобального інтересу до прав людини. Воно охоплювало три періоди національно-визвольних рухів, які допомогли змінити обличчя світу. Ці рухи призвели до ухвалення нових декларацій про незалежність та появи нових, незалежних держав. У другій половині століття більша частина країн світу об'єдналася для створення ООН — глобальної ініціативи, спрямованої на сприяння міжнародній співпраці та запобігання новій катастрофічній світовій війні. Ця міжнародна ініціатива також зосередила свою увагу на створенні офіційного переліку прав, які мають застосовуватися до всіх людей і країн у всьому світі, об'єднавши менш масштабні зусилля, що вживалися раніше.

Declarations of Independence

For nearly five centuries, powerful countries crossed oceans to colonize other lands around the world and to create vast empires. The first successful attempt to throw off that power was the American Revolutionary War in the 18th century. The victory of the United States and its Declaration of Independence caused a ripple effect that became the Age of Revolutions in the 19th century – and it did not stop there.

Turn of the 20th Century

The Spanish Empire experienced the Age of Revolutions particularly deeply. Many of their American colonies declared independence and established their own countries in the 19th century, including Venezuela (1811), Chile (1818), and Mexico (1821), among others. One of the last declarations of independence in the 19th century came from the Philippines in 1898. Achieving independence was complicated, however. Despite receiving help from the United States in their fight against Spain, neither the United States nor Spain recognized Philippine independence. Instead, the Philippines was given by Spain to the United States at the end of the Spanish-American War. The Philippines became fully independent in 1946.

Revolutions within the Spanish Empire were the first in a wave of such movements that swept across the globe, crossing the 19th century into the 20th and beyond. Like the Philippine Revolution, not all were linear nor were they all immediately successful. Regardless, more and more people around the world continued to push for their independence.

Декларації незалежності

Протягом майже п'яти століть могутні країни перетинали океани, щоб колонізувати інші землі по всьому світу та створювати великі імперії. Першою успішною спробою скинути це ярмо стала Американська революційна війна у XVIII столітті. Перемога Сполучених Штатів та їхня Декларація незалежності викликали ланцюгову реакцію, яка призвела до Епохи революцій у XIX столітті — і на цьому вона не зупинилася.

На рубежі XX століття

Іспанська імперія особливо гостро пережила Епоху революцій. Багато з її американських колоній проголосили незалежність і створили власні держави у XIX столітті, зокрема Венесуела (1811 р.), Чилі (1818 р.) та Мексика (1821 р.), серед інших.

Одне з останніх проголошень незалежності у XIX столітті відбулося на Філіппінах у 1898 році. Однак шлях до незалежності був складним. Незважаючи на допомогу, отриману від Сполучених Штатів у боротьбі проти Іспанії, ані США, ані Іспанія не визнали незалежність Філіппін. Натомість наприкінці Іспано-американської війни Іспанія передала Філіппіни Сполученим Штатам. Повну незалежність Філіппіни здобули у 1946 році.

Революції в межах Іспанської імперії стали першими у хвилі подібних рухів, що прокотилися по всьому світу, перейшовши з XIX століття у XX і далі. Як і Філіппінська революція, не всі вони проходили гладко і не всі відразу увінчалися успіхом. Проте дедалі більше людей по всьому світу продовжували боротися за свою незалежність.

Post WWI Declarations

One of the factors that led to the outbreak of World War I was competition among several empires to amass and control colonies across the globe. In the wake of the war, a number of those colonies declared their intention to be free and independent nations.

The Czechoslovak Declaration of Independence (1918) from the Austro-Hungarian Empire directly reference the United States Declaration and was drafted in Washington, D.C. As part of a long struggle for Irish independence from the United Kingdom, the Forógra na Saoirse or Irish Declaration of Independence (1919), ratified the creation of an independent Irish republic. India had also faced a long struggle for independence from the British and wrote the Purna Swaraj, or declaration of independence, as a statement of their goals and intentions in 1930.

This declaration borrowed from the United States Declaration of Independence by stating that when a government deprives people of their unalienable rights, “the people have a further right to alter or abolish it.” India fully secured their independence in 1947.

In East Asia, countries like Japan had been growing their empires since the end of the 19th century. Korea, for example, had been under the control of the Japanese Empire since 1910. Four months after World War I ended, Korea declared itself independent. However, it would take until 1945 for them to finally secure their independence.

Декларації після Першої світової війни

Одним із чинників, що призвели до розв’язання Першої світової війни, була конкуренція між кількома імперіями за завоювання та контроль над колоніями по всьому світу. Після закінчення війни низка цих колоній оголосила про свій намір стати вільними та незалежними державами.

Декларація незалежності Чехословаччини (1918 р.) від Австро-Угорської імперії безпосередньо посилається на Декларацію незалежності США і була складена у Вашингтоні, округ Колумбія.

У рамках тривалої боротьби за незалежність Ірландії від Сполученого Королівства «Forógra na Saoirse», або Ірландська декларація незалежності (1919 р.), затвердила створення незалежної ірландської республіки.

Індія також вела тривалу боротьбу за незалежність від Великої Британії і в 1930 році прийняла «Пурна Сварадж», або Декларацію незалежності, як заяву про свої цілі та наміри. Ця декларація запозичила формулювання з Декларації незалежності Сполучених Штатів, заявивши, що коли уряд позбавляє народ його невід’ємних прав, «народ має право змінити або скасувати такий уряд». Індія повністю здобула незалежність у 1947 році.

У Східній Азії такі країни, як Японія, розширювали свої імперії з кінця XIX століття. Корея, наприклад, перебувала під контролем Японської імперії з 1910 року. Через чотири місяці після закінчення Першої світової війни Корея проголосила свою незалежність. Однак лише в 1945 році їй вдалося остаточно здобути незалежність.

Post WWII Declarations

Following World War II, dozens of nations in Asia and Africa declared independence from European and Asian empires. Their declarations of independence, many supported by military efforts, resulted in the dissolution of most global empires by the end of the 20th century.

During World War II, Vietnam was occupied by Japan. Beginning in 1941, Vietnamese revolutionary Ho Chi Minh led an independence movement, continuing political work he had been engaged in for years.

When the war ended 1945, Ho Chi Minh proclaimed an independent Democratic Republic of Vietnam from both Japan and from France, which had controlled Vietnam before World War II.

His declaration paraphrased the United States Declaration of Independence and the French Declaration of Rights of Man and of the Citizen. Ho Chi Minh admired George Washington, and he believed the United States Declaration to be an inspiration for anti-colonialism.

However, his attempts to reach out to the United States for support were unsuccessful, as the United States aided France in its attempts to retake the country.

In South Asia, the dissolution of Great Britain's "Indian Empire" after World War I led to the creation of other countries after World War II as well. Pakistan gained its independence alongside India in 1947, and modern countries including Myanmar, Bangladesh, and Sri Lanka also declared and gained their independence between the 1940s and 1970s.

Декларації після Другої світової війни

Після Другої світової війни десятки країн Азії та Африки проголосили незалежність від європейських та азіатських імперій. Їхні декларації про незалежність, багато з яких підкріплювалися військовими діями, призвели до розпаду більшості світових імперій до кінця XX століття.

Під час Другої світової війни В'єтнам був окупований Японією. Починаючи з 1941 року в'єтнамський революціонер Хо Ши Мін очолив рух за незалежність, продовжуючи політичну діяльність, якою він займався протягом багатьох років.

Коли в 1945 році війна закінчилася, Хо Ши Мін проголосив незалежну Демократичну Республіку В'єтнам, яка звільнилася як від Японії, так і від Франції, що контролювала В'єтнам до Другої світової війни.

Його декларація була написана в дусі Декларації незалежності Сполучених Штатів та Французької декларації прав людини і громадянина. Хо Ши Мін захоплювався Джорджем Вашингтоном і вважав Декларацію незалежності США джерелом натхнення для боротьби з колоніалізмом. Однак його спроби звернутися до Сполучених Штатів за підтримкою виявилися марними, оскільки США допомагали Франції в її спробах повернути контроль над країною.

У Південній Азії розпад «Індійської імперії» Великої Британії після Першої світової війни призвів до утворення нових держав, а також після Другої світової війни. Пакистан здобув незалежність одночасно з Індією у 1947 році, а такі сучасні країни, як М'янма, Бангладеш і Шрі-Ланка, також проголосили й здобули свою незалежність у період з 1940-х по 1970-ті роки.

In Africa, Ghana was the first former European colony to gain independence. Ghana declared its independence from the United Kingdom in 1957.

Celebrations of the new nation occurred at the Liberty Bell in Philadelphia, where Ghana's new flag was introduced in recognition of the city's history of independence efforts. Several years later, on July 5, 1962, Algeria gained independence from France after 3 years of war.

This was exactly 132 years after the start of French occupation of their land. The Algerian independence movement also supported others throughout Africa, including revolutionary leaders Nelson Mandela of South Africa and Mário Pinto de Andrade of Angola.

Today, the majority of African countries are independent.

While most African independence movements returned power to Black African populations, there were attempts to keep white colonial power. For example, Southern Rhodesia declared independence from Britain in 1965, as a government that excluded Black Rhodesians. Their efforts ultimately failed. Instead, after both political conflict involving the British government and armed and political conflict with Black Rhodesians, the country gained its independence as the nation of Zimbabwe in 1980.

В Африці Гана стала першою колишньою європейською колонією, що здобула незалежність.

Гана проголосила свою незалежність від Великої Британії у 1957 році. Святкування створення нової держави відбулося біля Дзвону Свободи у Філадельфії, де було представлено новий прапор Гани на знак визнання історії боротьби цього міста за незалежність. Кілька років по тому, 5 липня 1962 року, Алжир здобув незалежність від Франції після трьох років війни.

Це сталося рівно через 132 роки після початку французької окупації їхніх земель. Алжирський рух за незалежність також надав підтримку іншим рухам по всій Африці, зокрема революційним лідерам Нельсону Манделі з Південної Африки та Марію Пінто де Андраде з Анголи. Сьогодні більшість африканських країн є незалежними.

Хоча більшість африканських рухів за незалежність повернули владу чорношкірому населенню Африки, були спроби зберегти білу колоніальну владу. Наприклад, Південна Родезія проголосила незалежність від Великої Британії в 1965 році, створивши уряд, який виключав чорношкірих родезійців. Їхні зусилля зрештою зазнали невдачі. Натомість, після політичного конфлікту за участю британського уряду, а також збройного та політичного конфлікту з чорношкірими родезійцями, країна здобула незалежність як держава Зімбабве у 1980 році.

Post Cold War

At the end of World War II, the Soviet Union controlled many Eastern European and Central Asian countries. But, as in other places, independence movements began to grow. In 1989, countries including Poland, Czechoslovakia, and Hungary, gained independence from Soviet control, and East and West Germany reunified as a single country after 41 years of separation. Two years later, the dissolution of the Soviet Union in 1991 led to the creation or reemergence of 15 countries, including Ukraine, Georgia, and Lithuania. Around the same time, Yugoslavia split into several nations following a series of independence movements, some of which included their own declarations of independence. Slovenia was the first of these and renamed themselves the Republic of Slovenia in June 1991.

Today

Independence movements continue to this day. And as with previous efforts, gaining international recognition as an independent nation remains a critical step. In 2008, Kosovo declared independence from Serbia, which refused to recognize the declaration. Though their declaration was recognized as legal by the International Court of Justice, only 97 countries currently recognize an independent Kosovo. Independence for other countries, like Taiwan and Palestine, continues to be contentious topics of debate and shows in real time how complicated, layered, and challenging the acts of declaring and recognizing independence often are.

Період після холодної війни

Наприкінці Другої світової війни СРСР контролював багато країн Східної Європи та Центральної Азії. Однак, як і в інших регіонах, почали набирати силу рухи за незалежність. У 1989 році такі країни, як Польща, Чехословаччина та Угорщина, здобули незалежність від радянського контролю, а Східна та Західна Німеччина знову об'єдналися в єдину державу після 41 року роздільного існування. Через два роки, у 1991 році, розпад СРСР призвів до утворення або відновлення 15 держав, зокрема України, Грузії та Литви. Приблизно в той самий час Югославія розділилася на кілька держав у результаті низки рухів за незалежність, деякі з яких супроводжувалися власними деклараціями про незалежність. Першою з них стала Словенія, яка в червні 1991 року перейменувалася на Республіку Словенія.

Сьогодні

Рухи за незалежність тривають і донині. І, як і в разі з попередніми спробами, отримання міжнародного визнання як незалежної держави залишається вирішальним кроком. У 2008 році Косово проголосило незалежність від Сербії, яка відмовилася визнати цю декларацію. Хоча Міжнародний Суд визнав цю декларацію законною, на даний час незалежне Косово визнають лише 97 країн. Питання незалежності інших країн, таких як Тайвань і Палестина, як і раніше, залишається предметом запеклих суперечок і наочно демонструє, наскільки складними, багатогранними й важкими часто бувають процеси проголошення та визнання незалежності.

Declaration of Human Rights

Declarations of independence were not the only type of declaration created after World War II. In 1947, the new United Nations Human Rights Committee authorized the creation of an international bill of rights in their very first session. Building on conversations around natural law and the rights of mankind that had taken place since at least the era of the Enlightenment, this document would list the rights that individuals and nations should expect to have regardless of their identity or location. This bill of rights became a reality in 1948 as the Universal Declaration of Human Rights (UDHR).

Women's Voices in Human Rights

Many women helped to shape the Universal Declaration of Human Rights. Hansa Mehta (India) insisted on the phrase “all human beings” in Article 1. Bodil Begtrup (Denmark) and Minerva Bernardino (Dominican Republic) also advocated for inclusive language, while Begum Shaista Ikramullah (Pakistan) and Evdokia Uralova (Byelorussian Soviet Socialist Republic) fought for equal rights in marriage and equal pay for equal work. Eleanor Roosevelt (United States) helped throughout the drafting process to be sure the document passed unanimously.

John Humphrey and René Cassin are credited as the two primary authors of the Universal Declaration of Human Rights, but the declaration was constructed through the efforts and negotiations of hundreds of people. It borrows language from the United States Declaration of Independence and was influenced by other documents as

Декларація прав людини

Декларації незалежності були не єдиним видом декларацій, ухвалених після Другої світової війни. У 1947 році новий Комітет з прав людини ООН на своїй першій сесії санкціонував створення міжнародного білля про права.

Спираючись на дискусії про природне право та права людства, які точилися, принаймні, з часів Просвітництва, цей документ мав перелічити права, на які повинні розраховувати окремі люди та нації, незалежно від їхньої ідентичності чи місцезнаходження. Ця хартія прав була ухвалена 1948 року у вигляді Загальної декларації прав людини (ЗДПЛ).

Голоси жінок у сфері прав людини

Багато жінок зробили свій внесок у розробку Загальної декларації прав людини. Ханса Мехта (Індія) наполягла на включенні фрази «всі люди» до статті 1. Боділ Бегтруп (Данія) та Мінерва Бернардіно (Домініканська Республіка) також виступали за інклюзивні формулювання, тоді як Бегум Шаїста Ікрамулла (Пакистан) та Євдокія Уралова (БРСР) боролися за рівні права в шлюбі та рівну оплату за рівну працю. Елеонора Рузвельт (Сполучені Штати) надавала допомогу протягом усього процесу розробки проєкту, щоб забезпечити одноголосне ухвалення документа.

Джон Хамфрі та Рене Кассін вважаються двома основними авторами Загальної декларації прав людини, проте декларація була створена завдяки зусиллям і переговорній роботі сотень людей. У ній запозичено формулювання з Декларації незалежності США, а також простежується вплив інших документів, зокрема

well, including the French Declaration of Rights of Man and Citizen. And every delegate on the Human Rights Commission, and many other contributors, had something to say. Article 1, which mimics the language of the United States Declaration's most famous line, was debated from the start. Originally saying "all men," objections from the Soviet Union delegate Vladimir Kortesky, the Commission on the Status of Women, and particularly Hansa Mehta, the delegate from India, changed the final phrasing to "all human beings."

Article 1. All human beings are born free and equal in dignity and rights. They are endowed with reason and conscience and should act towards one another in a spirit of brotherhood.

Universal Declaration of Human Rights

The final version of the Universal Declaration of Human Rights contains 30 articles that cover a variety of political, civic, economic, social, and cultural rights. These include the right to equal protection under the law and the right to an adequate standard of living for their health and well-being. Although there was originally no way to enforce these rights, several regional institutions and non-governmental organizations have emerged around the globe to help protect human rights. Amnesty International and Doctors Without Borders are two of the most well-recognized of these.

The Universal Declaration of Human Rights became a foundation of movements fighting for human rights into the 21st century. Its importance can be seen through

Французької декларації прав людини і громадянина. І кожен делегат Комісії з прав людини, а також багато інших учасників процесу, зробили свій внесок. Стаття 1, у якій повторюється формулювання найвідомішого речення з Декларації незалежності США, з самого початку була предметом дискусій. Спочатку в ній йшлося про «all men», але внаслідок заперечень з боку делегата від Радянського Союзу Володимира Корецького, Комісії з питань становища жінок і, зокрема, делегата від Індії Ханси Мехти, остаточне формулювання було змінено на «всі люди».

Стаття 1. Усі люди народжуються вільними та рівними у своїй гідності та правах. Вони наділені розумом і совістю і повинні ставитися один до одного в дусі братерства.

Загальна декларація прав людини

Остаточна редакція Загальної декларації прав людини містить 30 статей, що охоплюють широкий спектр політичних, громадянських, економічних, соціальних і культурних прав. До них належать право на рівний захист з боку закону та право на достатній рівень життя, необхідний для здоров'я та добробуту. Хоча спочатку не існувало механізмів забезпечення дотримання цих прав, у всьому світі з'явилося кілька регіональних інститутів та неурядових організацій, покликаних сприяти захисту прав людини. «Міжнародна амністія» та «Лікарі без кордонів» — дві з найвідоміших таких організацій.

Загальна декларація прав людини стала основою рухів, що борються за права людини у XXI столітті. Її важливість можна оцінити за самою кількістю перекладів.

the sheer volume of its translations. With versions in over 500 languages, the Universal Declaration of Human Rights is the most translated document in the world. Since the 1940s, the fight for human rights and the Universal Declaration of Human Rights has gone through ups and downs. Recently, the United Nations Global Citizenship Commission wrote a report on the Universal Declaration of Human Rights as a living document in the 21st century. The Commission described the Universal Declaration of Human Rights as laying the “foundation for our modern culture of human rights.” How we will view human rights in the future is unknown, but it is clear that the Universal Declaration of Human Rights will continue to ripple outward much like the declarations that came before it.

The Declaration's Journey Big Idea 5: The Declaration in 20th and 21st Century United States

The Declaration of Independence contains several elements, including statements of ideals and rights, a justification for secession, and a long list of grievances against a king. Today, many Americans remember the Declaration for its first elements, and in particular, its statement of human rights: “that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable rights, that among these are life, liberty, and the pursuit of happiness.”

From the moment the American public heard these words in 1776, individuals and groups embraced those lines for themselves. They fought for the promise of the Declaration to become a reality. In the 20th century, these demands were

Маючи версії більш ніж 500 мовами, Загальна декларація прав людини є документом, який найчастіше перекладають у світі. З 1940-х років боротьба за права людини та Загальна декларація прав людини переживали злети й падіння.

Нещодавно Комісія ООН з глобального громадянства підготувала доповідь про Загальну декларацію прав людини як про живий документ XXI століття.

Комісія охарактеризувала Загальну декларацію прав людини як таку, що заклала «основу нашої сучасної культури прав людини». Як ми сприйматимемо права людини в майбутньому, поки що невідомо, але ясно, що Загальна декларація прав людини продовжуватиме впливати, подібно до декларацій, що передували їй.

Доля Декларації. Основна ідея № 5: Декларація у США XX та XXI століть

Декларація незалежності містить кілька елементів, зокрема формулювання ідеалів та прав, обґрунтування відокремлення, а також великий перелік претензій до короля. Сьогодні багато американців пам'ятають Декларацію саме за її першими елементами, і, зокрема, за формулюванням прав людини: «що всі люди створені рівними, що вони наділені своїм Творцем певними невід'ємними правами, до числа яких належать право на життя, свободу та прагнення до щастя».

З того моменту, як американська громадськість почула ці слова у 1776 році, окремі люди та групи сприйняли ці рядки як заклик до дії. Вони боролися за те, щоб обіцянки Декларації стали реальністю. У XX столітті ці вимоги були підкріплені

strengthened by the creation of the United Nation's Universal Declaration of Human Rights. Decolonization efforts around the world also energized rights movements in the United States. As the words "all human beings are created equal" - inspired by the United States Declaration of Independence - resonated throughout the world, American civil rights movements used global human rights efforts to support their causes at home.

The Declaration's Journey

While its ideas spread around the world, the Declaration itself also traveled extensively during its first 150 years. In the first ten years of its life, the version of the Declaration that features John Hancock's large signature traveled across Pennsylvania, Maryland, New Jersey, and New York with the Continental Congress. It later came under the care of the Secretary of State in the United States capital of Philadelphia and, later, Washington, D.C. It was frequently evacuated during times of war. By the 1920s, the Declaration was put in the care of the Library of Congress. In 1952, it was moved to the National Archives, where it remains on display today.

Workers' Rights and Labor Movements

Since the colonial era, American workers have taken opportunities to push for higher pay and better working conditions. During the Revolutionary War, one of the groups that showed their support for the idea of independence was the General Committee of Mechanics, a group of laborers and tradespeople in New York City who worked together to advocate for their

прийняттям Загальної декларації прав людини ООН. Деколонізація в усьому світі також надала імпульс рухам за права людини в США. У міру того, як слова «всі люди створені рівними» — натхненні Декларацією незалежності США — знаходили відгук у всьому світі, американські рухи за громадянські права спиралися на глобальні зусилля у сфері прав людини для підтримки своїх прагнень усередині США.

Шлях Декларації

У той час як ідеї Декларації поширювалися по всьому світу, сама Декларація також багато подорожувала протягом перших 150 років свого існування. У перші десять років свого існування версія Декларації з великим підписом Джона Хенкока подорожувала разом із Континентальним конгресом Пенсильванією, Мерілендом, Нью-Джерсі та Нью-Йорком. Пізніше її передали на зберігання державному секретарю в столиці Сполучених Штатів — Філадельфії, а потім — у Вашингтоні, округ Колумбія. У воєнний час її часто евакуювали. До 1920-х років Декларацію передали на зберігання до Бібліотеки Конгресу. У 1952 році її перенесли до Національного архіву, де вона й сьогодні перебуває на загальний огляд.

Права трудящих і робітничі рухи

Ще з часів колоніальної епохи американські трудящі використовували будь-яку нагоду, щоб домагатися підвищення заробітної плати та поліпшення умов праці. Під час Війни за незалежність однією з груп, що висловили підтримку ідеї незалежності, був «Генеральний комітет механіків» — об'єднання робітників і ремісників із Нью-Йорка, які спільно відстоювали свої права.

rights. Just over 50 years later, a member of the Working Man's Party authored a document that echoed the Declaration of Independence. George Henry Evans wrote, "When, in the course of human events, it becomes necessary' for one class of a community to assert their natural and unalienable rights in opposition to other classes of their fellow men, 'and to assume among' them a political 'station of equality."

The United States saw a large increase in unions during the Industrial Revolution at the end of the 19th century. Labor organizations and unions, such as the Knights of Labor, American Federation of Labor, and Colored National Labor Union, were created to improve workers' wages and working conditions. During the 1940s, Franklin D. Roosevelt's New Deal supported laws that set minimum wages and maximum working hours and ensured the right of workers to organize unions. Though the second half of the 20th century showed a decline in unions, recent years have seen that change. A Pew Research Center study found that the majority of Americans approve of labor unions today. Recent years have seen an increase in labor strikes and unionization in new jobs and industries as more workers continue advocating for labor rights.

Трохи більше ніж через 50 років один із членів Партії трудящих склав документ, що перегукувався з Декларацією незалежності.

Джордж Генрі Еванс написав: «Коли в ході людських подій стає необхідним» для одного класу суспільства відстоювати свої природні й невід'ємні права на протидію іншим класам своїх співгромадян, «і зайняти серед них політичне становище рівності».

У Сполучених Штатах спостерігалось значне зростання кількості профспілок під час промислової революції наприкінці XIX століття. Профспілкові організації, такі як «Лицарі праці», Американська федерація праці та Національна профспілка кольорового населення, були створені для поліпшення заробітної плати та умов праці робітників. У 1940-х роках «Новий курс» Франкліна Д. Рузвельта підтримував закони, що встановлювали мінімальну заробітну плату та максимальну тривалість робочого дня, а також гарантували право робітників на створення профспілок. Хоча у другій половині XX століття спостерігався спад профспілкового руху, останніми роками ситуація змінилася. Дослідження Pew Research Center показало, що сьогодні більшість американців схвалюють профспілки. В останні роки відзначається зростання кількості страйків та профспілкової активності на нових робочих місцях і в нових галузях, оскільки дедалі більше працівників продовжують відстоювати свої трудові права.

Civil Rights Movements

African American Civil Rights

After the Civil War, new amendments to the Constitution expanded and defended the rights of African Americans. However, in the years that followed many loopholes were introduced to limit these rights. It would take over a century of work by many individuals and organizations to begin officially dismantling these systems across the country.

For most of the first half of the 20th century, civil rights activists and organizations, particularly the National Association for the Advancement of Colored People (NAACP), used the court system and a variety of forms of protest to fight for an end to racial violence and discrimination.

In 1917, the NAACP organized thousands of protesters to march through New York City in a Silent Protest Parade. Many of their signs directly quoted the Declaration of Independence.

By the 1950s, legal segregation began to crumble. Ruby Bridges, at six years old, was the first African American student to enter a formerly all-white school in the South almost six years after the case that ended school segregation.

She is in her seventies today.

In Montgomery, AL, a bus boycott in 1955 led to the desegregation of transportation in the city. Experienced activist Rosa Parks was a key figure in this movement.

Across the country, people boycotted, marched, held sit-ins, and more to push for the Declaration's words that "all men are

Рухи за громадянські права

Громадянські права афроамериканців

Після Громадянської війни нові поправки до Конституції розширили та закріпили права афроамериканців. Однак у наступні роки було введено безліч лазівок, що обмежували ці права. Потрібно було понад століття зусиль з боку багатьох людей та організацій, щоб розпочати офіційний демонтаж цих систем по всій країні.

Протягом більшої частини першої половини ХХ століття активісти та організації, які боролися за громадянські права, зокрема Національна асоціація сприяння прогресу кольорового населення (NAACP), використовували судову систему та різні форми протесту, щоб боротися за припинення расового насильства та дискримінації.

У 1917 році NAACP організувала марш тисяч протестувальників вулицями Нью-Йорка в рамках «Маршу мовчазного протесту». На багатьох їхніх плакатах були наведені прямі цитати з Декларації незалежності.

До 1950-х років узаконена сегрегація почала руйнуватися. Шестирічна Рубі Бріджес стала першою афроамериканською ученицею, яка вступила до школи на Півдні, де раніше навчалися виключно білі, майже через шість років після судової справи, що поклала кінець шкільній сегрегації.

Сьогодні їй за сімдесят. У Монтгомері, штат Алабама, бойкот автобусів у 1955 році призвів до скасування сегрегації у міському громадському транспорті.

Досвідчена активістка Роза Паркс стала ключовою фігурою цього руху. По всій країні люди влаштовували бойкоти, марші, сидячі страйки та інші акції, щоб домогтися

created equal” to apply to all Americans, regardless of race or the country of their ancestors’ origin.

We will reach the goal of freedom in Birmingham and all over the nation, because THE GOAL OF AMERICA IS FREEDOM.

Martin Luther King, Jr., April 16, 1963

The Montgomery Bus Boycott helped bring minister and civil rights activist Martin Luther King, Jr. to the national stage. King became a prominent leader of the Civil Rights Movement, and his presence at protests drew the nation’s attention. His writings, speeches, and sermons promoted an end to segregation, racial discrimination, and racial violence. King often quoted from the Declaration of Independence and called on the nation to live up to its fundamental values.

Children and teenagers believed in the Declaration’s ideals as well and were active players in the Civil Rights Movement. The Children’s Crusade of Birmingham, AL saw thousands of school children participate in a series of nonviolent marches against segregation and other human rights abuses. The reaction to this campaign increased support for the passage of the Civil Rights Act of 1964.

The push for an end to racial discrimination across all areas of American life continues today and still draws from the powerful ideals of the Declaration of Independence.

застосування слів Декларації про те, що «всі люди створені рівними», до всіх американців, незалежно від раси чи країни походження їхніх предків.

Ми досягнемо мети свободи в Бірмінгемі та по всій країні, бо МЕТА АМЕРИКИ — СВОБОДА.

Мартін Лютер Кінг-молодший, 16 квітня 1963 року

Бойкот автобусної системи в Монтгомері допоміг вивести на національну арену проповідника та борця за громадянські права Мартіна Лютера Кінга-молодшого. Кінг став видатним лідером Руху за громадянські права, і його участь у протестах привернула увагу всієї країни. Його статті, промови та проповіді закликали до припинення сегрегації, расової дискримінації та расового насильства. Кінг часто цитував «Декларацію незалежності» і закликав країну дотримуватися своїх основоположних цінностей.

Діти та підлітки також вірили в ідеали Декларації й брали активну участь у русі за громадянські права. Під час «Дитячого хрестового походу» в Бірмінгемі, штат Алабама, тисячі школярів взяли участь у серії ненасильницьких маршів проти сегрегації та інших порушень прав людини. Реакція на цю кампанію посилила підтримку ухвалення Закону про громадянські права 1964 року.

Прагнення покласти край расовій дискримінації в усіх сферах американського життя триває й сьогодні та, як і раніше, черпає натхнення в потужних ідеалах Декларації незалежності.

Native American Civil Rights and Self-Determination

During the Revolutionary War, some Native American nations were allies of the Revolutionaries, while some sided with the British. After the war, all had to figure out how to navigate relationships with the new United States of America. These relationships were complicated by the new country's desire for more land and a belief by many Americans that the only Native Americans worth respect or concern were those who left behind their languages and cultures to become more like Americans. In the 20th century, as in the 18th and 19th, many Native peoples and nations fought against these efforts, demanding the return of their land, the protection of natural resources, the right to true self-government as sovereign nations, recognition as U.S. citizens, and more.

Musician, educator, author, and activist Zitkala-Ša (meaning Red Bird) of the Yankton Dakota Sioux used her writing to promote Dakota culture and fought for Indigenous rights. She and other early activists in the 20th century helped pass the Indian Citizenship Act of 1924. This act granted Indigenous people U.S. citizenship and acknowledged their right to vote. However, some states continued to disenfranchise Native Americans. The last state to acknowledge Indigenous people's right to vote did so in 1971.

As Native American activists lobbied for their rights, some echoed the grievances within the Declaration of Independence as their own grievances against the United

Громадянські права та самовизначення корінних американців

Під час Війни за незалежність деякі племена корінних американців були союзниками революціонерів, тоді як інші стали на бік британців. Після війни всім довелося вирішувати, як будувати відносини з новими Сполученими Штатами Америки. Ці відносини ускладнювалися прагненням нової країни до завоювання нових земель та переконанням багатьох американців, що єдині корінні американці, гідні поваги чи турботи, — це ті, хто відмовився від своїх мов і культур, щоб стати більш схожими на американців. У XX столітті, як і в XVIII та XIX, багато корінних народів і племен боролися проти цих спроб, вимагаючи повернення своїх земель, захисту природних ресурсів, права на справжнє самоврядування як суверенних народів, визнання їх громадянами США та багато чого іншого.

Музикантка, педагогиня, письменниця та активістка Зіткала-Ша (що означає «Червоний Птах») з племені янктон-дакота-сіу використовувала свої твори для популяризації культури дакота та боролася за права корінних народів. Вона та інші ранні активісти XX століття сприяли ухваленню Закону про громадянство індіанців 1924 року. Цей закон надав корінним народам громадянство США та визнав їхнє право голосу. Однак деякі штати продовжували позбавляти корінних американців виборчих прав. Останній штат визнав право корінних народів на голосування у 1971 році.

У той час як активісти корінних народів США боролися за свої права, деякі з них порівнювали скарги, викладені в Декларації незалежності, зі своїми власними

States. This included the suspension of Native American legislatures, interference with court systems on Native American reservations, and taxation of Native peoples who were prevented from exercising their right to vote. Others wrote their own declarations.

In 1961, for instance, the American Indian Chicago Conference gathered together approximately 700 Native Americans from over 60 tribes and nations to prepare a Declaration of Indian Purpose.

It stated their belief in “the future of a greater America, an America which we were the first to love, where life, liberty, and the pursuit of happiness will be a reality.

In such a future, with Indians and all other Americans cooperating, a cultural climate will be created in which the Indian people will grow and develop as members of a free society.”

It advocated for fair treatment and assistance by the U.S. government to ensure that the future they envisioned could come to pass.

Young people who attended the American Indian Chicago Conference supported and led Native American activist efforts throughout the 1960s and 1970s, participating in groups like the American Indian Movement, Indians of All Tribes, and the National Youth Council. Successors of groups like these continue to advocate for Native American rights to this day.

претензіями до Сполучених Штатів. Сюди входили призупинення діяльності законодавчих органів корінних народів, втручання в роботу судових систем на резерваціях корінних народів, а також оподаткування корінних народів, яким не дозволяли реалізовувати своє право голосу. Інші складали свої власні декларації. Наприклад, у 1961 році на Чиказькій конференції американських індіанців зібралися близько 700 корінних американців із понад 60 племен і народів, щоб підготувати «Декларацію цілей індіанців».

У ній проголошувалася їхня віра в «майбутнє великої Америки — тієї Америки, яку ми першими полюбили, де життя, свобода та прагнення до щастя стануть реальністю.

У такому майбутньому, завдяки співпраці індіанців та всіх інших американців, сформується культурний клімат, у якому індіанський народ буде рости й розвиватися як члени вільного суспільства». У ній містився заклик до справедливого ставлення та надання допомоги з боку уряду США для забезпечення того, щоб майбутнє, яке вони собі уявляли, могло стати реальністю.

Молоді люди, які брали участь у Чиказькій конференції американських індіанців, підтримували й очолювали активістські зусилля корінних американців протягом 1960-х і 1970-х років, беручи участь у таких організаціях, як «Рух американських індіанців», «Індіанці всіх племен» та «Національна рада молоді». Нащадки таких організацій продовжують відстоювати права корінних американців і донині.

Gay Rights

Though the Gay Rights Movement gained greater visibility in the last few decades of the 20th century, grassroots movements and organizations for equal rights under the law for gay and lesbian individuals have been in existence since at least the 1920s. By the 1960s, a yearly protest called the Annual Reminder was regularly held in front of Independence Hall in Philadelphia. Participants marched in a single-file line, dressed in office attire to call attention to people who had been fired because of their sexual orientation. Some of the signs they carried quoted the Declaration of Independence. After a police raid on the Stonewall Inn, a gathering place for gay individuals in New York City, in 1969, the first Pride Parade took the place of the Annual Reminder and has continued ever since.

In the Declaration of Independence it is written, 'All men are created equal and they are endowed with certain inalienable rights...' YOU CANNOT ERASE THOSE WORDS from the Declaration of Independence.

Harvey Milk, June 25, 1978

The Gay Rights Movement has expanded to include bi-sexual, transgender, queer, and other individuals, and, over the course of its existence, has produced many activists. Barbara Gittings, considered the “mother of the Gay Rights Movement,” started the New York chapter of the Daughters of Bilitis, the first lesbian rights organization in the United States. She helped organize the Annual

Права геїв

Хоча рух за права геїв набув широкої популярності в останні кілька десятиліть ХХ століття, на низовому рівні рухи та організації, що боролися за рівні права геїв і лесбійок перед законом, існували, принаймні, з 1920-х років. До 1960-х років перед Будинком Незалежності у Філадельфії регулярно проводилася щорічна акція протесту під назвою «Щорічне нагадування».

Учасники йшли слід у слід, одягнені в діловий одяг, щоб привернути увагу до людей, звільнених через свою сексуальну орієнтацію. На деяких плакатах, які вони несли, були цитати з Декларації незалежності. Після поліцейського рейду 1969 року на «Стоунволл-Інн» — місці збору геїв у Нью-Йорку — на зміну «Щорічному нагадуванню» прийшов перший гей-парад, який проводиться й донині.

У Декларації незалежності написано: «Усі люди створені рівними й наділені певними невід’ємними правами...» ВИ НЕ МОЖЕТЕ ВИДАЛИТИ ЦІ СЛОВА з Декларації незалежності.

Гарві Мілк, 25 червня 1978 року

Рух за права геїв розширився, включивши до себе бісексуалів, трансгендерів, квір-осіб та інших людей, і за час свого існування висунув багатьох активістів. Барбара Гітінгс, яку вважають «матір’ю руху за права геїв», заснувала нью-йоркське відділення «Дочок Білітіс» — першої організації з захисту прав лесбійок у США. Вона допомагала організовувати пікети в рамках «Щорічного нагадування».

Reminder pickets. Activist Bayard Rustin was a key organizer within the Civil Rights Movement, helping to organize the March on Washington for Jobs and Freedom, among other actions, and later turned his attention to supporting gay rights as well. Harvey Milk became the first openly gay man to be elected to public office in California, and one of the first in the United States.

Artist Gilbert Baker created the rainbow flag that became a symbol of the LGBTQ+ community and Pride, drawing inspiration from the American flags used to celebrate the Bicentennial. Randy Wicker joined the movement in 1958 and continues to advocate for the LGBTQ+ community on his social media platforms today.

These 20th century movements did not occur in a vacuum.

They were frequently inspired by or collaborated with each other.

Many of these movements promoted strength of community and love of culture and identity.

All were inspired by, and often used the words of, the Declaration of Independence.

Throughout the latter half of the 20th century, other movements gained traction as well. Some examples include:

- In 1968, efforts by two UC Berkley students, Yuji Ichioka and Emma Gee, helped unite diverse Asian American activists into a single movement to fight against racism.

Активіст Баярд Растін був одним із ключових організаторів руху за громадянські права; він допомагав організовувати, зокрема, «Марш на Вашингтон за робочі місця та свободу», а згодом звернув свою увагу й на підтримку прав геїв. Гарві Мілк став першим геєм, який не приховував своєї орієнтації, обраним на державну посаду в Каліфорнії, і одним із перших у США. Художник Гілберт Бейкер створив веселковий прапор, який став символом ЛГБТК+-спільноти та прайду, черпаючи натхнення з американських прапорів, що використовувалися для святкування двохсотріччя країни. Ренді Вікер приєднався до руху в 1958 році й донині продовжує відстоювати інтереси ЛГБТК+-спільноти у своїх соціальних мережах.

Ці рухи ХХ століття не виникали у вакуумі. Вони часто надихалися один одним або співпрацювали між собою.

Багато з цих рухів просували ідеї згуртованості спільноти, любові до культури та самоідентичності.

Усі вони черпали натхнення з Декларації незалежності й часто цитували її слова.

Протягом другої половини ХХ століття набирали сили й інші рухи. Ось деякі приклади:

- У 1968 році зусилля двох студентів Каліфорнійського університету в Берклі, Юджі Ічіока та Емми Гі, допомогли об'єднати різноманітних азіатсько-американських активістів у єдиний рух для боротьби з расизмом.

- A second wave of the women's rights movement in the 1970s pushed for greater freedom and equality in education and the workplace. Women of diverse backgrounds fought to ensure that all women's voices were included.
- As a part of a larger Chicano (or Mexican American) movement, César Chávez and Delores Huerta organized the National Farm Workers Association in 1962 to advocate for farm workers' rights – including safer working conditions and the right to form unions.
- The disability community advocated for accessibility within public spaces and equal opportunities for education and employment, among others. The American Disabilities Act of 1990 was one of their major achievements.
- Друга хвиля руху за права жінок у 1970-х роках сприяла розширенню свободи та рівності у сфері освіти та на робочому місці. Жінки різного походження боролися за те, щоб голоси всіх жінок були почуті.
- У рамках ширшого руху чікано (або мексикано-американців) Сесар Чавес і Делорес Уерта організували 1962 року Національну асоціацію сільськогосподарських робітників, щоб відстоювати права наймитів — зокрема, безпечніші умови праці та право на створення профспілок.
- Спільнота осіб з інвалідністю виступала, зокрема, за доступність громадських місць та рівні можливості у сфері освіти й зайнятості. Одним із їхніх головних досягнень став Американський закон про права осіб з інвалідністю 1990 року.

Movements of the 20th century have changed and adapted to new times and new generations as the decades moved forward. How will they continue to change in the future? What new movements might arise?

Today, thanks to generations of revolutionaries who have been part of the Declaration's journey, we can decide what the Declaration means for ourselves and our future.

Рухи ХХ століття змінювалися й адаптувалися до нових часів та нових поколінь у міру зміни десятиліть. Як вони змінюватимуться в майбутньому? Які нові рухи можуть виникнути?

Сьогодні, завдяки поколінням революціонерів, які були частиною шляху Декларації, ми можемо самі вирішувати, що Декларація означає для нас і нашого майбутнього.

We can advocate for representative government.

Ми можемо виступати за представницький уряд.

We can protect the rights of all Americans, and all humans.

Ми можемо захищати права всіх американців і всіх людей.

We can pursue happiness and celebrate our freedoms.

Ми можемо прагнути щастя і радіти нашим свободам.

We can seek truth to deepen our understanding of the world.

Ми можемо шукати істину, щоб глибше зрозуміти світ.

We can speak out when we witness injustice.

Ми можемо не мовчати, коли стаємо свідками несправедливості.

We can remember the Declaration's journey and see that it continues.

Ми можемо згадати шлях Декларації та переконатися, що він триває.

Cato Institute

HOW PEOPLE ABROAD VIEWED OUR DECLARATION OF INDEPENDENCE

By Jim Powell

How did people around the world react to the American Declaration of Independence?

On Tuesday, July 9, 1776, the German printer Henrich Miller published the first translation of the Declaration, just four days after the English text was first published by John Dunlop whose printing shop was a few doors away in Philadelphia.

Many French people were eager to see the

Інститут Катона

Як у різних країнах сприйняли нашу Декларацію незалежності

Джим Пауелл

Як люди у всьому світі відреагували на Американську Декларацію незалежності?

У вівторок, 9 липня 1776 року, німецький друкар Генріх Міллер опублікував перший переклад Декларації — всього через чотири дні після того, як англійський текст вперше вийшов друком у Джона Данлопа, друкарня якого розташовувалася всього за кілька будинків від центру подій у Філадельфії.

Багато французів з нетерпінням чекали на

Declaration, but until 1778, when the French government announced its alliance with the rebels, producing a translation was a dangerous thing to do in France. Alleged translations were anonymous. The earliest-known French translation was published in the Netherlands.

Abroad, the Declaration had the greatest impact on debates leading up to the French Revolution (1789). The French referred frequently not only to the Declaration but also to the Virginia Bill of Rights, state constitutions and bills of rights and the U.S. Constitution. These documents, scholars Elise Marienstras and Naomi Wulf wrote, “acted as an indispensable guide or foil in the conception of their own principles.”

In London, the Russian chargé d'affaires Vasilii Grigor'evich Lizakevich learned the news about the Declaration and on August 13 wrote a dispatch to the first minister of the College of Foreign Affairs, Count Nikita Ivanovich Panin, making clear the significance of the Declaration: “The publication of this document as well as the proclamation of a formal declaration of war against Great Britain offer evidence of the courage of the leadership there.”

Russian newspapers published much information from America, but the actual text of the Declaration was suppressed there for eight decades. Meanwhile, the American Revolution inspired the Russian poet Aleksandr Nikolaievich Radishchev who wrote an ode called “Vol'nost” (Liberty). Apparently Empress Catherine wasn't pleased, and Radishchev was exiled to Siberia. In December 1825, Russian

можливість ознайомитися з Декларацією, але до 1778 року, коли французький уряд оголосив про союз із повстанцями, видання перекладу у Франції було справою небезпечною. Імовірно переклади публікувалися анонімно. Найдавніший із відомих французьких перекладів було опубліковано в Нідерландах.

За кордоном Декларація справила найбільший вплив на дискусії, що передували Французькій революції (1789 р.). Французи часто посилалися не тільки на Декларацію, а й на Білль про права Вірджинії, конституції штатів і біллі про права, а також на Конституцію США. Ці документи, як писали вчені Еліз Марієнстрас і Наомі Вульф, «виступали в ролі незамінного керівництва або прототипу при формулюванні їхніх власних принципів».

У Лондоні російський тимчасовий повірений у справах Василь Григорович Лізакевич, дізнавшись про Декларацію, 13 серпня надіслав депешу першому міністру Колегії закордонних справ графу Микиті Івановичу Паніну, в якій чітко визначив значення Декларації: «Публікація цього документа, а також проголошення офіційного оголошення війни Великій Британії свідчать про мужність місцевого керівництва».

Російські газети публікували багато інформації з Америки, але сам текст Декларації в Росії не публікувався протягом восьми десятиліть. Тим часом Американська революція надихнула російського поета Олександра Миколайовича Радищева, який написав оду під назвою «Свобода». Судячи з усього, імператриця Катерина залишилася незадоволеною, і Радищева заслали до

army officers led the Decembrist Revolt against the autocrat Nicholas I, and they were hanged. Not until 1863, after czar Alexander II implemented some important reforms – notably the abolition of serfdom – was it safe to publish a translation of the American Declaration of Independence in Russia.

Although Spain provided some money to help Americans fight Britain in the Revolutionary War, this was because of the rivalry between those great powers. Spanish monarchs, like the French King Louis XVI who provided crucial assistance for the Americans, wasn't interested in promoting democracy.

The first Spanish translation of the Declaration doesn't seem to have been published until about 1868, more than nine decades after the Declaration, when Spain had its own Glorious Revolution. It involved the overthrow of Queen Isabella II and, two years later, resulted in the Spanish Republic. But royalists fought back, and in 1875 the monarchy was restored with Isabella's son crowned King Alfonso XII.

Scholar Joaquim Olra reflected, "That the Declaration of Independence was so seldom translated into Spanish may be due to various causes. One might be Jefferson's inclusion of the 'pursuit of Happiness' among the 'certain unalienable rights,' which goes against the Spanish understanding of the Catholic teaching on happiness, since this was always understood as attainable only in the other world." Olra added that during the

Сибіру. У грудні 1825 року офіцери російської армії очолили декабристське повстання проти самодержця Миколи I і були повішені. Лише в 1863 році, після того як цар Олександр II провів низку важливих реформ — зокрема, скасував кріпосне право — у Росії стало безпечно публікувати переклад Американської Декларації незалежності.

Хоча Іспанія виділила певну суму грошей, щоб допомогти американцям у боротьбі з Великою Британією під час Війни за незалежність, це було головним чином зумовлено суперництвом між цими великими державами. Іспанські монархи, як і французький король Людовик XVI, який надав американцям вирішальну допомогу, не були зацікавлені в просуванні демократії.

Судячи з усього, перший іспанський переклад Декларації був опублікований лише близько 1868 року, більш ніж через дев'ять десятиліть після ухвалення Декларації, коли в Іспанії відбулася своя «Славна революція». Вона супроводжувалася поваленням королеви Ізабелли II і, через два роки, призвела до проголошення Іспанської Республіки. Однак роялісти чинили опір, і в 1875 році монархія була відновлена: син Ізабелли був коронований як король Альфонсо XII.

Вчений Хоакім Олра зазначив: «Те, що Декларація незалежності так рідко перекладалася іспанською мовою, може бути зумовлено різними причинами. Однією з них могло стати включення Джефферсоном «прагнення до щастя» до числа «певних невід'ємних прав», що суперечить іспанському розумінню католицького вчення про щастя, оскільки воно завжди сприймалося як таке, що досягне лише в іншому світі». Олра

Glorious Revolution, many Spaniards talked about “derechos ilegislables [unalienable rights], an expression that was then completely new in the Spanish political vocabulary and that probably has never been used since.”

The first Japanese translation of the Declaration was in 1854, the year the United States and Japan signed a treaty in Yokohama, after more two centuries of isolation from the outside world. But that translation was based on an American history book written in Chinese.

Fukuzawa Yukichi, a great admirer of Benjamin Franklin’s enterprising spirit, was the first to produce a Japanese translation of the Declaration and the Constitution directly from English. This was a daunting task, because there weren’t any good English-Japanese dictionaries. According to Tadashi Aruga, a Japanese scholar, “There were no readily available Japanese words for such key Western concepts as freedom, equality and right. At first Japanese scholars were able to refer to Chinese translations of Western books. Increasingly, however, Japanese translators had to invent for themselves appropriate Japanese words. They found Japanese words of Chinese origin that could be redefined to convey Western concepts, rediscovered rarely used Chinese words, or created new words by making new combinations of Chinese characters.”

The Chinese translation of the Declaration of Independence wasn’t published until 1901. It appeared in Guomin Bao, a monthly journal published by Chinese

зазначає, що під час Славної революції багато іспанців говорили про «derechos ilegislables [невід’ємні права]» — вираз, який тоді був абсолютно новим в іспанському політичному лексиконі й який, ймовірно, з тих пір більше ніколи не використовувався».

Перший японський переклад Декларації було виконано у 1854 році — того ж року, коли Сполучені Штати та Японія підписали договір у Йокогамі після понад двох століть ізоляції від зовнішнього світу. Однак той переклад ґрунтувався на американському підручнику з історії, написаному китайською мовою.

Фукудзава Юкіті, великий шанувальник підприємницького духу Бенджаміна Франкліна, першим підготував японський переклад Декларації та Конституції безпосередньо з англійської мови. Це було складне завдання, оскільки тоді не існувало якісних англо-японських словників. За словами японського дослідника Тадасі Аругі, «не було готових японських слів для таких ключових західних понять, як «свобода», «рівність» і «право». Спочатку японські вчені могли звертатися до китайських перекладів західних книг. Однак з часом японським перекладачам доводилося самим придумувати відповідні японські слова. Вони знаходили японські слова китайського походження, які можна було переосмислити для передачі західних концепцій, знову відкривали для себе рідко вживані китайські слова або створювали неологізми, складаючи нові комбінації ієрогліфів».

Китайський переклад Декларації незалежності був опублікований лише в 1901 році. Він з’явився в «Гуомін Бао» — щомісячному журналі, який видавали

students in Tokyo. “The concept of natural rights has been consistently alien to the Chinese mind,” explained translator Frank Li. “Natural and civil rights were terms that could not be found in the vast sea of Chinese political, social, philosophical and literary writing. Yet, on rare occasions, the word ‘freedom’ (ziyou) was used in poetry and other literary works to denote an unconstrained atmosphere. The word had no political or philosophical connotation.”

китайські студенти в Токіо. «Концепція природних прав завжди була чужою китайському менталітету», — пояснював перекладач Френк Лі. «Природні та громадянські права — це терміни, яких не існувало у величезному морі китайських політичних, соціальних, філософських і літературних творів. Проте в поодиноких випадках слово „свобода“ (ziyou) використовувалося в поезії та інших літературних творах для позначення безмежності атмосфери без обмежень. Це слово не мало жодного політичного чи філософського підтексту».

Since the time of the American Declaration of Independence, dozens of societies — including some communist regimes like Ho Chi Minh’s Vietnam (1945) — have issued declarations of independence. While independence is generally important for a free society, it isn’t enough. Among the many essential elements are popular support for the doctrine of natural rights, secure private property, freedom of association, freedom of contract, freedom of trade, freedom of speech, freedom of the press, freedom of religion, representative assemblies, term limits, a separation of church and state, a separation of powers with checks & balances, and other measures to limit government power. The more of these a society has, the more likely it will be free.

З часів ухвалення Американської декларації незалежності десятки держав — зокрема деякі комуністичні режими, такі як В’єтнам Хо Ши Міна (1945 р.) — ухвалили декларації про незалежність. Хоча незалежність, безумовно, важлива для вільного суспільства, однієї її недостатньо. Серед безлічі найважливіших елементів — підтримка народом доктрини природних прав, захист приватної власності, свобода об’єднань, свобода укладення договорів, свобода торгівлі, свобода слова, свобода преси, свобода віросповідання, представницькі збори, обмеження терміну повноважень, відокремлення церкви від держави, поділ влади з системою стримувань і противаг, а також інші заходи щодо обмеження державної влади. Чим більше таких елементів присутні в суспільстві, тим вища ймовірність того, що воно буде вільним.

REVOLUTIONARY IMPORTANCE OF THE DECLARATION OF INDEPENDENCE

Guest Essayist: Judge Michael Warren

The importance of the Declaration of Independence can hardly be overstated. It established for the first time in world history a new nation based on the First Principles of the rule of law, unalienable rights, limited government, the Social Compact, equality, and the right to alter or abolish oppressive government.

Contrary to the beliefs of some, the American Revolution was not fought for lower taxes or to protect slavery.

РЕВОЛЮЦІЙНЕ ЗНАЧЕННЯ ДЕКЛАРАЦІЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Запрошений автор: суддя Майкл Уоррен

Значення Декларації незалежності важко переоцінити. Завдяки їй уперше в світовій історії було засновано нову державу, що ґрунтувалася на таких основоположних принципах: верховенстві закону, невід'ємних правах, обмеженій владі, суспільному договорі, рівності та праві змінювати або скасовувати деспотичну владу.

Всупереч уявленням деяких людей, Американська революція велася не заради зниження податків і не заради захисту рабства.

In fact, the tea tax which provoked the Boston Tea Party actually lowered the price of tea, and many of the Founding Fathers were opposed to slavery.

Насправді податок на чай, що став приводом для «Бостонського чаювання», лише знизив ціну на нього, а багато батьків-засновників і зовсім були противниками рабства.

Indeed, the second paragraph of the Declaration of Independence announces for the whole world to see our underlying motivation for the American Revolution:

Саме у другому абзаці Декларації незалежності проголошені — відкрито, на весь світ — справжні мотиви Американської революції:

We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable rights, that among these are life, liberty and the pursuit of happiness. That to secure these rights, governments are instituted among men, deriving their just powers from the consent of the governed. That whenever any form of government becomes destructive to these ends, it is the right of the people to alter or to abolish it, and to institute new government, laying its foundation on such principles and organizing its powers in such form, as to them shall seem most likely to effect their safety and happiness.

«Ми вважаємо самоочевидними такі істини: що всі люди створені рівними й наділені їхнім Творцем певними невід’ємними правами, до яких належать життя, свобода та прагнення до щастя. Для забезпечення цих прав людьми засновуються уряди, що черпають свої законні повноваження з згоди тих, ким вони керують. У разі, якщо будь-яка форма правління стає згубною для самих цих цілей, народ має право змінити або скасувати її та заснувати новий уряд, заснований на таких принципах і формах організації влади, які, на його думку, найкращим чином забезпечать людям безпеку та щастя».

The Declaration announced the Founding Fathers’ belief in the “truth” – there was no relative moralism here. They believed some truths were so obvious, that they were “self-evident,” that is, that they need not be proven: $2 + 2 = 4$, not a cow. You, our dear reader, are not the moon. This essay is in English, not water. The Founders declared, against the historical experiences and beliefs of the ages, six founding First Principles, all of which were quite revolutionary at the time, and remain revolutionary today:

У Декларації батьки-засновники проголосили свою віру в «істину» — тут не було місця моральному релятивізму. Вони вірили, що деякі істини настільки беззаперечні, що є «самоочевидними», тобто не потребують доказів. Наприклад, що $2 + 2 = 4$, а не корова. Або що ви, наш шановний читачу, — не Місяць. А цей текст написаний англійською, а не водою. Всупереч попередньому історичному досвіду та усталеним переконанням епохи, батьки-засновники проголосили шість Основних принципів. Кожен із них був вельми революційним для свого часу і залишається таким сьогодні:

1. The Rule of Law: Although not articulated expressly, undergirding the entire Declaration of Independence is the idea of the rule of law. In other words, the government and the People are both bound by the law. The reason we needed to declare independence was because the British Empire was no longer following the fundamental unwritten English Constitution. Until 1776, it was just assumed that most rulers did not need to follow the law, and that huge swaths of the privileged were exempt from the laws that applied to the vast majority of the People. The Declaration of Independence declared – no more! The law should apply equally to all in society, whether they be in the government or the masses, the richest or the most poor. We turned the world upside down.

2. Equality: All men are created equal. This idea is perhaps the most controversial of them all, because the Founding Fathers fell so short of its ideal in practice. But, the Founding Fathers were the very first to proclaim that a nation should be dedicated in this belief. It is based on the belief that the Creator (Nature and Nature's God) created all people, and therefore we are all equal in His eyes and under our law. Until 1776, no government was established on equality or even declared it should be so. Instead, inequality was the key historical reality and belief of the day. A privileged few lorded over subjects. It was done as a matter of tradition and codified into the law. We fell short in our reality, but we were the first to commit our nation to equality.

1. Верховенство закону: Хоча це й не прописано в тексті прямо, ідея верховенства закону пронизує всю Декларацію незалежності. Іншими словами, як державна влада, так і народ зобов'язані підкорятися закону. Нам довелося проголосити незалежність саме тому, що Британська імперія перестала дотримуватися фундаментальних принципів неписаної англійської конституції. До 1776 року вважалося само собою зрозумілим, що більшості правителів не обов'язково дотримуватися закону і що широкі верстви привілейованих були звільнені від законів, обов'язкових для переважної більшості народу. Батьки-засновники заявили в Декларації: так більше не буде. Закон має в рівній мірі застосовуватися до всіх у суспільстві — чи то представники влади, чи простий народ, найбагатші чи найбідніші. Ми перевернули світ.

2. Рівність: Усі люди створені рівними. Ця ідея, мабуть, найсуперечливіша з усіх, оскільки насправді самі батьки-засновники так і не змогли втілити її повною мірою. Однак саме вони першими проголосили, що держава має ґрунтуватися на цій вірі. Вона спирається на переконання в тому, що Творець (у термінах Декларації — «природа та її Творець») створив усіх людей, і тому ми всі рівні в Його очах і перед нашим законом. До 1776 року жодна держава не будувалася на принципі рівності й навіть не заявляла, що так має бути. Навпаки, нерівність була визначальною історичною реальністю та загальноприйнятим переконанням того часу. Нечисленні привілейовані панували над безліччю підданих. Це було традицією, закріпленою в законі. Насправді ми раз у раз відступали від цього ідеалу, але саме ми першими взяли на себе зобов'язання будувати нашу державу на принципі рівності.

3. Unalienable Rights: We are used to thinking we have rights that government must respect, but this was quite revolutionary in 1776. In fact, the People were “subjects” and had “privileges” which means that the government lorded over the people and the people could only do what was permitted by the government. A right means the People do not have to seek permission from the government. Moreover, “unalienable” means that the rights cannot be taken away, they are born within each person and can never be taken away by the government. “Alienability” is an old-fashioned word for the ability “to sell” or “transfer” something. Because our rights come from God, they cannot be sold or taken away. Today, too many act like their rights come from government, and they need to ask for permission to do things. Not so. No other society in human society has rested on the foundation of unalienable rights.

4. Social Compact: The idea of the Social Compact is that the People have come together and created a government to protect their unalienable rights. If we don't have a government, we have the natural right to defend ourselves, but without a police force, we have to resort to vigilante justice. By allowing the government to create a police force, fire department, border patrol, and military, we have given up some of our unalienable rights to self-defense and agreed to abide by the government. This means that the government rests on the consent of the People and only acts justly with that consent. Before 1776, likely no government believed in a true Social Compact, they usually took power by force and violence, and coerced its subjects to follow its dictates.

3. Невідчужувані права: Ми звикли думати, що у нас є права, яких держава зобов'язана дотримуватися, але для 1776 року це було воістину революційним. У той час люди були лише «підданими» і мали лише «привілеї» — це означало, що правителі панували над народом, а люди могли робити лише те, що їм дозволяла влада. Право ж означає, що народ не зобов'язаний просити дозволу в державі. Більше того, «невідчужувані» означає, що ці права не можна відібрати: вони притаманні кожній людині від народження, і влада ніколи не зможе їх відібрати. «Відчужуваність» — це застаріле слово, що означає здатність «продати» або «передати» щось. Оскільки наші права даровані Богом, їх не можна ні продати, ні відібрати. Сьогодні занадто багато хто поводить себе так, ніби їхні права надаються державою, і тому їм потрібно просити дозволу на ті чи інші дії. Це не так. Жодне інше суспільство в історії людства не будувалося на фундаменті невідчужуваних прав.

4. Суспільний договір: Ідея Суспільного договору полягає в тому, що люди об'єдналися й створили державу для захисту своїх невід'ємних прав. Якщо у нас немає державної влади, ми маємо природне право на самооборону, але без поліції нам довелося б вдаватися до самосуду. Дозволивши державі створити поліцію, пожежну службу, прикордонну службу та збройні сили, ми добровільно відмовилися від частини наших невід'ємних прав на самооборону і погодилися підкорятися законам держави. Це означає, що державна влада спирається на згоду народу і діє справедливо лише за наявності цієї згоди. До 1776 року, ймовірно, жодна держава не спиралася на справжній суспільний договір: правителі зазвичай захоплювали владу силою й примушували підданих підкорятися своїй волі.

5. Limited Government. Because the government is formed to protect our unalienable rights, the just limit of its powers is to protect those rights and some ancillary powers. To ensure that the government remains free and just, we limit its powers and authority. In most of human history, governments were developed with the opposite belief that they were unlimited unless they carved out some privileges to their subjects.

6. Reform and Revolution: If a government becomes unjust and violates our unalienable rights, we have the right to reform or even abolish it. That is, after all, the whole point of the Declaration of Independence. If reform failed, and the government undertook a long train of abuses with the intention to assert an absolute despotism on the People, then the People have the right – in fact, the duty – to overthrow the government and start anew. We are a revolutionary people and had no intention of giving away the rights we enjoyed.

Religious texts aside, the Declaration of Independence may be the most important document in human history. It totally upended the prevailing orthodoxy about government and has led to momentous changes across time and the world. Certainly we have fallen short, over and over again, of its ideals. But without the First Principles of the Declaration of Independence, we would live in the total darkness of oppression as mankind had for a millennia before.

5. Обмежена державна влада: Оскільки державна влада створюється для захисту наших невід'ємних прав, держава має право лише захищати ці права та виконувати деякі допоміжні функції. Щоб держава залишалася вільною та справедливою, ми обмежуємо її повноваження. Протягом більшої частини історії людства держави будувалися на протилежному переконанні: влада правителів вважалася необмеженою, якщо тільки вони самі не наділяли підданих певними привілеями.

6. Реформа та революція: Якщо влада починає діяти несправедливо й порушує наші невід'ємні права, ми маємо право реформувати її або навіть скасувати. У цьому, зрештою, й полягає весь сенс Декларації незалежності. Якщо реформа провалилася, а влада вчиняє «довгу низку зловживань», навмисно прагнучи встановити над народом абсолютний деспотизм, то народ має право — і навіть зобов'язаний — повалити таку владу й почати все спочатку. Ми — революційний народ і не збиралися поступатися своїми правами.

Якщо не брати до уваги релігійні тексти, Декларація незалежності, можливо, є найважливішим документом в історії людства. Вона повністю перевернула панівні уявлення про природу державної влади та призвела до доленосних змін — у всьому світі й протягом подальшої історії. Безумовно, ми раз у раз відступали від її ідеалів. Але без основних принципів Декларації незалежності ми жили б у безпросвітній темряві гноблення, в якій людство перебувало протягом тисячоліть до цього.

Judge Michael Warren is the co-creator of Patriot Week (www.PatriotWeek.org), author of America's Survival Guide, and host of the Patriot Lessons: American History & Civics Podcast.

Суддя Майкл Уоррен — співзасновник просвітницького проєкту «Тиждень патріота» (www.PatriotWeek.org), автор книги «Посібник із виживання Америки» та ведучий подкасту Patriot Lessons: American History & Civics («Уроки патріотизму: американська історія та основи громадянськості»).

THE DECLARATION OF INDEPENDENCE'S INFLUENCE AROUND THE WORLD

*By David Armitage Lloyd C. Blankfein
Professor of History, Harvard University*

<https://constitutioncenter.org/essays/the-declaration-of-independences-influence-around-the-world>

David Armitage explores the Declaration of Independence's impact in world history as well as its significance within the United States, though for distinct and different reasons.

Weeks before his death on July 4th, 1826, Thomas Jefferson recalled the Declaration of Independence as “an instrument ... pregnant with our own and the fate of the world.” Fifty years’ hindsight had distilled the two-fold

ВСЕСВІТНЄ ЗНАЧЕННЯ ДЕКЛАРАЦІЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Девід Армітидж, іменний професор кафедри історії ім. Ллойда Бланкфейна Гарвардського університету

<https://constitutioncenter.org/essays/the-declaration-of-independences-influence-around-the-world>

Автор статті розглядає вплив Декларації незалежності США на світову історію, її значення для самих Сполучених Штатів та відмінності в характері цих явищ.

За кілька тижнів до своєї смерті 4 липня 1826 року Томас Джефферсон назвав Декларацію незалежності «документом,... який несе в собі як нашу власну долю, так і долю всього світу». Уже тоді, з відстані півстоліття, можна було побачити

significance of the Declaration, in 1776 and afterwards, for the United States and for the world.

On the one hand, the Declaration was the birth certificate of the United States of America, the first official document to use that name publicly and the first to speak in the “unanimous” voice of thirteen colonies that had declared themselves to be free and independent states.

On the other hand, the Declaration was a diplomatic document, directed to the “Powers of the Earth” to secure their military and commercial support for the colonists’ cause against Great Britain.

It assured the existing powers in Europe that, their revolt against Britain aside, the newly proclaimed United States would not disturb the existing international order but extend it, to accommodate the new set of states arising across the Atlantic.

In 1776, then, the Declaration of Independence was Janus-faced, at once trained on domestic concerns in North America and turned outwards to the wider world. In the two and a half centuries that followed, the Declaration’s influence spread around the world, though not always in line with its reputation within the United States. Most Americans have seen the Declaration as a charter of their individual rights to “Life, Liberty, and the Pursuit of Happiness.”

By contrast, most of those outside the U.S. have taken it to be a charter of their collective rights to form “one People,” to revolt against external authorities, to secede from empires, and ultimately to form independent states. The Declaration’s two faces are quite compatible: indeed, Jefferson and his co-authors wrote it so that each set of rights, individual and collective, would reinforce the other. Yet the Declaration’s global influence looks very different from its impact within the United States.

Щонайменше два аспекти значення Декларації для Сполучених Штатів і для всього людства на момент її ухвалення (1776) та на наступний період. З одного боку, Декларація стала «свідомством про народження» Сполучених Штатів Америки — першим офіційним документом, у якому цю назву вжито публічно, і першим, у якому тринадцять колоній дійшли згоди, одностайно проголосивши себе вільними й незалежними штатами. З іншого боку, Декларація була дипломатичним документом, адресованим «державам Землі» з метою заручитися їхньою військовою та торговельною підтримкою в боротьбі колоністів проти Британії. Декларація запевняла європейські держави в тому, що, незважаючи на повстання проти Британії, новопроголошені Сполучені Штати не порушують існуючий міжнародний лад, а, навпаки, поширяють його на нові держави, що постають по той бік Атлантики.

Таким чином, у 1776 році Декларація незалежності мала два обличчя: одне було звернене до внутрішніх проблем Північної Америки, інший — назовні. Протягом наступних двох з половиною століть вплив Декларації ширився по всьому світу, хоча це й не завжди відповідало її образу в самих США. Більшість американців розглядали Декларацію як хартію своїх індивідуальних прав на «життя, свободу та прагнення щастя».

Натомість більшість людей за межами США сприймали її як хартію своїх колективних прав на те, щоб стати єдиним національним цілим («єдиним народом»), на повстання проти зовнішньої влади, на відокремлення від імперії і, зрештою, на створення власної незалежної держави. Ці два аспекти Декларації цілком сумісні: адже Джефферсон та його співавтори склали її так, щоб кожен набір прав — індивідуальних і колективних — підсилював інший. І все ж глобальний вплив Декларації виглядає зовсім інакше, ніж її внутрішнє значення для самих США.

It is rare to see an entirely new political form emerge, but the Declaration of Independence was just such a novelty.

There had been secessions and revolts before the 1770s, of course, and the drafters of the Declaration were well aware of European precedents like the Dutch Revolt of the early seventeenth century. (The United Provinces of the Netherlands were even occasionally termed “united states” in English.)

But before July 1776, no single “People” had publicly and legally announced their desire for “the separate and equal Station to which the Laws of Nature and of Nature’s God entitle them” with such a declaration. “Declarations” were well known legal forms from English law, where they meant what we might now call a charge-sheet. In fact, the bulk of the Declaration itself comprised its accusations against King George III.

And such declarations were familiar from contemporary international law, where they were synonymous with manifestos issued by sovereigns, for example in the form of declarations of war.

However, “independence” was a relatively novel political value in the 1770s, whether applied to peoples or to states: the historical prominence of independence in this sense is in large part the result of the Declaration’s global influence. A “declaration” of “independence” was at once traditional and avant-garde in 1776.

By the time the Continental Congress ratified and issued the Declaration in early July 1776, it had become imperative to issue a manifesto to justify the thirteen colonies’ rebellion against the British Parliament and King George III.

The Declaration effectively declared war on the British state, as rebels within the British Empire transformed themselves into legitimate

Нечасто випадає спостерігати появу абсолютно нової політичної форми, але свого часу Декларація незалежності була саме таким нововведенням. Звичайно, до 1770-х років уже траплялися відокремлення та повстання, і автори Декларації були добре обізнані з такими європейськими прецедентами, як Нідерландська війна за незалежність на початку XVII століття (Об’єднані провінції Нідерландів англійською навіть називали «сполученими штатами»).

Однак до липня 1776 року жоден народ не оголошував публічно й законодавчо за допомогою подібної декларації про своє прагнення зайняти «самостійне й рівне становище серед держав світу, на яке він має право згідно із законами Природи та її Творця». «Декларації» були добре відомою правовою формою в англійському праві, де слугували тим, що ми сьогодні назвали б обвинувальним актом. І справді, основна частина самої Декларації незалежності США складалася із звинувачень на адресу короля Георга III. Такі декларації були звичними в тогочасному міжнародному праві, де вони були синонімом маніфестів, що видавалися правителями — наприклад, для оголошення війни.

Однак «незалежність» у 70-х роках XVIII століття була відносно новою політичною цінністю як для народів, так і для держав, і історичне значення цієї концепції багато в чому є результатом всесвітнього впливу Декларації незалежності США. Отже, у 1776 році «декларація незалежності» була явищем одночасно традиційним і авангардним.

На той час, як Континентальний конгрес ратифікував і оприлюднив Декларацію на початку липня 1776 року, назріла нагальна потреба видати маніфест для обґрунтування необхідності повстання тринадцяти колоній проти британського парламенту та короля Георга III. Декларація фактично оголошувала війну британській державі, оскільки ті, хто був

belligerents outside of it, turning a transatlantic civil war into a war between states. The colonists lacked material support from abroad, most importantly from France; they needed commercial and military alliances in the form of treaties with other powers; and external recognition was imperative to make legitimate treaties with other powers.

For all these reasons, the Declaration was written in the language of the contemporary law of nations—Congress had the leading textbook of that law open before them as they drafted it—to ensure it would have the desired international impact while also securing internal unity.

The Declaration's international influence began inauspiciously.

The first copy of the document sent by ship to the French court was lost in transit. Other copies dispatched across the Atlantic were soon captured by British vessels: the largest single group of original printings of the Declaration outside the United States is in the British National Archives, where most have been preserved since they were taken in 1776.

More informally, the Declaration travelled rapidly through the circuits of transatlantic media. By the fall of 1776, word of the Declaration and then translations of it, in whole or in part, had already spread to London, Scotland, Ireland, the Netherlands, the German lands, Scandinavia, and Southern and Eastern Europe.

It would take until February 1778 for the Declaration to have the desired diplomatic effect, when France offered a Treaty of Amity and Commerce with the breakaway states. At that moment, the Declaration's primary purpose had been achieved, as it showed that the former British colonies were now "FREE AND

повстанцем у межах Британської імперії, поза цими рамками ставали однією з законних воюючих сторін, перетворюючи трансокеанську громадянську війну на війну між державами. Колоністам бракувало матеріальної підтримки інших країн, насамперед Франції; тому вони прагнули торговельних та військових союзів у формі міждержавних договорів, а зовнішнє визнання було необхідною умовою для укладення легітимних угод з іншими державами. З усіх цих причин Декларація була написана мовою сучасного міжнародного права (під час роботи над нею члени Конгресу мали перед собою найавторитетніший трактат у цій царині) з метою забезпечити бажаний міжнародний розголос і водночас зміцнити внутрішню єдність.

Шлях Декларації за океан розпочався невдало. Перший примірник документа, надісланий морем до французького двору, загубився в дорозі, інші були незабаром захоплені британськими кораблями, і сьогодні найбільша колекція оригіналів Декларації за межами США знаходиться в Британському національному архіві, де більшість із них зберігається з моменту їх захоплення у 1776 році.

У менш офіційному форматі Декларація швидко поширилася каналами тогочасних трансатлантичних ЗМІ. До осені 1776 року звістка про Декларацію, а там і її переклади — як повні, так і часткові — дісталися Лондона, Шотландії, Ірландії, Нідерландів, земель Німеччини, Скандинавії, а також південної та східної Європи.

І все ж лише в лютому 1778 року Декларація справила бажаний дипломатичний ефект, коли Франція запропонувала укласти зі штатами, що відокремилися, Договір про дружбу та торгівлю. Саме в той момент Декларація досягла своєї головної мети, показавши, що колишні британські колонії є тепер ВІЛЬНИМИ І НЕЗАЛЕЖНИМИ

INDEPENDENT STATES” and that, as such, they had “full Power to levy War, conclude Peace, contract Alliances, establish Commerce, and to do all other Acts and Things which INDEPENDENT STATES may of right do.” In this regard, the Declaration was primarily a declaration of inter-dependence with the other powers of the earth.

The United States was born international in 1776. (Or, rather they were born so: “United States” did not become a singular noun until after the trauma of the U.S. Civil War.)

That message would be the one most later imitators of the Declaration would take from it. Since 1776, there have been hundreds of declarations of independence issued around the world, most ignored, but many successful in securing independence—that is, recognized statehood—for a people or nation breaking away from another authority.

Over half of the states now represented at the United Nations have a foundational document they call a declaration of independence or something similar: in the Spanish-speaking world, they are “actas de independencia,” in the francophone world, “actes d’indépendance.” Some states, like Haïti (1803, twice) and Panama (1821; 1903), have declared independence more than once, especially those in the post-Soviet sphere—for example, Estonia (1918; 1991), Georgia (1918; 1991), and Latvia (1918; 1991). Such declarations could only achieve their goals with outside support: unilateral declarations of independence are not only illegal under international law, they are ineffectual, “the sound of one hand clapping,” in the words of a prominent international lawyer.

ДЕРЖАВАМИ і як такі «мають повноваження оголошувати війну, укласти мирні договори, вступати в союзи, провадити торгівлю і здійснювати будь-які інші дії і все те, на що має право НЕЗАЛЕЖНА ДЕРЖАВА». У цьому відношенні Декларація була насамперед проголошенням взаємозалежності з іншими державами світу.

Отже, у 1776 році Сполучені Штати з’явилися на світ як міжнародний суб’єкт (сьогодні англійською ми скажемо «з’явився»: після трагічних подій Громадянської війни у США словосполучення «the United States» вживається в однині). І саме це стало найважливішим моментом для більшості наступних наслідувачів. З 1776 року по всьому світу ухвалено сотні декларацій про незалежність, більша частина яких залишилася без уваги, але багато з них допомогли забезпечити незалежність — тобто визнану державність — народів чи націй після відокремлення від іншої держави.

Більше половини країн, представлених нині в Організації Об’єднаних Націй, мають засадничий документ, який вони називають декларацією незалежності або якимось подібно: в іспаномовних країнах це «actas de independencia», у франкомовних — «actes d’indépendance». Деякі держави, такі як Гаїті (1803 р., двічі) та Панама (1821 р.; 1903 р.), проголошували незалежність більше ніж один раз; на пострадянському просторі — це, наприклад, Естонія (1918 р.; 1991 р.), Грузія (1918 р.; 1991 р.) та Латвія (1918 р.; 1991 р.). Такі декларації могли досягти своїх цілей лише за умови зовнішньої підтримки: односторонні декларації незалежності є не тільки незаконними з погляду міжнародного права, але й неефективними — «звук плескання однієї долоні», як висловився один видатний фахівець з міжнародного права.

And yet since 1945, no seceded state has secured international recognition without such a declaration. The Declaration showed later breakaway groups the vital importance of international recognition and the necessity of shaping the “Opinions of Mankind” to secure their cause.

In the first half-century or so after 1776, declarations of independence appeared from Vermont to Chile and from Haïti to Paraguay. Even before the Confederate States issued their declarations of independence from the United States in 1860-61, the form had spread beyond the Americas, with similar documents appearing in Greece (1822), Belgium (1830), New Zealand (1835), Liberia (1847), and Hungary (1848). Some took inspiration directly from the Declaration.

For example, Venezuela’s representatives declared in 1811, “that these united Provinces are, and ought to be, from this day, by act and right, Free, Sovereign, and Independent States.”

The Texas declaration of independence in 1836 also followed the American model in listing grievances and claiming freedom and independence, as would the Confederate secession proclamations.

The Confederate declarations followed dozens that had failed in Spanish America, in West Florida, Puerto Rico, and across Central America. Some adopted the form of the U.S. Declaration to secure American support for their cause; most diverged from it as the genre of a declaration of independence took on a life of its own.

Проте без такої декларації жодна держава, що відокремилася, з 1945 року не змогла домогтися міжнародного визнання. Декларація незалежності США показала наступним політичним рухам, що прагнуть відокремлення, життєву важливість міжнародного визнання та формування «міжнародної думки» для забезпечення успіху своєї справи.

Протягом приблизно перших 50 років після 1776 року декларації незалежності з’являлися від Вермонта до Чилі та від Гаїті до Парагваю. Ще до того, як Конфедеративні Штати оприлюднили свої декларації про незалежність від Сполучених Штатів у 1860–61 роках, ця форма поширилася за межі Америки: аналогічні документи з’явилися в Греції (1822), Бельгії (1830), Новій Зеландії (1835), Ліберії (1847) та Угорщині (1848).

Деякі з них надихалися безпосередньо Декларацією незалежності США. Так, представники Венесуели заявили 1811 року, «що ці об’єднані провінції є й віднині мають бути, за правом і за законом, вільними, суверенними та незалежними державами». Декларація незалежності Техасу 1836 року також наслідувала американський взірець, перелічуючи претензії та проголошуючи свободу й незалежність, як згодом це робили заяви Конфедеративних Штатів про відокремлення від США. Після декларацій Конфедерації були десятки невдалих спроб в Іспанській Америці, у Західній Флориді, у Пуерто-Ріко та по всій Центральній Америці. Деякі з них багато в чому копіювали Декларацію США, щоб заручитися підтримкою американців; але більшість відхилялася від оригіналу, тому що «жанр» декларації незалежності вже набув власного життя.

Declarations of independence clustered around the collapse of empires: the Spanish Monarchy in the early nineteenth century, the Habsburg, Hohenzollern, and Romanov empires after World War I, and the European overseas empires during decolonization after World War II. (We might even say that the wave of declarations issued after the fall of the Soviet Union followed the same anti-imperial pattern.) Across the twentieth century, nationalists from Czechoslovakia to Korea claimed their sovereignty using the Declaration's language. The authors of Israel's Declaration of Independence in 1948 likewise worked from a copy of the American original.

Few of these modern declarations borrowed the Declaration's language of individual rights. A conspicuous exception was Hồ Chí Minh's 1945 Vietnamese Declaration of Independence, written with the help of a C.I.A. operative. He opened it with the "immortal statement" from the 1776 Declaration: "All men are created equal."

They are endowed by their Creator with certain inalienable rights, among these are Life, Liberty, and the pursuit of Happiness." Hồ updated and explained those words: "In a broader sense, this means: All the peoples of the earth are equal from birth, all the peoples have a right to live, to be happy and free." Later, in 1965, Southern Rhodesia adopted the shape of the 1776 Declaration, ironically ending their declaration with the royalist salutation, "God Save the Queen!"

This was the last declaration directly influenced by the U.S. document, but it was not widely recognized because it did not express the will of the majority of the people, only the white minority government.

Декларації незалежності поставали на руїнах імперій: іспанської монархії на початку ХІХ століття, імперій Габсбургів, Гогенцоллернів і Романових після Першої світової війни, а також європейських країн із заморськими володіннями у період деколонізації по Другій світовій війні. Можна навіть сказати, що хвиля декларацій, ухвалених після розпаду Радянського Союзу, наслідувала ту саму антиімперську модель. Протягом усього ХХ століття від Чехословаччини до Кореї національні рухи проголошували суверенітет, використовуючи формулювання Декларації. Автори Декларації незалежності Ізраїлю 1948 року також спиралися на текст американського оригіналу.

І лише деякі з цих сучасних декларацій запозичили формулювання Декларації незалежності, що стосуються індивідуальних прав. Одним з таких примітних винятків є в'єтнамська Декларація незалежності 1945 року, написана Хо Ши Міном за допомогою агента ЦРУ. Хо Ши Мін розпочав із «безсмертної фрази» з Декларації 1776 року: «Усі люди створені рівними.

Вони наділені Творцем певними невід'ємними правами, до яких належать життя, свобода та прагнення щастя». В'єтнамський лідер роз'яснив ці слова й надав їм нового звучання. У ширшому сенсі, сказав він, це значить, що всі народи землі рівні від народження, усі вони мають право на життя, на щастя та свободу. Пізніше, у 1965 році, Південна Родезія перейняла форму Декларації 1776 року, іронічно завершивши свою декларацію роялістським привітанням: «Боже, бережи королеву!»

Це була остання декларація, яка безпосередньо відобразила вплив американського документа, але вона не отримала широкого визнання, оскільки виражала волю не більшості народу, а лише уряду білої меншини.

The past fifty years have seen declarations of independence from Kosovo to South Sudan, as well as independence movements from Catalonia to Greenland. The impulse towards independence has not gone away, but the direct influence of the U.S. Declaration has visibly declined, possibly in tandem with America's contested role on the world stage. Seen from a distance of 250 years, the global influence of the Declaration looks rather different from its significance for Americans themselves.

Most people beyond the United States have viewed the Declaration as a charter for national independence or popular sovereignty as they have striven to organize themselves into “Free and Independent States.” Far fewer appealed to the individual promises of the Declaration's second paragraph. Modern history shows that there is no necessary relationship between a state's independence in conducting its own affairs and its respect for the freedoms and rights of individuals. We can firmly say that the Declaration was original, that its influence has been explosive, and that its influence in world history has been as great as its significance within the United States, though for distinct and different reasons. In 2026, more Americans than foreigners are likely to agree with the nineteenth-century Hungarian patriot Lajos Kossuth that the Declaration was “the noblest, happiest page in mankind's history.”

David Armitage is the Lloyd C. Blankfein Professor of History, Chair of the [Committee on Degrees in Social Studies](#) and former Chair of the [Department of History](#) at Harvard University.

За останні п'ятдесят років ми не раз стали свідками проголошення незалежності — від Косово до Південного Судану, зокрема рухами за незалежність Каталонії, Гренландії та інших регіонів. Прагнення незалежності нікуди не зникло, але прямий вплив Декларації США помітно послабшав — можливо, одночасно з роллю Америки на світовій арені, яку оспорюють інші держави. Якщо дивитися на Декларацію з висоти 250 років, її глобальний вплив виглядає зовсім інакше, ніж її значення для самих американців.

Прагнучи об'єднатися у «вільні й незалежні держави», більшість людей за межами Сполучених Штатів розглядали і розглядають Декларацію як хартію національної незалежності або суверенітету свого народу. Значно рідше люди звертаються до індивідуальних прав, проголошених у другому розділі Декларації. Сучасна історія вчить, що між незалежністю держави в усіх її діях і справах та її повагою до свобод і прав особистості немає обов'язкового зв'язку. Можна з упевненістю констатувати, що Декларація незалежності США була новаторською, що її вплив мав вибуховий характер, а її вплив на світову історію був настільки ж великим, як і її значення для самих Сполучених Штатів, хоча і з цілком інших причин. У 2026 році, імовірно, більше американців, ніж іноземців, погодяться з угорським патріотом ХІХ століття Лайошем Кошутом у тому, що Декларація була «найшляхетнішою і найщасливішою сторінкою в історії людства».

Девид Армітидж — іменний професор історії кафедри ім. Ллойда Бланкфейна, голова Комітету з присудження вчених ступенів у галузі суспільних наук, колишній декан факультету історії Гарвардського університету.

AMERICA AT 250: A DECLARATION OF IDEALS RESET THE WORLD – AND STILL RESONATES TODAY

<https://www.csmonitor.com/USA/Society/2026/0509/america-250-declaration-independence-revolution>

Christian Science Monitor

By Scott Baldauf, Staff writer
Colette Davidson, Special correspondent
Whitney Eulich, Special correspondent

May 09, 2026, 5:00 a.m. ET | Washington, Paris, and Mexico City

Former President Thomas Jefferson, who drafted the Declaration of Independence, hoped that Americans would commemorate the day they broke from British rule. Writing to a friend in the

АМЕРИКА У 250 РОКІВ: ЯК ДЕКЛАРАЦІЯ ІДЕАЛІВ ЗМІНИЛА СВІТ — І ЗБЕРІГАЄ СВОЄ ЗНАЧЕННЯ СЬОГОДНІ

<https://www.csmonitor.com/USA/Society/2026/0509/america-250-declaration-independence-revolution>

«Крисчен саєнс монітор»

Скотт Болдоф, штатний автор
Колетт Девідсон, спеціальний кореспондент
Вітні Юліч, спеціальний кореспондент

9 травня 2026 року, 5:00 (східний час) | Вашингтон, Париж і Мехіко

Багато років тому президент США Томас Джефферсон, автор Декларації незалежності, висловив надію, що американці відзначатимуть день, коли скинули британське панування.

last few weeks of his life, Jefferson observed that the declaration was “pregnant with our own, and the fate of the world.”

That might sound like hubris, something America’s third president was known for. But in its day, America’s revolutionary stance was a global event. Its Declaration of Independence from the British Crown, approved on July 4, 1776, reverberated around the world and gave rise to a global war that redrew boundaries and balances of power.

Richard Bell, a Revolutionary War scholar at the University of Maryland, says that the American revolution became four distinct wars rolled into one. It was a war of independence against Britain. It was a war by France against Britain to upset the balance of power in Europe. It was a war by Spain to recover lost territory from Britain. And it was a war waged by indigenous and enslaved people for their own freedom and sovereignty.

Driving these wars – in America, the Caribbean, Europe, India, and on the high seas – were powerful ideas about liberty and self-rule that spread quickly to other people living under colonial dominion.

“One of the greatest global legacies of the American War was the Declaration of Independence,” says Professor Bell, author of “The American Revolution and the Fate of the World.” “It became one of the weapons of choice that other rebels, separatists and rights seekers, would copy in their own insurgent movements against their own empires around the world.”

У листі до друга, написаному за кілька тижнів до смерті, Джефферсон писав, що Декларація «несе в собі як нашу власну долю, так і долю всього світу».

Це може прозвучати як вияв самовпевненості, якою був відомий третій президент США. Однак свого часу Американська революція стала подією світового масштабу. Прийнята 4 липня 1776 року Декларація незалежності від британської корони відгукнулася луною в усьому світі і призвела до глобальної війни, що перекроїла державні кордони та баланс сил.

Дослідник Війни за незалежність, професор Університету штату Мериленд Річард Белл зазначає, що Американська революція фактично перетворилася на чотири різні війни, злиті в одну. Це була війна за незалежність від Великої Британії. Це була війна Франції з Великою Британією за зміну балансу сил у Європі. Це була війна Іспанії за повернення втрачених територій, що стали британськими. І це була війна, яку вели корінні народи та раби за волю й суверенітет.

Рушійною силою цих воєн — в Америці, Карибському регіоні, Європі, Індії та на морях — стали доленосні ідеї свободи та самоврядування, що швидко поширилися серед інших народів, які жили під колоніальним ярмом.

«Найважливішою частиною світової спадщини Американської війни була Декларація незалежності», — каже професор Белл, автор книги «Американська революція та доля світу». «Для багатьох інших бунтівників, сепаратистів та борців за права вона стала улюбленою зброєю, яку вони копіювали під час своєї боротьби з імперіями по всьому світу».

Because of its broad resonance, the declaration has “taken on a life of its own,” Professor Bell says. “It’s been repurposed and repossessed by diverse figures, from the Haitian rebels to Ho Chi Minh writing the Vietnam Declaration of Independence in 1945 and quoting ours directly.”

Americans will celebrate the declaration’s 250th anniversary this year, elevating the ideals that have become part of the country’s story: freedom, liberty, and self-government.

But because those ideals reverberated internationally, people around the world are also reflecting on America’s 250th, in ways that underscore their historical ties – at times warm or frosty, and at times a mixture of both – with the declaration and the country it birthed.

More than half of the 195 nations in the world today have their own declarations of independence.

Those, Harvard University historian David Armitage wrote, were modeled on the structure and purpose of America’s.

Despite the declaration’s impact, the country’s 250th birthday comes at a time of intense political polarization and civic questioning in the United States. A spring 2025 Pew Research Center poll found that 62% of Americans are dissatisfied with how democracy works; nearly half of Americans doubt the present system of government will survive another 250 years, according to an Independent Center survey. Just 26% of young Americans feel hopeful about the future of America — down from 55% in 2021, according to a recent Harvard Youth poll.

Завдяки своєму широкому резонансу Декларація «почала жити власним життям», додає професор Белл. «Її переосмислювали й адаптували для своїх цілей найрізноманітніші сили — від гаїтянських повстанців до Хо Ші Міна, який у 1945 році, складаючи в’єтнамську декларацію незалежності, прямо цитував нашу».

Відзначаючи цього року 250-річчя Декларації, американці віддають належну шану високим ідеалам свободи, незалежності та самоврядування, що стали частиною образу нашої країни. Але оскільки ці ідеї набули найширшого міжнародного резонансу, люди по всьому світу також звертаються у своїх думках до цієї дати, згадуючи історію своїх стосунків — теплих або напружених, а іноді таких, що поєднують у собі й те, й інше, — із самою декларацією та країною, якій вона дала життя.

Більше половини з 195 держав світу мають сьогодні власні декларації незалежності. Усі вони, за словами професора Гарвардського університету, історика Девіда Армітиджа, створені за зразком американської — як за структурою, так і за призначенням.

Незважаючи на незмінний вплив Декларації, 250-річний ювілей США припадає на період гострої політичної поляризації і суспільних дискусій у самих Сполучених Штатах. Опитування Дослідницького центру П’ю навесні 2025 року показало, що 62% американців незадоволені тим, як функціонує демократія; майже половина, згідно з опитуванням Незалежного центру, має сумнів, що нинішня система державного управління проіснує ще 250 років, і лише 26% молодих американців — порівняно з 55% у 2021 році — відчують оптимізм щодо майбутнього країни, як показали дані нещодавнього Гарвардського опитування молоді.

America's allies, too, are feeling less congratulatory, amid the Trump administration's shifting tariff policies and military operations in Venezuela and Iran. The latter war has caused global volatility in fuel prices.

For 18th century imperial powers, July 4, 1776 marked a profound disruption, upsetting the geopolitical balance of power and putting the very concept of colonial rule on notice. For common people – soldiers and civilians, men and women, colonizers and the colonized – the American Revolution was a seminal moment in their lives, offering the hope of freedom for some, and the threat of political and economic ruin for others.

“A revolution of thought”

Standing in front of the Hôtel Crillon in Paris, French historian Iris de Rode guides a visiting tour of American history buffs to where delegates of France's King Louis XVI and the Second Continental Congress signed a Treaty of Alliance. It was a friendship that proved decisive in America's war of independence.

Following spectacular losses to the British in the Seven Years' war, from 1756 to 1763, France needed an ally. It had lost six colonies, including Canada, as well as its global empire.

“The French were humiliated and wanted to take revenge,” says Ms. de Rode, leading the tour of the American Friends of Lafayette. “They wanted to restore the balance of Europe.”

On April 19, 1775, the American Revolutionary War began, and France was the first nation to come to the patriots' aid, sending gunpowder, cannons, money, uniforms – and eventually its

На тлі змін у тарифній політиці адміністрації Трампа та військових операцій у Венесуелі та Ірані союзники Америки також налаштовані не надто святково. Останній конфлікт спричинив глобальну нестабільність цін на пальне.

Для імперських держав XVIII століття 4 липня 1776 року стало потужним потрясінням, яке порушило геополітичну рівновагу та поставило під сумнів саму ідею колоніального панування. Для простих людей — військових та цивільних, чоловіків і жінок, колонізаторів і колонізованих — Американська революція позначила переломний момент: одним вона несла надію на свободу, іншим — загрозу політичного та економічного краху.

«Революція думки»

Стоячи перед паризьким готелем «Крійон», французька історикиня Іріс де Род проводить екскурсію для групи американських любителів історії, показуючи місце, де представники короля Франції Людовика XVI та Другого Континентального конгресу підписали союзний договір. Ця дружба виявилася вирішальною у війні Америки за незалежність.

Після нищівних поразок від Великої Британії у Семирічній війні (1756–63) Франція потребувала союзника. Вона щойно втратила шість колоній, зокрема Канаду, та глобальну імперію.

«Французи були принижені й прагнули реваншу, — пояснює пані де Род своїм слухачам, членам товариства «Американські друзі Лафайєта». — Вони хотіли відновити рівновагу в Європі».

Коли 19 квітня 1775 року розпочалася Американська революційна війна, Франція першою прийшла на допомогу, надіславши на підтримку повстанців порох, гармати, гроші,

navy – to help the rebel cause. From that moment, France and America were entwined on parallel but distinct paths toward revolution.

Among the French sympathizers to take an active hand in the American Revolution was a little-known 19-year-old named Gilbert du Motier, Marquis de Lafayette. In 1777, Lafayette used his own money to buy a ship and 5,000 rifles and ammunition, to come to America's aid. Soon, he would be taken under the wing of George Washington, who considered him like a son. Lafayette would become a hero of the American Revolution and, for many Americans, the face of the French-American alliance.

“Without France, we wouldn't have won the American Revolution,” says Chuck Schwan, the executive director of American Friends of Lafayette.

Lafayette's contributions – and his bravery on the battlefield – have made him a household name in America. Even today, there are more than 100 places in the U.S. named after the Marquis. But his legacy is more complicated in France, Ms. de Rode says. Some in King Louis XVI's court saw the war as a way to make France more powerful. Others warned that it would bankrupt France, which it did.

But France's contribution to the American Revolution was as intellectual as it was monetary. Many Founding Fathers were “drinking deep of a well of European enlightenment,” says Professor Bell. So, while Thomas Jefferson and John Adams were classically trained in ancient Greek philosophy, they were also heavily influenced by British and French Enlightenment writers and their notions of “natural rights.”

обмундирування, а згодом і свій флот. Відтоді долі Франції та Америки переплелися: обидві країни йшли до революції паралельними, хоча й різними шляхами.

Серед французів, що взяли активну участь в Американській революції, був маловідомий дев'ятнадцятирічний юнак на ім'я Жильбер дю Мот'є, маркіз де Лафает. У 1777 році Лафает на власні кошти придбав корабель, а також 5000 рушниць і боєприпаси, щоб вирушити на допомогу Америці. Незабаром його взяв під своє крило Джордж Вашингтон, який поставився до нього як до сина. Лафает став героєм Американської революції і для багатьох американців — «обличчям», як сказали б сьогодні, франко-американського союзу.

«Без Франції ми не перемогли б в Американській революції», — каже Чак Шван, виконавчий директор «Американських друзів Лафаета».

Внесок Лафаета та його відвага на полі бою зажили йому в Америці широкої популярності. І сьогодні у США існує понад сто місць, названих на честь маркіза. Однак у Франції його спадщина сприймається не так однозначно, зазначає пані де Род. Дехто при дворі Людовика XVI вбачав у війні спосіб зміцнити могутність Франції. Інші попереджали, що вона призведе країну до банкрутства — що в підсумку і сталося.

Проте внесок Франції в Американську революцію був не лише фінансовим, а й інтелектуальним. Багато батьків-засновників «черпали з глибокого джерела європейського Просвітництва», — каже професор Белл. Хоча Томас Джефферсон і Джон Адамс отримали класичну освіту, засновану на давньогрецькій філософії, вони також перебували під сильним впливом британських і французьких мислителів епохи Просвітництва та їхніх поглядів на «природні права людини».

“The American Revolution was really a revolution of thought,” says Ms. de Rode. “It was also the time of the Enlightenment. Philosophers like Voltaire and Rousseau were imagining a society where there was more equality, liberties, and fair political systems for France and Europe. And they saw the American Revolution as a promise.”

For France, America was a laboratory where these ideas could be tested, Ms. de Rode says. “The founding fathers, like Madison, Adams, Franklin and Jefferson, were reading the French philosophers of the time. So it was really a two-way street and a rich exchange.”

As the US administration distances itself from NATO and European allies, Ms. De Rode argues, the revolutionary-era friendship between America and France offers a useful reference to politicians today.

“This story can serve as a reminder that on so many levels we stand for the same rights and ideas of democracy,” Ms. de Rode says. “America needed its French and European allies. It never would have won the war on its own or created this republic based on ideals that we all share. We have a shared heritage. We cannot be divided.”

America was “aspirational for India”

As a student in the Indian state of Kerala in the 1960s, Shivshankar Menon learned to admire the ideals of the American Revolution. He also learned that Britain’s first priority, after its defeat in America, was to solidify its tenuous hold over India. Losing influence over India – the world’s largest exporter of cotton textiles, and a valuable source of spices, silk, and rice – would be catastrophic.

«Американська революція була насамперед революцією думки», — каже пані де Род. «То була епоха Просвітництва. Такі філософи, як Вольтер і Руссо, уявляли собі в майбутній Франції та Європі суспільство з більшою рівністю, більшою свободою та справедливим політичним ладом. І в Американській революції вони побачили обітницю такого майбутнього».

За словами пані де Род, для Франції Америка стала своєрідною лабораторією, де ці ідеї можна було перевірити на практиці. «Батьки-засновники — Медисон, Адамс, Франклін, Джефферсон — читали французьких філософів свого часу. Це був справді двосторонній процес, плідний взаємний обмін».

У той час як нинішня адміністрація США дистанціюється від НАТО та європейських союзників, зазначає пані де Род, американо-французька дружба часів революції може слугувати сучасним політикам важливою точкою звірки координат.

«Ця історія нагадує, що на багатьох рівнях ми відстоюємо одні й ті самі права та демократичні принципи. Америка потребувала підтримки Франції та Європи. Самотужки вона не змогла б ані здобути перемогу у війні, ані створити республіку, засновану на наших спільних ідеалах. У нас спільна спадщина. Ми нероздільні».

Америка надихала Індію

У 1960-х роках, коли він був студентом в індійському штаті Керала, Шившанкар Менон захопився ідеалами Американської революції. Тоді ж він усвідомив ще одну річ: після поразки в Америці першочерговим завданням Британії стало зміцнення свого хиткого контролю над Індією. Втрата впливу в Індії — найбільшому у світі експортері бавовняних тканин і важливому джерелі спецій, шовку та рису — була б катастрофою.

Today, Mr. Menon lives in a country that still bears the legacy of Britain's strong-armed efforts to secure what British leaders considered the "jewel in the crown." Just after Britain and the new United States signed the Treaty of Paris in 1783, London sent the bulk of its military force to India to protect its trading posts and to solidify its control. Britain reformed its privately-owned trading arm, the East India Company, and cracked down on Indian princely states that had conspired with France to throw Britain out of India.

"American freedom led to our colonization," Mr. Menon says.

India finally gained its own independence from Britain in 1947. And when Indian leaders such as Bhimrao Ramji Ambedkar, the country's first minister of law and justice, looked for blueprints on how to form a post-colonial union, they took cues from the United States's Constitution.

"America has always been aspirational for India," says Mr. Menon, who served as India's Foreign Secretary from 2006-2009 and as National Security Adviser to Prime Minister Manmohan Singh from 2010-2014. "It was the ideals of the revolution that attracted us."

In the Cold War days during which India gained its independence, U.S.-Indian relations were contentious. India rejected alliances with either the Soviet Union or the United States.

Сьогодні пан Менон мешкає в країні, що досі пам'ятає силові методи Британії, яка прагнула утримати те, що її правителі називали «перлиною британської корони». Незабаром після підписання Паризького мирного договору 1783 року між Великою Британією та новоствореними Сполученими Штатами Лондон перекинув основну частину свого війська до Індії для захисту торгових постів та зміцнення контролю. Британія реформувала свою приватну торговельну структуру — Ост-Індську компанію — та посилила тиск на індійські князівства, які розпочали були переговори з Францією, намагаючись витіснити британців.

«Американська свобода призвела до закабалення Індії», — каже пан Менон.

Індія здобула незалежність від Британії лише 1947 року. І коли індійські лідери, такі як перший міністр юстиції країни Бхімрао Рамджі Амбедкар, шукали модель для постколоніальної союзної держави, вони багато в чому наслідували Конституцію США.

«Америка завжди була для Індії своєрідним джерелом натхнення», — каже пан Менон, який обіймав посаду міністра закордонних справ Індії у 2006–2009 роках та радника з питань національної безпеки прем'єр-міністра Манмохана Сінґха у 2010–2014 роках. — Нас приваблювали саме ідеали революції».

Проте за часів «холодної війни», на які припав період здобуття Індією незалежності, відносини між США та Індією були напруженими. Індія відмовилася вступати в союз із Радянським Союзом або Сполученими Штатами.

Mr. Menon recalls the wonder and disappointment of his first trip to America in 1963. En route to the West Coast, he recalls the sting of being told to go to the back of the bus after it crossed the Mason-Dixon line.

“There was always a difference between the aspirations of an idea and the ways in which it was practiced,” Mr. Menon says.

“I think partly because we find history is simplified, where things are true or false, good or bad,” Mr. Menon says, “we forget how much we have done together.”

”Power ... from the people themselves”

Nearly five months ago, when the U.S. led a military operation to oust authoritarian leader Nicolás Maduro from Venezuela, most Venezuelans welcomed the intervention. Mr. Maduro was an unpopular president whose administration was characterized by corruption, a tanking economy, and a humanitarian crisis.

Yet America’s intervention follows a pattern in the U.S.-Venezuela story, one filled with inspiration and resistance. While Venezuela’s founders borrowed language from America’s 1776 Declaration of Independence when they demanded separation from Spain on July 5, 1811, its subsequent leadership warned against aligning too closely with the United States.

“Venezuelans had a great faith, enormous admiration, even a fascination with the United States, and a desire to emulate it,” says Tomás Helmut Straka Medina, a historian at Andrés Bello Catholic University in Caracas, the Venezuelan

Пан Менон згадує одночасно захоплення й розчарування від своєї першої поїздки до Америки 1963 року. Дорогою на західне узбережжя він особливо гостро відчув це, коли після перетинання лінії Мейсона-Діксона йому наказали пройти в кінець автобуса й сісти на місце для «кольорових».

«Завжди існував розрив між привабливістю ідеї та тим, як вона реалізовувалася на практиці», — каже він.

«Почасти тому, що ми схильні спрощувати історію, ділячи її на істинне й неправдиве, добре й погане, — додає пан Менон, — ми забуваємо, як багато зробили разом».

«Влада... від самого народу»

Майже п’ять місяців тому, коли США очолили військову операцію з повалення авторитарного лідера Ніколаса Мадуро у Венесуелі, більшість венесуельців зустріли це втручання зі схваленням. Мадуро був непопулярним президентом, його правління супроводжувалося корупцією, колапсом економіки та гуманітарною кризою.

Проте втручання США вписується в ширшу логіку відносин між Вашингтоном і Каракасом — історію, в якій були і наслідування, й опір. Оголошуючи 5 липня 1811 року про свій розрив з Іспанією, засновники Венесуели запозичили чимало формулювань з американської Декларації незалежності 1776 року, проте наступні лідери країни застерігали від надто тісного зближення зі США.

«Венесуельці відчували величезну віру в Сполучені Штати, захоплення ними, навіть своєрідне зачарування та прагнення копіювати», — каже Томас Ельмут Стрека Медіна, професор історії Католицького

capital. “They decided to become a federal republic and the model they adopted was almost a carbon copy of the successful American one.”

But Venezuelan revolutionary hero Simón Bolívar, who would go on to proclaim the creation of a “Gran Colombia” – including present-day Colombia, Panama, Venezuela, and Ecuador – quickly saw the risks of aligning Venezuela too closely with the U.S.

In 1823, when President James Monroe warned European nations to abandon further colonial intervention in the Americas, Bolívar initially welcomed the gesture. But he later warned against what he saw as growing interventionism by the U.S.

Biographer Marie Arana wrote that Bolívar’s worldview was “a clear admonition to bullies.” Bolívar felt “South America needed no overseer, no higher might, no Monroe Doctrine.

In his model, the will to power would come from the people themselves,” Ms. Arana writes in “Bolívar: American Liberator.”

For Latin Americans, American expansionism overshadowed the ideals of the American revolution.

Long after Bolívar’s death in 1830, his rejection of U.S. hegemony in the region endured. His ideals inspired Mexican troops during the Mexican-American war of the 1840s, and again when America took control of Puerto Rico and Cuba near the end of the 19th century.

“There was a fear that the U.S. was simply going to swallow up all of Latin America and take control,” says Dr. Straka. “The figure of Bolívar

університету імені Андреса Белло в Каракасі. «Вони вирішили створити федеративну республіку, і обрана ними модель була майже копією успішно діючої американської».

Однак герой венесуельської революції Симон Болівар, який згодом проголосив створення «Великої Колумбії», що мала охоплювати нинішні Колумбію, Панаму, Венесуелу та Еквадор, досить швидко усвідомив ризики надто щільної орієнтації на Сполучені Штати.

У 1823 році, коли президент США Джеймс Монро закликав європейські держави відмовитися від подальшого колоніального втручання у справи обох Америк, Болівар спочатку привітав цей крок. Утім пізніше він застеріг від того, що сприймав як зростаючий американський інтервенціонізм.

Біограф Болівара Мері Арана писала, що його світогляд був «чітким попередженням усім, хто схильний до тиску та диктату». Болівар вважав, що «Південній Америці не потрібні ані наглядач, ані вища сила, ані доктрина Монро. На його думку, влада має походити від самого народу», — зазначає Арана у книзі «Болівар: американський визволитель».

Для країн Латинської Америки експансіонізм США значною мірою заступив ідеали Американської революції. І через довгий час після смерті Болівара в 1830 році його неприйняття американської гегемонії в регіоні зберігало свій вплив. Його ідеї надихали мексиканські війська під час американо-мексиканської війни 1840-х років, а потім і в період, коли США встановили контроль над Пуерто-Рико та Кубою наприкінці XIX століття.

«Існував страх, що Сполучені Штати просто поглинуть усю Латинську Америку й встановлять над нею контроль», — каже Томас

was rescued as an ideological reference point against the United States...a rallying cry to stop the U.S. from transforming the region into one big American colony.”

Launching “trailblazers for freedom”

Máirtín Ó Muilleoir, a former Sinn Féin politician from Belfast and now publisher of the *Andersontown News* and the New York-based *Irish Echo*, says that the American Revolution provided a glimmer of hope for the Irish people through some 800 years of British rule.

“We are admirers of America not just for kicking out the rapacious British government from American shores,” says Mr. Ó Muilleoir, who served as a member of the Northern Ireland Assembly and as Lord Mayor of Belfast. “Those [American] idealists also shared ideals such as the rights of man, the rule of law. Without the American revolution there would not have been trailblazers for freedom, bringing together Catholics and Protestants fighting for a free Ireland.”

Sinn Féin – the political arm of the Irish Republican Army, which Britain labeled a terrorist group – can trace its roots to the underground movements of the 1790s, when disgruntled Catholic and Protestant Irishmen launched a brief rebellion that demanded equal rights and greater independence from Britain.

Inspired by the American revolution of 1775-1783 and the French revolution of 1789, the Society of United Irishmen followed the American example of calling for peaceful reform before resorting to violence.

Their rebellion was swiftly defeated – and Ireland was formally incorporated into the United Kingdom of Britain and Ireland in 1801 – but the

Стрека. «Постать Болівара знову стала затребуваною як ідеологічний орієнтир проти Сполучених Штатів... як своєрідний заклик до опору, щоб не допустити перетворення регіону на одну велику американську колонію».

Початок шляху «першопрохідців свободи»

Мартін О’Муїльйор, колишній видний політик партії Шинн Фейн із Белфаста, а нині видавець газет «Андерсонстаун ньюз» та нью-йоркської «Айріш еко», каже, що Американська революція стала для ірландців пробиском надії у темряві 800-річного британського панування.

«Ми захоплюємося Америкою не лише тому, що вона вигнала зі своїх берегів хижацький британський уряд, — каже пан О’Муїльйор, колишній депутат Асамблеї Північної Ірландії та мер Белфаста. — Ці американські ідеалісти поділяли й такі принципи, як права людини та верховенство права. Без Американської революції не з’явилися б першопрохідці свободи, які зуміли об’єднати католиків і протестантів у боротьбі за вільну Ірландію».

Партія Шинн Фейн — політичне крило Ірландської республіканської армії, яку Велика Британія записала до терористичних організацій, — веде свій родовід од підпільних рухів 1790-х років, коли незадоволені ірландці — і католики, і протестанти — підняли повстання, вимагаючи рівних прав і більшої незалежності від Британії.

Надихаючись Американською революцією 1775–1783 років та Французькою революцією 1789 року, Товариство об’єднаних ірландців спочатку, за американським зразком, виступало за мирні реформи, перш ніж перейти до насильницьких методів.

Повстання було швидко придушене, а в 1801 році Ірландія була офіційно включена до складу Сполученого Королівства Великої

rebellion of 1798 proved to be a point of no return. Irish separatist sentiment simmered, leading eventually to independence for the Republic of Ireland in 1921.

In the 1960s, a peaceful student movement revived those early calls for civil rights for all Irish people. Local police responded with a crackdown, pushing some activists to embrace more violent methods. From the late 1960s until well into the 1990s, paramilitary groups from both Catholic and Protestant populations waged war against each other and against British forces.

When peace was finally declared, it came in the form of a power-sharing agreement, brokered by the United States.

“I’m convinced that without America, we would be in a forever war,” Mr. Ó Muilleoir says. “That is America’s legacy.”

“A world of empires” falls

As a Haitian American, Magalie Laguerre-Wilkinson has always felt an ambivalence about the country that gave refuge to her father, a political exile, and her mother, a graduate student. Her parents saw themselves as “just passing through,” but were never able to return to Haiti, due to political instability.

Ms. Laguerre-Wilkinson says she admires America for its founding ideals, and for the incredible advances in science and technology, but adds that it is appropriate to point out when America fails to live up to its principles.

In this year’s 250th celebrations, Ms. Laguerre-Wilkinson will be thinking about the 500 black Haitian soldiers – all “gentlemen of color” – who played a crucial role in protecting the withdrawal of patriot and French troops at the Siege of

Британії та Ірландії. Проте події 1798 року стали точкою неповернення: прагнення до незалежності не згасало, і в 1921 році була утворена Ірландська Республіка.

У 1960-х роках мирний студентський рух знов поставив рюба давні вимоги громадянських прав для всіх ірландців. У відповідь поліція вдалася до жорстких заходів, що підштовхнуло частину активістів до радикальніших, насильницьких форм боротьби. З кінця 1960-х і аж до 1990-х років парамілітарні угруповання — як католицькі, так і протестантські — вели збройну боротьбу одне з одним і проти британських сил.

Коли мир нарешті було досягнуто, його закріпили у вигляді угоди про розподіл влади, підписаної за посередництва Сполучених Штатів.

«Я переконаний, що без Америки ми опинилися б у стані нескінченної війни, — каже пан О’Муїльйор. — У цьому [для нас] і полягає американська спадщина».

«Світ імперій» відходить у минуле

Як американка гаїтянського походження, Магалі Лагерр-Вілкінсон завжди мала суперечливі почуття до країни, яка надала притулок її батькові, політичному вигнанцеві, та матері, яка приїхала вчитися. Її батьки гадали, що перебувають у США лише тимчасово, однак через політичну нестабільність так і не змогли повернутися на Гаїті.

Пані Лагерр-Вілкінсон каже, що захоплюється Америкою за її фундаментальні ідеали та видатні досягнення в науці й техніці, але при цьому важливо вказувати на випадки, коли країна не відповідає власним принципам.

У рік 250-річного ювілею США вона згадує про 500 темношкірих гаїтянських солдатів — «кольорових джентльменів», як їх тоді називали, — які відіграли вирішальну роль у прикритті відходу американських і

Savannah in 1779.

Ms. Laguerre-Wilkinson says it is possible, indeed necessary, to confront America's contradictions – of freedom and slavery – while recognizing its accomplishments.

“In the words of James Baldwin, ‘It’s because I love her that I can criticize her,’” says Ms. Laguerre-Wilkinson, an independent broadcast news journalist and host of an intergenerational podcast, “The What Just Happened? Podcast,” which discusses current events with adolescent co-hosts.

America's revolutionary war was always messier than the simple tale taught in many high school history books, says Professor Bell. America's Founding Fathers had competing and conflicting agendas when they drafted the Declaration of Independence. Mainly, he says, they were unified by their dissatisfaction with British rule.

Even so, they “bequeathed to us a weapon [the declaration] that has systematically been used to dismantle a world of empires and create a world of nation states. You can see that from Venezuela to Vietnam and everywhere in between. It's a truly global legacy.”

Perhaps it helped that many of the Founding Fathers – think of it as a powdered-wig book club – were reading some of the same 17th and 18th century European philosophers of the Enlightenment, writers such as John Locke, Voltaire, and Montesquieu, who praised scientific advances, and preached that human beings had “natural rights” of life, liberty, and property, ideas that were already rippling through intellectual circles around the globe.

французських військ під час облоги Саванни 1779 року.

За словами Лагерр-Вілкінсон, можна й потрібно відкрито говорити про суперечності американської історії, про співіснування свободи та рабства, не відкидаючи при цьому здобутків Америки.

«Як писав Джеймс Болдвін: “Саме тому, що я люблю свою країну, я можу її критикувати”», — каже Лагерр-Вілкінсон, незалежна тележурналістка та ведуча міжпоколіннього подкасту «Що там сталося?», де обговорюються поточні події за участю підлітків як партнерів ведучих.

Як зазначає професор Белл, Американська війна за незалежність завжди була набагато складнішим і суперечливішим явищем, ніж це подається у шкільних підручниках. Батьки-засновники мали різні, часом розбіжні погляди та цілі, коли працювали над Декларацією незалежності. Об'єднувало їх насамперед невдоволення британським правлінням.

Проте, каже він, вони «залишили нам у спадок інструмент [Декларацію], який відтоді систематично використовувався для демонтажу світу імперій і створення світу національних держав. Це видно від Венесуели до В'єтнаму і всюди між ними. І це справді глобальна спадщина».

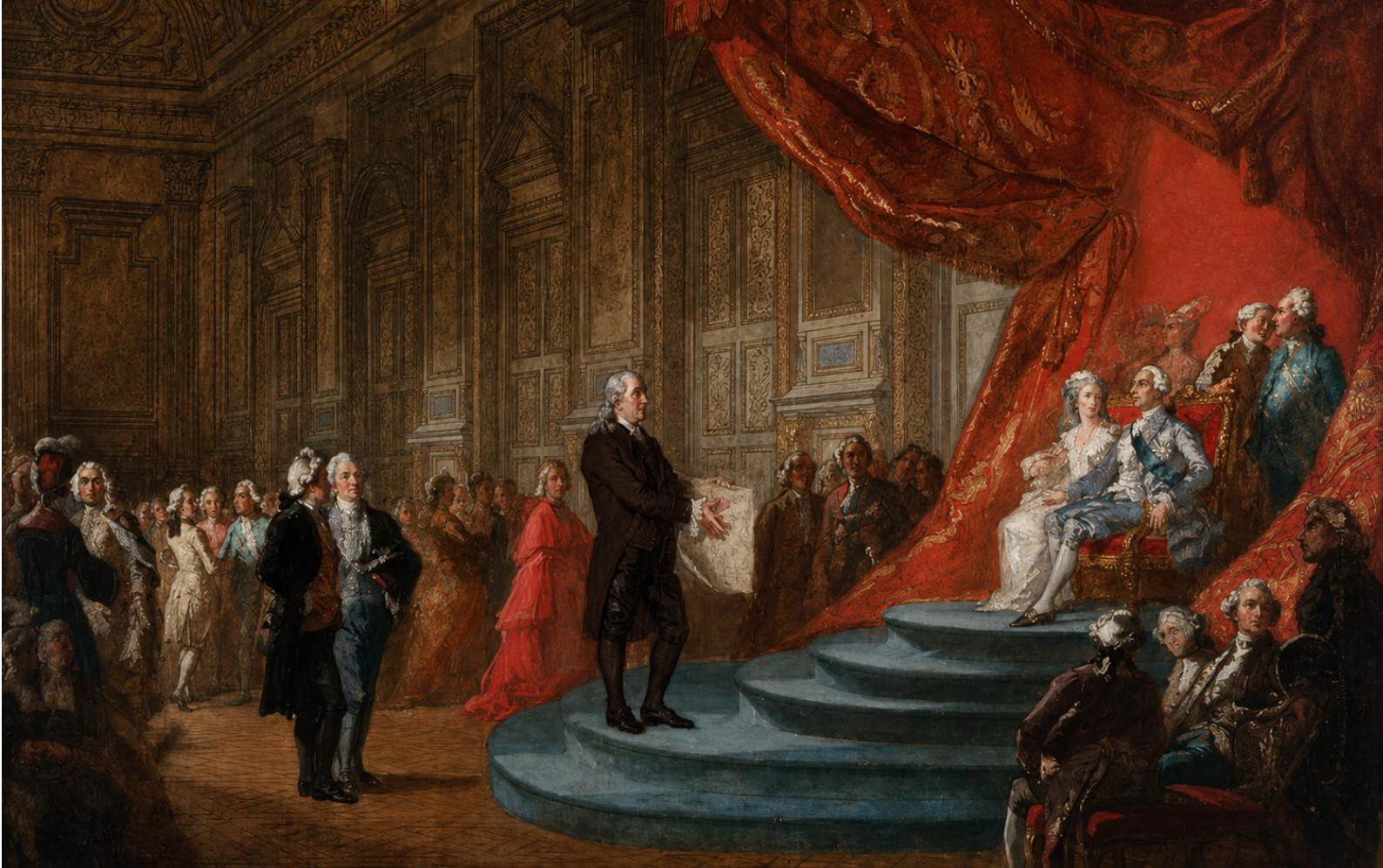
Можливо, свою роль відіграло й те, що багато батьків-засновників — свого роду «клуб любителів книги в напудрених перуках» — читали одних і тих самих європейських мислителів XVII–XVIII століть епохи Просвітництва: Джона Локка, Вольтера, Монтеस्क'є. Ці автори прославляли науковий прогрес і стверджували, що людина має «природні права» на життя, свободу та власність. То були ідеї, які в той час швидко поширювалися в інтелектуальних колах по всьому світу.

Ultimately, they reached a kind of consensus to break away from the British monarchy, and their greatest gift to future generations was a form of government that could be adapted to changing circumstances – as occurred when those “natural rights” were extended to formerly excluded people, such as women and once-enslaved Africans.

That evolutionary process continues, as it was designed to do by the Founding Fathers, Professor Bell says. “Thomas Paine said, in ‘Common Sense,’ ‘We have it in our power to begin the world over again.’”

Зрештою батьки-засновники дійшли згоди про неминучість розриву з британською монархією, а їхнім головним даром майбутнім поколінням стала форма правління, здатна адаптуватися до мінливих умов — що й сталося, коли «природні права» було поширено на раніше виключені групи, зокрема жінок та колишніх рабів.

Цей еволюційний процес триває й сьогодні, і саме так його задумували батьки-засновники, зазначає професор Белл. «Як писав Томас Пейн у своєму трактаті “Здоровий глузд”: “Нам до снаги почати світ заново”».

THE INTERNATIONALISM OF THE DECLARATION OF INDEPENDENCE

By [Tim Milosch](#)

As you celebrate the Declaration of Independence on July 4th, you're likely to hear many quotations of and appeals to its soaring introductory paragraph and claims of fundamental human equality and natural rights. While these are worthy sentiments, they often overshadow the main thrust of the document: the tyranny of Britain's King George III and an appeal to the international community in opposing that tyranny:

The history of the present King of Great Britain is a history of repeated injuries and usurpations, all having in direct object the establishment of an absolute Tyranny over these States. To prove this, let Facts be submitted to a candid world.

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМ ДЕКЛАРАЦІЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

[Тім Мілош](#)

Святкуючи 4 липня День незалежності, ви, найімовірніше, почуєте численні цитати з її натхненного вступного абзацу з твердженнями про фундаментальну рівність людей та їхні природні права. Хоча ці ідеї, безперечно, заслуговують на увагу, вони нерідко заступають основний посил документа: звинувачення британського короля Георга III в тиранії та звернення до міжнародної спільноти із закликом протистояти їй:

«Історія правління нинішнього короля Великої Британії — це низка незліченних несправедливостей і насильств, безпосередньою метою яких є встановлення необмеженого деспотизму. На підтвердження вищесказаного подаємо на неупереджений суд усього людства такі факти».

The Declaration of Independence not only outlined a distinct American political vision, but also sought to justify its cause in the global court of diplomacy and international law. In order to win support, the young nation needed to do more than appeal to countries on the basis of a shared enemy. It needed to demonstrate the justice of its cause in light of generally accepted principles of international law, or “the law of nations” (*ius gentium*) as had been systematically articulated by Hugo Grotius, the 17th century Dutch jurist. Given their elite educations and legal backgrounds, the Founders would have been familiar with Grotian thought. Such a link between the Declaration of Independence and Grotius’ “law of nations,” suggests that the Declaration can be read primarily as a document of international law.

The Founders as global citizens

Thomas Jefferson, as the chief writer of the Declaration, was deeply aware of the demands of international law as well as America’s need for allies. For the American Revolution to succeed, it would have to legitimately claim a place in the existing international system.

As William Pencak argues:

Not only is the Declaration addressed to “a candid world,” but Jefferson’s notes on Congress’ deliberations stress that “a declaration of independence alone could render it consistent with European delicacy, for European powers to treat with us ... and receive our vessels,” therefore enabling the new nation “to enter into alliance with France.”

Декларація незалежності не тільки формулювала самостійне американське політичне бачення, а й прагнула обґрунтувати свою позицію в глобальному просторі дипломатії та міжнародного права. Щоб заручитися підтримкою, молодій державі було недостатньо апелювати до інших країн лише на підставі наявності спільного ворога. Вона мала довести справедливість своєї справи з точки зору загальноприйнятих принципів міжнародного права — або «права народів» (*ius gentium*), як його систематизував та сформулював голландський юрист XVII століття Гуго Гроцій. З огляду на високу освіченість та юридичну підготовку батьків-засновників можна не сумніватися, що вони були знайомі з ідеями Гроція. Цей зв’язок між Декларацією незалежності та «правом народів» Гроція дає змогу розглядати Декларацію насамперед як документ міжнародного права.

Батьки-засновники як громадяни світу

Томас Джефферсон, головний автор Декларації, чудово усвідомлював вимоги міжнародного права, а також потребу Америки в союзниках. Щоб увінчатися успіхом, Американська революція мала обґрунтовано заявити про нову країну як про повноправного учасника існуючої міжнародної системи.

Як зазначає Вільям Пенсак:

Декларація адресована не лише «неупередженому світу»; записи Джефферсона про дебати в Конгресі підкреслюють, що «лише декларація незалежності могла зробити прийнятним з точки зору європейської делікатності ведення з нами переговорів... і прийом наших суден», тим самим відкриваючи новій нації шлях «до укладення союзу з Францією».

Jefferson's considerations of "European delicacy" were seconded by his fellow Virginian Richard Henry Lee whose resolution of independence explicitly cited the formation of alliances as a reason for declaring independence in the first place: "That it is expedient forthwith to take the most effectual measures for forming foreign alliances."

The attention paid to nations beyond Britain amid the Revolution should not be surprising. Not only was international law a particular consideration in the intellectual milieu of the day, but it held particular importance for the American colonies being, as they were, a critical node in the international commerce that said international law made possible. Indeed, many if not most of the signers of the Declaration benefited directly, economically speaking, from the international system and its legal framework. There was simply no practical or ideological reason for the Founders to reject the international system they were claiming a stake in, and every strategic reason for them to abide by its structure and diplomatic rules as far as they could. Hence, in declaring independence, the American colonies appealed to international law even as they sought to reshape one of its critical elements: the sovereignty of the people and their right to make war in rebellion against a ruler. The Declaration of Independence formed the opening argument in that effort.

Persuading a "candid world"

The critical phrase in the Declaration's introduction, like any organized document, is its thesis and preview statements:

The history of the present King of Great Britain is a history of repeated injuries and usurpations, all having in direct object the establishment of an absolute Tyranny over these States. To prove this, let Facts be submitted to a candid world.

Міркування Джефферсона щодо «європейської делікатності» поділяв і його земляк із Вірджинії Річард Генрі Лі, чия резолюція про незалежність прямо вказувала на необхідність укладення союзів як на одну з причин її проголошення: «Слід негайно вжити найдієвіших заходів для створення міжнародних альянсів».

Підвищена увага до інших держав, окрім Великої Британії, у роки революції не повинна дивувати. Міжнародне право посідало помітне місце в інтелектуальній атмосфері тієї епохи, а для американських колоній мало й особливе практичне значення: вони були важливим вузлом міжнародної торгівлі, функціонування якої забезпечувалося саме цією правовою системою. Більше того, багато хто, якщо не більшість із підписантів Декларації, діставали від існуючого міжнародного порядку та його правової бази безпосередній економічний зиск. Батьки-засновники не мали ані практичних, ані ідейних підстав відкидати міжнародну систему, частиною якої вони прагнули стати; навпаки, у них були всі стратегічні причини, щоб по змозі дотримуватися її структури та дипломатичних норм. Тому, проголошуючи незалежність, американські колонії апелювали до міжнародного права, водночас намагаючись переосмислити один із його ключових принципів — суверенітет народу та його право на війну у формі повстання проти правителя. Декларація незалежності стала першим аргументом у цій боротьбі.

Переконуючи «неупереджений світ»

Ключова фраза у вступі до Декларації, як і в будь-якому структурованому тексті, — це формулювання тези та її попередній виклад:

«Історія правління нинішнього короля Великої Британії — це низка незліченних несправедливостей і насильств, безпосередньою метою яких є встановлення необмеженого деспотизму. На підтвердження вищесказаного подаємо на неупереджений суд усього людства

The preview statement is a short declaration of intention towards a target audience: The Declaration will prove the thesis that King George III is a tyrant for a “candid world.” Who is this candid world? Danielle Allen interprets this phrase in the egalitarian spirit of the Enlightenment Age: Any individual of reason and good will.

That certainly seems to be in keeping with liberal sentiments of the Declaration’s opening paragraph, but there is a concrete realism to the Founder’s understanding of this candid world: alliance partners.

How in the world would the upstart Americans persuade these governments to support them?

In short, the new republic’s emissaries needed to persuade potential allies of two things:

1. That America’s cause against Britain was just, satisfying criteria for just war.
2. That the American republic did not pose a threat to the interests of European nations, whatever their form of government.

By demonstrating an adherence to the accepted framework of international law, the new American nation could calm any royal nerves that it had any designs on overturning the international system.

The main text of the Declaration enumerates the many charges the Americans accuse King George III of. Each is arranged so as to be individually evaluated and a pronouncement of guilt or innocence made. From a natural law standpoint, these charges speak to the issue of sovereignty, or to use Grotius’ phrase, the “law of war and peace.” Britain’s policies deny the sovereignty of the American colonists by denying their rights as English citizens, rendering any social contract

такі факти».

Це формулювання задає напрямок аргументації та визначає коло тих, кому її адресовано: Декларація має на меті довести «неупередженому світу», що король Георг III — тиран. Хто ж цей «неупереджений світ»? Данієлла Аллен трактує цей вислів у дусі егалітаризму епохи Просвітництва: будь-яка розумна й доброзичлива людина.

Це, безумовно, відповідає ліберальному пафосу вступного абзацу, проте у батьків-засновників було й більш конкретне, прагматичне розуміння «неупередженого світу»: союзники по коаліції.

Як могли ці молоді американські височки переконати іноземні держави підтримати їх?

По суті, емісари нової республіки мали довести потенційним союзникам дві речі:

що боротьба Америки проти Великої Британії є справедливою, тобто відповідає критеріям «справедливої війни»;

що Американська республіка не становить загрози інтересам європейських держав незалежно від їхньої форми правління.

Продемонструвавши прихильність до визнаних норм міжнародного права, молода американська держава могла розвіяти побоювання монархів, що вона нібито має намір підірвати існуючий міжнародний порядок.

Основний текст Декларації містить перелік численних звинувачень, висунутих американцями проти короля Георга III. Кожне з них сформульовано таким чином, щоб його можна було оцінити окремо — з винесенням вердикту про вину чи невинуватість. З точки зору природного права ці звинувачення торкаються питання суверенітету, або, використовуючи термін Гроція, «закону війни й миру». Політика Британії заперечує суверенітет американських

invalid and redefining the relationship between the king and colonists as between an invading aggressor and an oppressed people. As an aggressor, the king has already violated the law of war in that he is attacking a sovereign entity without just cause. Beyond that, though, the prosecution of this war violates the natural laws of war. The Founders sought to convince the rest of the world that Britain was acting outside the bounds of the international system and so King George's tyranny was not just a threat to the Americans, but an international problem threatening the stability of the Westphalian system.

Having argued the guilt of the British crown, Jefferson et al. turns to America's own standing as representatives of the fledgling republic: they have "petitioned for redress in the most humble terms" and have not "been wanting in attention to our British brethren." In other words, the Americans are playing by the recognized rules of the international political game. The implicit argument here is that an upstart republic, an object of suspicion across the Atlantic, would actually be a more responsible stakeholder in the international system than Great Britain.

The concluding section of the Declaration thus summarizes the appeal of the Americans:

We, therefore, the Representatives of the united States of America... appealing to the Supreme Judge of the world for the rectitude of our intentions, do, in the Name, and by Authority of the good People of these Colonies, solemnly publish and declare, That these United Colonies are, and of Right ought to be Free and Independent States; that they are Absolved from all Allegiance to the British Crown, and that all

колоністів, позбавляючи їх прав англійських підданих, тим самим роблячи недійсним будь-який суспільний договір і перетворюючи відносини між королем і колоніями на відносини між державою-агресором та пригнобленим народом. Як агресор король уже порушив закони війни, оскільки веде наступ проти суверенної держави без справедливих підстав. Більше того, ведення цієї війни суперечить і природним законам війни. Батьки-засновники прагнули переконати решту світу в тому, що Британія діє поза рамками міжнародної системи, а тому тиранія Георга III становить не лише загрозу для американців, а й міжнародну проблему, що загрожує стабільності Вестфальської системи відносин.

Довівши провину британської корони, Джефферсон та його співавтори переходять до утвердження власного статусу представників республіки, що зароджується: вони заявляють, що «зверталися по відновлення справедливості в найскромніших виразах» і не «нехтували увагою до наших британських братів». Іншими словами, американці діють у рамках визнаних правил міжнародної політичної гри. Непрямо висловлюється аргумент, що молода республіка, яка викликала підозри по той бік Атлантики, насправді може виявитися відповідальнішим учасником міжнародної системи, ніж сама Велика Британія.

Заклучна частина Декларації підсумовує це звернення:

«Тому ми, представники Сполучених Штатів Америки... закликаючи Всевишнього підтвердити чесність наших намірів, від імені та за дорученням доброго народу цих колоній урочисто заявляємо, що ці об'єднані колонії є і за правом повинні бути вільними та незалежними штатами, що вони звільняються від будь-якої залежності од британської корони і що всі політичні зв'язки між ними та Британською державою мають бути

political connection between them and the State of Great Britain, is and ought to be totally dissolved; and that as Free and Independent States, they have full Power to levy War, conclude Peace, contract Alliances, establish Commerce, and to do all other Acts and Things which Independent States may of right do.

This concluding statement parallels the two categories of law Congress accuses King George of violating: sovereignty and right of war. Jefferson first claims that the members of Congress are the legitimate representatives of the American people and thus hold in trust the sovereignty of the same. This is a political reality that the Declaration reports (or, declares) rather than creates. This acknowledged political reality gives Congress the right to engage in the international system on equal footing with the powers of Europe (a Westphalian concept), and legally, and justly, engage in war.

The Declaration of Independence frames its argument in natural law so as to appeal to potential allies in Europe. However, the Declaration appeals not only to natural law and the Grotian law of nations, but also borrows from the competing positivist school of legal thought to shift the understanding of sovereignty, how it is held by the people, and how a government may lose its sovereignty. As much as the Declaration grounds itself in the international law of Grotius, it breaks new ground in the international system's understanding of how sovereignty works.

повністю розірвані; що як вільні та незалежні штати вони мають повноваження оголошувати війну, укласти мирні договори, вступати в союзи, вести торгівлю, здійснювати будь-які інші дії та все те, на що має право незалежна держава».

Це заключне твердження відображає дві категорії права, у порушенні яких Конгрес звинувачує короля Георга: суверенітет і право на війну. Джефферсон спочатку стверджує, що члени Конгресу є законними представниками американського народу і як такі є носіями його суверенітету на правах довірених осіб. Це політична реальність, яку Декларація не створює, а фіксує (або проголошує). Визнання цієї реальності надає Конгресу право брати участь у міжнародній системі на рівних засадах з європейськими державами (вестфальський принцип), а також — законно та обґрунтовано — вести війну.

Декларація незалежності вибудовує свою аргументацію на засадах природного права, прагнучи звернутися до потенційних союзників у Європі. Однак вона спирається не лише на природне право та гроціанську традицію «права народів», а й запозичує елементи конкуруючої позитивістської школи правової думки, переосмислюючи саме розуміння суверенітету, його носія та умов його втрати. Наскільки Декларація вкорінена в міжнародному праві Гроція, настільки ж вона виходить за його межі, пропонуючи нове розуміння функціонування суверенітету в міжнародній системі.

Conclusion

What can be gained by viewing the Declaration of Independence as a document of international law?

First, it demonstrates the breadth of knowledge and learning that Jefferson and other Founders brought to their endeavor.

Second, we can better understand how the Founders saw themselves in relationship to the international order of their day. They sought to be recognized not as usurpers but peers, so an air of legitimacy was essential.

Third, such a reading of the Declaration undermines the widely accepted view of the Founders as generally isolationist and seeking to position America as separate from the Eurocentric international order. Much to the contrary, this interpretation of the Declaration indicates that the Founders recognized the rules of the international system of their day and sought to visibly play by them.

Perhaps even more significantly for our own time, the Declaration's appeal to international law enshrined a certain global component in American political thought. Subsequent administrations would be skeptical of "foreign entanglements" but America would not shrink from engaging the global environment either.

Put another way, Jefferson would probably not be a big fan of international organizations today like the United Nations or military alliances like NATO, but neither would he question their legality or the need to engage with them when necessary. The Founders understood themselves as American citizens, certainly, but American citizens in an interconnected world that required awareness, diplomacy, and a willingness to engage in good faith.

Висновок

Що дає розгляд Декларації незалежності як документа міжнародного права?

По-перше, він показує широту знань та інтелектуальний горизонт Джефферсона та інших батьків-засновників.

По-друге, дозволяє краще зрозуміти, яким вони бачили своє становище в рамках міжнародного порядку того часу: вони прагнули бути визнаними не як узурпатори влади, а як рівноправні учасники системи, і тому надання своїй позиції легітимності було для них принципово важливим.

По-третє, таке прочитання Декларації спростовує поширене уявлення про батьків-засновників як про ізоляціоністів, які прагнули вивести Америку за межі європоцентричного міжнародного порядку. Навпаки, ця інтерпретація показує, що вони визнавали правила існуючої системи і прагнули діяти відкрито в її рамках.

І, можливо, ще важливішим для сучасності є те, що звернення Декларації до міжнародного права закріпило в американській політичній думці її глобальний вимір. Наступні адміністрації справді ставитимуться з обережністю до «пут міжнародних альянсів», однак це не означатиме відмови Америки від участі у справах глобального простору.

Іншими словами, Джефферсон, імовірно, не був би великим прихильником сучасних міжнародних організацій, таких як ООН, або військових союзів, таких як НАТО, але й не ставив би під сумнів їхню легітимність або необхідність взаємодії з ними за потреби. Батьки-засновники усвідомлювали себе громадянами Америки — але громадянами Америки у взаємопов'язаному світі, що вимагає обізнаності, дипломатії та готовності до сумлінної взаємодії.

THE DECLARATION OF INDEPENDENCE IN GLOBAL PERSPECTIVE

The Gilder Lehrman Institute of
American History

<https://www.gilderlehrman.org/history-resources/essays/declaration-independence-global-perspective>

by David Armitage

No American document has had a greater global impact than the Declaration of Independence. It has been fundamental to American history longer than any other text because it was the first to use the name "the United States of America": in this sense, the Declaration was the birth certificate of the

ДЕКЛАРАЦІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ В ГЛОБАЛЬНОМУ КОНТЕКСТІ

Інститут американської історії імені Гілдера
Лермана

<https://www.gilderlehrman.org/history-resources/essays/declaration-independence-global-perspective>

Девід Армітаж

Жоден американський документ не мав більшого впливу на світ, ніж Декларація незалежності. Вона залишається основоположним документом американської історії довше, ніж будь-який інший текст, оскільки саме в ній вперше з'явилася назва «Сполучені Штати Америки»: у цьому сенсі Декларація стала свідченням

American nation. It enshrined what came to be seen as the most succinct and memorable statement of the ideals on which that nation was founded: the rights to life, liberty, and the pursuit of happiness; the consent of the governed; and resistance to tyranny. And, as the first successful declaration of independence in world history, its example helped to inspire countless movements for independence, self-determination, and revolution after 1776. One of its most enthusiastic admirers was the nineteenth-century Hungarian nationalist, Lajos Kossuth: for him, the Declaration was nothing less than "the noblest, happiest page in mankind's history."

The Declaration was addressed as much to "mankind" as it was to the population of the colonies. In the opening paragraph, the authors of the Declaration—Thomas Jefferson, the five-member Congressional committee of which he was part, and the Second Continental Congress itself—addressed "the opinions of Mankind" as they announced the necessity for

. . . one People to dissolve the Political Bands which have connected them with another, and to assume among the Powers of the Earth, the separate and equal Station to which the Laws of Nature and of Nature's God entitle them. . . .

After stating the fundamental principles—the "self-evident" truths—that justified separation, they submitted an extensive list of facts to "a candid world" to prove that George III had acted tyrannically. On the basis of those facts, his colonial subjects could now rightfully leave the British Empire. The Declaration therefore

народження американської держави. У ній було закріплено те, що згодом стало сприйматися як найлаконічніше й найпам'ятніше викладення ідеалів, на яких була заснована ця країна: права на життя, свободу та прагнення до щастя, принцип влади, заснованої на згоді тих, ким керують, та право на опір тиранії. Крім того, будучи першою успішною декларацією незалежності у світовій історії, своїм прикладом вона надихнула незліченні рухи за незалежність і самовизначення, що виникли після 1776 року, а також революції. Одним із її найзахоплених шанувальників був угорський лідер національно-визвольного руху XIX століття Лайош Кошут: для нього Декларація була нічим іншим, як «найблагороднішою і найщасливішою сторінкою в історії людства».

Автори Декларації зверталися до «людства» в тій же мірі, що й до мешканців колоній. Уже в першому абзаці укладачі Декларації — Томас Джефферсон, Комітет п'яти (до складу якого він входив) і сам Другий Континентальний конгрес — апелювали до «думки людства», проголошуючи необхідність:

«...одному народу розірвати політичні узи, що пов'язують його з іншим народом, і зайняти серед держав світу самостійне й рівноправне становище, на яке він має право згідно із законами природи та її Творця...»

Виклавши основоположні принципи — «самоочевидні» істини, що обґрунтовували відокремлення, — автори представили «неупередженому світу» великий перелік фактів, щоб довести, що Георг III правив як тиран. На їхній підставі його колоніальні піддані отримували законне право вийти зі складу Британської імперії. З огляду на це в Декларації

"solemnly Publish[ed] and Declare[d], That these United Colonies are, and of Right ought to be, FREE AND INDEPENDENT STATES" and concluded with a statement of the rights of such states that was similar to the enumeration of individual rights in the Declaration's second paragraph in being both precise and open-ended:

. . . that as FREE AND INDEPENDENT STATES, they have full Power to levy War, conclude Peace, contract Alliances, establish Commerce, and to do all other Acts and Things which INDEPENDENT STATES may of right do.

This was what the Declaration declared to the colonists who could now become citizens rather than subjects, and to the powers of the earth who were being asked to choose whether or not to acknowledge the United States of America among their number.

The final paragraph of the Declaration announced that the United States of America were now available for alliances and open for business.

The colonists needed military, diplomatic, and commercial help in their revolutionary struggle against Great Britain; only a major power, like France or Spain, could supply that aid. Thomas Paine had warned in Common Sense in January 1776 that "the custom of all courts is against us, and will be so, until by an independence, we take rank with other nations."

So long as the colonists remained within the empire, they would be treated as rebels; if they organized themselves into political bodies with which other powers could engage, then they might become legitimate belligerents in an international conflict

було «урочисто оголошено й проголошено, що ці Об'єднані Колонії є й за правом повинні бути ВІЛЬНИМИ ТА НЕЗАЛЕЖНИМИ ДЕРЖАВАМИ». Документ завершувався викладом прав таких держав. Подібно до переліку прав особи у другому абзаці, цей перелік поєднував у собі точність формулювань із широтою змісту:

«...що як ВІЛЬНІ ТА НЕЗАЛЕЖНІ ДЕРЖАВИ вони мають повне право вести війну, укласти мир, вступати в союзи, налагоджувати торговельні зв'язки та здійснювати будь-які інші дії, які НЕЗАЛЕЖНІ ДЕРЖАВИ мають право здійснювати».

Саме такий посил Декларація адресувала самим колоністам, які відтепер могли стати громадянами, а не підданими, а також державам світу. Останнім пропонувалося вирішити, чи визнають вони Сполучені Штати Америки та чи приймуть їх до свого числа.

У заключному абзаці Декларації заявлялося, що Сполучені Штати Америки тепер готові до укладення союзів і відкриті для ділової співпраці. Колоністам була потрібна військова, дипломатична та комерційна підтримка в їхній революційній боротьбі проти Великої Британії; надати її могла лише велика держава, така як Франція чи Іспанія. У січні 1776 року в памфлеті «Здоровий глузд» Томас Пейн попереджав: «Звичаї всіх монарших дворів спрямовані проти нас і залишатимуться такими доти, доки, здобувши незалежність, ми не займемо рівне становище з іншими державами». Поки колоністи залишалися у складі імперії, до них ставилися як до бунтівників. Однак, організувавшись у державні утворення, з якими інші держави могли б взаємодіяти офіційно, вони стали б законною воюючою стороною міжнародного конфлікту, а не бунтівниками, які беруть участь у

rather than treasonous combatants within a British civil war.

The Declaration of Independence was primarily a declaration of interdependence with the other powers of the earth. It marked the entry of one people, constituted into thirteen states, into what we would now call international society.

It did so in the conventional language of the contemporary law of nations drawn from the hugely influential book of that title (1758) by the Swiss jurist Emer de Vattel, a copy of which Benjamin Franklin had sent to Congress in 1775. Vattel's was a language of rights and freedom, sovereignty and independence, and the Declaration's use of his terms was designed to reassure the world beyond North America that the United States would abide by the rules of international behavior.

The goal of the Declaration's authors was still quite revolutionary: to extend the sphere of European international relations across the Atlantic Ocean by turning dependent colonies into independent political actors. The historical odds were greatly against them; as they knew well, no people had managed to secede from an empire since the United Provinces had revolted from Spain almost two centuries before, and no overseas colony had done so in modern times.

The other powers of the earth were naturally curious about what the Declaration said. By August 1776, news of American independence and copies of the Declaration itself had reached London, Edinburgh, and Dublin, as well as the Dutch Republic and Austria. By the fall of that year, Danish,

громадянській війні всередині Британської імперії.

За своєю суттю Декларація була насамперед декларацією взаємозалежності з іншими державами світу. Вона ознаменувала вступ одного народу, об'єднаного в тринадцять штатів, до того, що ми сьогодні назвали б міжнародною спільнотою.

Це було зроблено традиційною мовою права народів, запозиченою з надзвичайно впливової праці під тією ж назвою (1758 р.) швейцарського юриста Емера де Ваттеля. Примірник «Права народів» Бенджамін Франклін передав до Конгресу в 1775 році. Мова Ваттеля була мовою прав і свобод, суверенітету та незалежності. Використання його термінів у Декларації мало на меті переконати світ за межами Північної Америки в тому, що Сполучені Штати дотримуватимуться норм поведінки на міжнародній арені.

Мета авторів Декларації при цьому була вельми революційною: поширити сферу європейських міжнародних відносин на той бік Атлантики, перетворивши залежні колонії на незалежні політичні суб'єкти. Історія явно не була на їхньому боці. Як вони чудово знали, жодному народу не вдавалося відокремитися від імперії з тих пір, як нідерландські Об'єднані провінції повстали проти Іспанії майже два століття тому, і жодна заморська колонія ще не робила подібного в Новий час.

Інші світові держави, природно, виявили інтерес до змісту Декларації. До серпня 1776 року звістки про американську незалежність і копії самої Декларації дійшли до Лондона, Единбурга та Дубліна, а також до Нідерландської Республіки й Австрії. До осені того ж року новини дійшли до данських, італійських, швейцарських і польських

Italian, Swiss, and Polish readers had heard the news and many could now read the Declaration in their own language as translations appeared across Europe. The document inspired diplomatic debate in France but that potential ally only began serious negotiations after the American victory at the Battle of Saratoga in October 1777. The Franco-American Treaty of Amity and Commerce of February 1778 was the first formal recognition of the United States as "free and independent states." French assistance would, of course, be crucial to the success of the American cause. It also turned the American war into a global conflict involving Britain, France, Spain, and the Dutch Republic in military operations around the globe that would shape the fate of empires in the Atlantic, Pacific, and Indian Ocean worlds.

The ultimate success of American independence was swiftly acknowledged to be of world-historical significance. "A great revolution has happened—a revolution made, not by chopping and changing of power in any one of the existing states, but by the appearance of a new state, of a new species, in a new part of the globe," wrote the British politician Edmund Burke. With Sir William Herschel's recent discovery of the ninth planet, Uranus, in mind, he continued: "It has made as great a change in all the relations, and balances, and gravitation of power, as the appearance of a new planet would in the system of the solar world." However, it is a striking historical irony that the Declaration itself almost immediately sank into oblivion, "old wadding left to rot on the battle-field after the victory is won," as Abraham Lincoln put it in 1857. The Fourth of July was widely celebrated but not the Declaration itself.

читачів; багато хто вже міг прочитати Декларацію рідною мовою, оскільки по всій Європі почали з'являтися її переклади. Документ викликав дипломатичні дискусії у Франції, однак цей потенційний союзник приступив до серйозних переговорів лише після перемоги американців у битві під Саратоґою в жовтні 1777 року. Франко-американський договір про дружбу та торгівлю від лютого 1778 року став першим офіційним визнанням Сполучених Штатів як «вільних і незалежних держав». Допомога Франції, звісно, відіграла вирішальну роль у успіху американської справи. Вона також перетворила американську війну на глобальний конфлікт, втягнувши Велику Британію, Францію, Іспанію та Голландську Республіку у військові операції по всьому світу, які визначили долю імперій в Атлантичному, Тихому та Індійському океанах.

Перемога американців у боротьбі за незалежність була швидко визнана подією всесвітньо-історичного значення. «Сталася велика революція — революція, що відбулася не шляхом перерозподілу та зміни влади в будь-якій із існуючих держав, а в результаті появи нової держави, держави нового типу, у новій частині світу», — писав британський політик Едмунд Берк. Маючи на увазі недавнє відкриття сером Вільямом Гершелем дев'ятої планети, Урана, він продовжив: «Це внесло настільки ж великі зміни в усі відносини, баланси та центри політичного тяжіння, як поява нової планети змінила б устрій Сонячної системи». Однак вражаюча історична іронія полягає в тому, що сама Декларація майже відразу ж була забута, перетворившись на «використаний піж, кинутий гнити на полі битви після того, як перемога вже здобута», як висловився Авраам Лінкольн у 1857 році. Четверте липня широко святкували, проте про саму Декларацію не згадували. Навіть у щойно утворених Сполучених Штатах цей документ був

Even in the infant United States, the Declaration was largely forgotten until the early 1790s, when it re-emerged as a bone of political contention in the partisan struggles between pro-British Federalists and pro-French Republicans after the French Revolution. Only after the War of 1812 and the end of the Napoleonic Wars in 1815, did it become revered as the foundation of a newly emergent American patriotism.

Imitations of the Declaration were also slow in coming. Within North America, there was only one other early declaration of independence—Vermont's, in January 1777—and no similar document appeared outside North America until after the French Revolution.

In January 1790, the Austrian province of Flanders expressed a desire to become a free and independent state in a document whose concluding lines drew directly on a French translation of the American Declaration.

The allegedly self-evident truths of the Declaration's second paragraph did not appear in this Flemish manifesto nor would they in most of the 120 or so declarations of independence issued around the world in the following two centuries.

The French Declaration of the Rights of Man and the Citizen would have greater global impact as a charter of individual rights. The sovereignty of states, as laid out in the opening and closing paragraphs of the American Declaration, was the main message other peoples beyond America heard in the document after 1776.

практично відсунутий у забуття аж до початку 1790-х років. Тоді він знову став яблуком розбрату в партійній боротьбі між пробританськими федералістами та профранцузькими республіканцями, що розгорілася після Французької революції. Лише після війни 1812 року та закінчення наполеонівських воєн у 1815 році Декларація стала шануватися як основа нового американського патріотизму, що формувався.

Декларації, складені за її зразком, також з'явилися далеко не відразу. У межах Північної Америки була лише одна схожа рання декларація незалежності — декларація Вермонта, ухвалена в січні 1777 року. За межами ж континенту подібний документ з'явився лише після Французької революції.

У січні 1790 року австрійська провінція Фландрія висловила бажання стати вільною та незалежною державою в документі, заключні рядки якого безпосередньо спиралися на французький переклад американської Декларації.

Так звані «самоочевидні істини» другого абзацу Декларації не фігурували ані в цьому фламандському маніфесті, ані в більшості з приблизно 120 декларацій незалежності, ухвалених у всьому світі протягом наступних двох століть.

Французька «Декларація прав людини і громадянина» мала більший глобальний вплив як хартія прав особистості.

Що ж стосується американського документа, то для інших народів за межами Америки його головним посланням після 1776 року стала ідея державного суверенітету, сформульована в першому та останньому абзацах.

More than half of the 192 countries now represented at the United Nations have a founding document that can be called a declaration of independence. Most of those countries came into being from the wreckage of empires or confederations, from Spanish America in the 1810s and 1820s to the Soviet Union and the former Yugoslavia in the 1990s. Their declarations of independence, like the American Declaration, informed the world that one people or state was now asserting—or, in many cases in the second half of the twentieth century re-asserting—its sovereignty and independence.

Many looked back directly to the American Declaration for inspiration. For example, in 1811, Venezuela's representatives declared "that these united Provinces are, and ought to be, from this day, by act and right, Free, Sovereign, and Independent States." The Texas declaration of independence (1836) likewise followed the American in listing grievances and claiming freedom and independence. In the twentieth century, nationalists in Central Europe and Korea after the First World War staked their claims to sovereignty by going to Independence Hall in Philadelphia.

Even the white minority government of Southern Rhodesia in 1965 made their unilateral declaration of independence from the British Parliament by adopting the form of the 1776 Declaration, though they ended it with a royalist salutation: "God Save the Queen!" The international community did not recognize that declaration because, unlike many similar pronouncements made during the process of decolonization by other African countries, it did not speak on behalf of all the people of their country.

Понад половина з 192 країн, представлених сьогодні в Організації Об'єднаних Націй, мають установчий документ, який можна назвати декларацією незалежності.

Більшість цих держав виникла на уламках імперій або конфедерацій — від країн Іспанської Америки в 1810-х і 1820-х роках до Радянського Союзу та колишньої Югославії в 1990-х.

Їхні декларації незалежності, як і американська, повідомляли світові, що той чи інший народ або держава відтепер проголошує — а в багатьох випадках у другій половині ХХ століття відновлює — свій суверенітет і незалежність.

Багато хто в пошуках натхнення безпосередньо звертався до американського зразка. Наприклад, у 1811 році представники Венесуели заявили, «що ці об'єднані провінції є і за правом повинні бути від цього дня вільними, суверенними та незалежними державами». Декларація незалежності Техасу (1836 р.) також була складена за зразком Декларації 1776 року: у ній перелічувалися претензії та заявлялося про свободу й незалежність. У ХХ столітті після Першої світової війни учасники національних рухів Центральної Європи та Кореї підкріплювали свої претензії на суверенітет, вирушаючи прямо до Індепенденс-холу у Філадельфії.

Навіть уряд білої меншини Південної Родезії в 1965 році в односторонньому порядку проголосив незалежність від британського парламенту, взявши за зразок текст Декларації 1776 року, хоча й завершив документ роялістським привітанням: «Боже, бережи королеву!» Міжнародна спільнота не визнала цю декларацію, оскільки, на відміну від багатьох аналогічних заяв, зроблених іншими африканськими країнами в процесі деколонізації, вона не виражала волю всього народу країни.

Invocations of the American Declaration's second paragraph in later declarations of independence are conspicuous by their scarcity. Among the few are those of Liberia (1847) and Vietnam (1945).

The Liberian declaration of independence recognized "in all men, certain natural and inalienable rights: among these are life, liberty, and the right to acquire, possess, and enjoy property": a significant amendment to the original Declaration's right to happiness by the former slaves who had settled Liberia under the aegis of the American Colonization Society.

Almost a century later, in September 1945, the Vietnamese leader Ho Chi Minh opened his declaration of independence with the "immortal statement" from the 1776 Declaration: "All men are created equal. They are endowed by their Creator with certain inalienable rights, among these are Life, Liberty, and the pursuit of Happiness."

However, Ho immediately updated those words: "In a broader sense, this means: All the peoples of the earth are equal from birth, all the peoples have a right to live, to be happy and free." It would be hard to find a more concise summary of the message of the Declaration for the post-colonial predicaments of the late twentieth century.

The global history of the Declaration of Independence is a story of the spread of sovereignty and the creation of states more than it is a narrative of the diffusion and reception of ideas of individual rights.

The farflung fortunes of the Declaration remind us that independence and popular sovereignty usually accompanied each other, but also that there was no necessary

Посилання на другий абзац американської Декларації в пізніших деклараціях про незалежність зустрічаються вкрай рідко. Серед небагатьох винятків — декларації Ліберії (1847 р.) та В'єтнаму (1945 р.).

У ліберійській декларації всім людям визнавалися «певні природні й невід'ємні права, серед яких — право на життя, свободу та право набувати, володіти й користуватися власністю», що стало суттєвою зміною закріпленого в первісній Декларації «права на щастя», сформульованого колишніми рабами, які заснували Ліберію під егідою Американського колонізаційного товариства.

Майже через століття, у вересні 1945 року, в'єтнамський лідер Хо Ши Мін розпочав свою декларацію незалежності з «безсмертного твердження» з документа 1776 року: «Усі люди створені рівними. Вони наділені своїм Творцем певними невід'ємними правами, серед яких — право на життя, свободу та прагнення до щастя».

Однак Хо одразу ж осучаснив ці слова: «У ширшому сенсі це означає: усі народи землі рівні від народження, усі народи мають право на життя, на щастя та свободу». Важко знайти лаконічніше резюме послання Декларації в контексті постколоніальних дилем кінця ХХ століття.

У глобальному масштабі історія Декларації незалежності — це скоріше історія здобуття суверенітету та створення держав, аніж розповідь про поширення та сприйняття ідей щодо прав особистості.

Настільки різні приклади звернення до Декларації по всьому світу нагадують нам про те, що незалежність і народний суверенітет зазвичай супроводжували одне одного, проте

connection between them: an independent Mexico became an empire under a monarchy between 1821 and 1823, Brazil's independence was proclaimed by its emperor, Dom Pedro II in 1822, and, as we have seen, Ian Smith's Rhodesian government threw off parliamentary authority while professing loyalty to the British Crown.

How to protect universal human rights in a world of sovereign states, each of which jealously guards itself from interference by outside authorities, remains one of the most pressing dilemmas in contemporary politics around the world.

So long as a people comes to believe their rights have been assaulted in a "long Train of Abuses and Usurpations," they will seek to protect those rights by forming their own state, for which international custom demands a declaration of independence.

In February 2008, the majority Albanian population of Kosovo declared their independence of Serbia in a document designed to reassure the world that their cause offered no precedent for any similar separatist or secessionist movements.

Fewer than half of the current powers of the earth have so far recognized this Kosovar declaration. The remaining countries, among them Russia, China, Spain, and Greece, have resisted for fear of encouraging the break-up of their own territories. The explosive potential of the American Declaration was hardly evident in 1776 but a global perspective reveals its revolutionary force in the centuries that followed. Thomas Jefferson's assessment of its potential, made weeks before his death on July 4, 1826, surely still holds true

нерозривного зв'язку між ними не було. Так, незалежна Мексика у 1821–1823 роках стала імперією з монархічною формою правління; незалежність Бразилії у 1822 році була проголошена її імператором Педру І; родезійський уряд Ієна Сміта, як ми вже бачили, відкинув владу британського парламенту, водночас заявляючи про вірність британській короні.

Питання про те, як захистити загальні права людини у світі суверенних держав, кожна з яких ревно оберігає себе від втручання ззовні, залишається однією з найактуальніших дилем сучасної світової політики.

Щоразу, коли той чи інший народ доходить переконання, що його права зневажені «довгою низкою зловживань та узурпацій», він прагнуче захистити ці права шляхом створення власної держави. А це, згідно з міжнародним звичаєм, вимагає проголошення незалежності.

У лютому 2008 року албанська більшість населення Косово проголосила свою незалежність від Сербії в документі, покликаному запевнити світ у тому, що їхні дії не створюють прецеденту для аналогічних сепаратистських або сецесіоністських рухів.

На сьогодні косовську декларацію визнали менше половини існуючих держав. Решта країн, серед яких Росія, Китай, Іспанія та Греція, відмовляються її визнавати, побоюючись спровокувати розпад власних територій. У 1776 році вибуховий потенціал американської Декларації був ще не очевидним; лише крізь призму світової історії наступних століть можна повною мірою оцінити її справжню революційну силу. Оцінка потенціалу цього документа, дана Томасом Джефферсоном за кілька тижнів до його смерті 4 липня 1826 року, безперечно, залишається справедливою й сьогодні:

today: "an instrument, pregnant with our own and the fate of the world."

«документ, у якому закладена доля — і наша власна, і всього світу».

David Armitage is the Lloyd C. Blankfein Professor of History and Director of Graduate Studies in History at Harvard University. He is also an Honorary Professor of History at the University of Sydney. Among his books are The Declaration of Independence: A Global History (2007) and The Age of Revolutions in Global Context, c. 1760–1860 (2010).

Девід Армітаж — професор історії імені Ллойда К. Бланкфейна та директор аспірантури з історії в Гарвардському університеті. Він також є почесним професором історії Сіднейського університету. Серед його книг — «Декларація незалежності: глобальна історія» (2007) та «Епоха революцій у глобальному контексті, бл. 1760–1860 рр.» (2010).

THE DECLARATION OF INDEPENDENCE STILL DEFINES AMERICA'S PURPOSE

The Economist

<https://www.economist.com/by-invitation/2026/01/06/the-declaration-of-independence-still-defines-americas-purpose-writes-jon-meacham>

Jon Meacham

IN THE BEGINNING, no one paid all that much attention to it—and, if they did, they were not particularly impressed. Now scriptural, the Declaration of Independence's most famous sentence—“We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal...”—was

ДЕКЛАРАЦІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ВИЗНАЧАЄ ВИЩУ МЕТУ АМЕРИКИ, ЯК І РАНІШЕ

The Economist

<https://www.economist.com/by-invitation/2026/01/06/the-declaration-of-independence-still-defines-americas-purpose-writes-jon-meacham>

Джон Мічем

НА ПОЧАТКУ на неї не звертали особливої уваги — а якщо й звертали, то не бачили в ній нічого особливого. Найвідоміша фраза Декларації незалежності, яка відтоді стала хрестоматійною, — «Ми вважаємо самоочевидними такі істини: усі люди створені рівними...» — була написана Томасом Джефферсоном і відредагована

drafted by Thomas Jefferson and edited by Benjamin Franklin in the crowded hours of the Second Continental Congress in the summer of 1776. John Adams, jealous of Jefferson's celebrity as its main author, claimed there was "not an idea in it but what had been hackneyed in Congress for two years before". Even Jefferson admitted that the object was "not to find out new principles, or new arguments, never before thought of...but to place before mankind the common sense of the subject" as an "expression of the American mind". Reviews could be harsh. In England, Jeremy Bentham dismissed the Declaration as "contemptible and extravagant". Samuel Johnson put his finger on colonial hypocrisy with a penetrating question: "How is it that we hear the loudest yelps for liberty among the drivers of Negroes?"

[As America turns 250, we trace the triumphs, contradictions and arguments that have shaped the world's first liberal republic](#)

And yet since its signing the Declaration has served as a kind of north star for Americans, especially in hours of strife. "I have said that the Declaration of Independence is the ring-bolt to the chain of your nation's destiny; so, indeed, I regard it," Frederick Douglass said in 1852. "The principles contained in that instrument are saving principles. Stand by those principles, be true to them on all occasions, in all places, against all foes, and at whatever cost." That a man who had escaped enslavement and was not included in the Declaration's assertion that "all men are created equal" could hail that crucial American document even amid the darkness of the antebellum order is

Бенджаміном Франкліном під час напружених засідань Другого Континентального конгресу влітку 1776 року. Джон Адамс, який заздрив Джефферсоновій славі головного автора, твердив, що в тексті Декларації «немає жодної думки, яку за останні два роки Конгрес не розглянув би з усіх боків». Навіть сам Джефферсон визнавав, що завдання полягає «не в тому, щоб відкрити нові принципи чи знайти нові аргументи, раніше ніким не висловлені... а в тому, щоб представити людству здоровий глузд предмета обговорення» як «вираз американського духу». Були й різко негативні відгуки. В Англії Джеремі Бентам назвав декларацію «нікчемною та бундючною», а Семюел Джонсон вказав на колоніальне лицемірство, поставивши запитання: «Як так сталося, що найгучніші крики про свободу лунають з боку погоничів негрів?»

[У рік 250-річчя Америки ми згадуємо тріумфи, суперечності та суперечки, що сформували першу в світі ліберальну республіку](#)

І все ж від моменту підписання Декларація слугує для американців своєрідною дороговказною зіркою — особливо в лиху годину. «Я казав, що Декларація незалежності — це скоба, яка утримує ланцюг долі вашої нації; саме так я її й сприймаю, — говорив Фредерік Дуглас у 1852 році. — Принципи, закладені в цьому документі, — рятівні принципи.

Дотримуйтеся їх, залишайтеся вірними їм за будь-яких обставин, у будь-якому місці, перед обличчям будь-яких ворогів і за будь-яку ціну».

Те, що людина, яка втекла з рабства і яку не було включено у твердження, що «всі люди створені рівними», могла так високо оцінювати цей визначальний американський документ навіть у похмуру епоху передвоєнного Півдня, свідчить про його силу та можливості.

testimony to its power and possibilities.

What explains the Declaration's potency?

I think Americans are drawn to it for the same reasons human beings are so often drawn to sacred scripture, which tends to be effective insofar as it offers readers and listeners an understanding of the origins, course and destiny of life. Commandment and covenant, the Declaration is the biblical base of America's civic religion, offering precept and promise. We return to it in remembrance of battles won—beginning with the Revolutionary War itself—and to arm ourselves for battles still to come.

It is our oldest assertion of national aspiration, an articulation of the principle for which a disparate group of New World colonies chose to take on the world's mightiest empire in armed struggle.

The causes of the American revolution were varied, and not all were noble. Independence was declared after years of battles over power and money in the wake of the Seven Years' War, when London assumed a larger burden in defending its American colonies. "The Americans have made a discovery, or think they have made one, that we mean to oppress them," Edmund Burke remarked in 1769.

"We have made a discovery, or think we have made one, that they intend to rise in rebellion against us... We know not how to advance; they know not how to retreat." By the summer of 1776—after Lord Dunmore, the British governor of Virginia, had promised freedom to any enslaved person who rose against the colonists—war had come.

Чим пояснити таку притягальну силу Декларації?

Гадаю, американці прив'язані до неї з тих самих причин, з яких люди тягнуться до священних текстів, що пояснюють витoki, перебіг і призначення життя.

Заповідь і заповіт, Декларація є свого роду біблійним фундаментом американської громадянської релігії, що містить як приписи, так і обітниці.

До неї повертаються, згадуючи вже здобуті перемоги (починаючи з самої Війни за незалежність); до неї приходять як до джерела сили для майбутніх битв.

Декларація є найдавнішим вираженням наших національних прагнень. У ній сформульовано принцип, заради якого розрізнені колонії Нового Світу зважилися на збройну боротьбу з наймогутнішою імперією свого часу. Американська революція мала різні причини, і не всі вони були шляхетними.

Незалежність було проголошено після багаторічних суперечок про владу і гроші, що спалахнули після Семирічної війни, коли Лондон взяв на себе ширші повноваження щодо захисту американських колоній. «Американці зробили відкриття — або вважають, що зробили, — нібито ми маємо намір їх пригнічувати, — зауважив Едмунд Берк 1769 року.

— Ми, своєю чергою, зробили відкриття — або вважаємо, що зробили, — ніби вони мають намір повстати проти нас... Ми не знаємо, як рухатися далі; вони не знають, як відступити».

До літа 1776 року — після того, як лорд Данмор, британський губернатор Вірджинії, пообіцяв свободу всім рабам, які виступлять проти колоністів, — війна стала неминучою.

Yet for all of the American limitations on who was included in the Declaration's assertion of equality, the ideal of individual liberty, an inheritance from the British tradition, was—and is—at the heart of the national experiment.

And when that experiment is under stress, the Declaration has proven useful in defining national problems and inspiring popular effort to solve those problems. In the same way the Gospel of John linked the Christian story of a divine Jesus to the familiar Genesis account of creation by evoking the phrase “In the beginning”, American leaders from Douglass and Abraham Lincoln to Franklin D. Roosevelt and Martin Luther King Jr have found Jefferson's words essential in framing the present in terms of the past.

Lincoln probably first encountered the text of the Declaration in William Grimshaw's popular “History of the United States”, published in 1820; in his first major public speech, to the Young Men's Lyceum in Springfield, Illinois, in 1838, he spoke of the sanctity of the founding; and in 1859, on the eve of his presidential campaign, he described the Declaration and its major author with reverence.

“All honor to Jefferson—to the man who, in the concrete pressure of a struggle for national independence by a single people”, Lincoln wrote, “had the coolness, forecast, and capacity to introduce into a merely revolutionary document, an abstract truth, applicable to all men and all times, and so to embalm it there, that to-day, and in all coming days, it shall be a rebuke and a stumbling-block to the very harbingers of re-appearing tyranny and oppression.” At Gettysburg in 1863, Lincoln brilliantly

І все ж, незважаючи на обмеження, що існували в Америці щодо того, кого саме Декларація включала у своє твердження про рівність, ідеал особистої свободи — успадкований від британської традиції — був і залишається в центрі національного досвіду.

І коли цей досвід переживає скрутні часи, Декларація приходить на допомогу як інструмент осмислення національних проблем і джерело натхнення для їхнього розв'язання. Подібно до того, як Євангеліє від Івана пов'язує християнську розповідь про божественну природу Христа з біблійною історією про створення світу, також починаючись словами «На початку», американські лідери — від Дугласа й Авраама Лінкольна до Франкліна Рузвельта та Мартіна Лютера Кінга — зверталися до важливих слів Джефферсона, щоб осмислити сьогодення крізь призму минулого.

Лінкольн, імовірно, ознайомився з текстом Декларації, читаючи популярну «Історію Сполучених Штатів» Вільяма Грімшоу, видану 1820 року. У своїй першій значній публічній промові, зверненій до студентів Ліцею молодих людей у Спрінгфілді (штат Іллінойс) 1838 року, він говорив про святість заснування американської держави; а 1859 року, напередодні президентської кампанії, з глибокою повагою відгукнувся про Декларацію та її головного автора.

«Честь і слава Джефферсонові — людині, яка, незважаючи на тиск обставин під час боротьби за національну незалежність єдиного народу, — писав Лінкольн, — мав холонокровність, прозорливість і здатність включити в по суті революційний документ абстрактну істину, застосовну до всіх людей і до всіх часів, і тим закарбувати її в ньому так, що й сьогодні, і в усі майбутні часи вона буде відповіддю й перешкодою для будь-яких призвідців відроджуваної тиранії та гноблення». У своїй Геттисберзькій промові 1863 року Лінкольн блискуче обґрунтував справу Союзу не прозою

grounded the Union cause not in the prose of the constitution but in the poetry of the Declaration: “Four score and seven years ago our fathers brought forth on this continent, a new nation, conceived in Liberty, and dedicated to the proposition that all men are created equal.”

One could debate the constitution, which was the means of America. Lincoln’s rhetorical gamble—which he won—was that one could not question the purpose of America, which, in this rendering, was Jefferson’s “proposition”.

Eighty years later, amid a global war against totalitarianism, Franklin D. Roosevelt turned to the Declaration to clarify Allied aims. On April 13th 1943, Roosevelt dedicated the Jefferson Memorial on the Tidal Basin in Washington by linking Jefferson and the American Revolution with himself and the second world war. “He faced the fact that men who will not fight for liberty can lose it,” Roosevelt said. “We, too, have faced that fact. He lived in a world in which freedom of conscience and freedom of mind were battles still to be fought through—not principles already accepted of all men. We, too, have lived in such a world. He loved peace and loved liberty—yet on more than one occasion he was forced to choose between them. We, too, have been compelled to make that choice.”

And Jefferson supplied Martin Luther King Jr with the substance of the things hoped for. “I have a dream”, King intoned at the March on Washington for Jobs and Freedom in 1963, “that one day this nation will rise up and live out the true meaning of its creed: We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal.”

Конституції, а поетикою Декларації: «Вісімдесят сім років тому наші батьки створили на цьому континенті нову націю, зачату у свободі й присвячену твердженню, що всі люди створені рівними».

Можна обговорювати Конституцію як засіб; але не можна ставити під сумнів мету Америки, що її Лінкольн визначив через Джефферсонове «твердження». Саме в цьому полягала його риторична ставка, і вона виявилася виграною.

Через вісімдесят років, у розпал світової війни проти тоталітаризму, Франклін Рузвельт знову звернувся до Декларації, щоб пояснити цілі союзників. 13 квітня 1943 року, відкриваючи меморіал Джефферсона у Вашингтоні, він пов’язав постать Джефферсона та Американську революцію зі своєю роллю та Другою світовою війною. «Він розумів, що люди, які не готові боротися за свободу, можуть її втратити, — говорив Рузвельт. — І ми теж зіткнулися з цією істиною.

Він жив у світі, де свободу совісті та свободу думки ще належало відстояти в боротьбі — тоді це ще не були загальновизнані принципи.

Ми теж живемо в такому світі. Він любив мир і любив свободу — і не раз був змушений обирати між ними. І нам теж довелося зробити цей вибір».

А Мартіну Лютеру Кінгові-молодшому Джефферсон дав образну мову для вираження надії. «У мене є мрія, — виголосив Кінг, виступаючи перед учасниками Маршу на Вашингтон за робочі місця та свободу в 1963 році, — що одного дня наша нація підніметься й втілить справжній зміст свого символу віри: ми вважаємо самоочевидними істини, що всі люди створені

There, in the midst of the 20th century, in the heat of a freedom movement, King—like Lincoln and Roosevelt before him—could find no clearer articulation, no better summary of the American promise, than Jefferson’s ancient words.

In our own illiberal hour, the Declaration offers a measure of hope—which has always been part of the point.

“The assertion that ‘all men are created equal’ was of no practical use in effecting our separation from Great Britain; and it was placed in the Declaration, nor for that, but for future use,” Lincoln remarked in 1857. “Its authors...knew the proneness of prosperity to breed tyrants, and they meant when such should re-appear in this fair land and commence their vocation they should find left for them at least one hard nut to crack.” As it was in the beginning, so it remains. ■

Jon Meacham holds the Rogers Chair in the American Presidency at Vanderbilt University. He has written biographies of Thomas Jefferson, Andrew Jackson and Abraham Lincoln.

рівними». Так у середині ХХ століття, в розпал руху за громадянські права, Кінг — як до нього Лінкольн і Рузвельт — не знайшов точнішого й повнішого вираження «Американської обітниці», ніж слова Джефферсона.

І в наші аж ніяк не ліберальні часи Декларація, як і раніше, дає підстави для надії — що, по суті, й було закладено в неї від початку. «Твердження, що “всі люди створені рівними”, не мало практичного значення для нашого відокремлення від Великої Британії; його включено до Декларації не для цього, а для майбутнього, — зазначав Лінкольн 1857 року. — Її автори... знали, що процвітання схильне породжувати тиранів, і хотіли, коли ті знову з’являться на цій прекрасній землі й візьмуться за своє, залишити їм хоча б одне складне завдання». Як було на початку, так буде й тепер. ■

Джон Мічем є іменним професором кафедри ім. Роджерса з історії американського президентства в Університеті Вандербільта. Йому належать біографії Томаса Джефферсона, Ендрю Джексона та Авраама Лінкольна.

OFFICE OF THE HISTORIAN, SHARED KNOWLEDGE SERVICES

Bureau of Administration United States
Department of State

history@state.gov

The Declaration of Independence, 1776

By issuing the Declaration of Independence, adopted by the Continental Congress on July 4, 1776, the 13 American colonies severed their political connections to Great Britain.

The Declaration summarized the colonists' motivations for seeking independence. By declaring themselves an independent nation, the American colonists were able to confirm an official alliance with the Government of France and obtain French assistance in the war against Great Britain.

ВІДДІЛ ІСТОРІЇ ДИПЛОМАТІЇ США, СЛУЖБА УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНИМИ РЕСУРСАМИ,

Бюро з адміністративних питань державний
департамент США

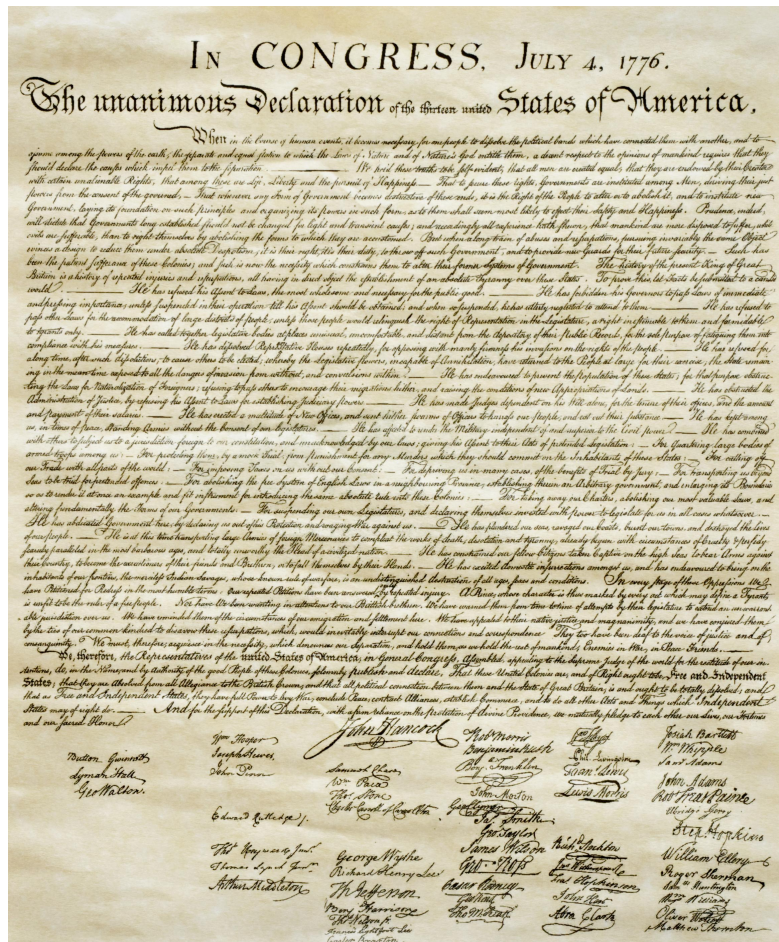
history@state.gov

Декларація незалежності, 1776 р.

Оприлюднивши Декларацію незалежності, ухвалену Континентальним конгресом 4 липня 1776 року, тринадцять американських колоній розірвали політичні зв'язки з Великою Британією.

У Декларації були викладені мотиви, що спонукали колоністів прагнути незалежності.

Проголосивши себе незалежною державою, американські колоністи змогли укласти офіційний союз з урядом Франції та отримати її допомогу у війні проти Великої Британії.

Throughout the 1760s and early 1770s, the North American colonists found themselves increasingly at odds with British imperial policies regarding [taxation](#) and [frontier policy](#). When repeated protests failed to influence British policies, and instead resulted in the closing of the port of Boston and the declaration of martial law in Massachusetts, the colonial governments sent delegates to a [Continental Congress](#) to coordinate a colonial boycott of British goods. When fighting broke out between American colonists and British forces in Massachusetts, the Continental Congress worked with local groups, originally intended to enforce the boycott, to coordinate resistance against the British. British officials throughout the colonies increasingly found their authority challenged by informal local governments, although loyalist sentiment remained strong in some areas.

Протягом 1760-х та на початку 1770-х років інтереси північноамериканських колоністів дедалі більше розходилися з імперським курсом Великої Британії в питаннях оподаткування та західного кордону. Численні протести ніяк на нього не вплинули. Навпаки, через них британська влада закрила Бостонський порт і ввела в Массачусетсі військовий стан. У відповідь на це влада колоній направила делегатів на Континентальний конгрес для координації бойкоту британських товарів усіма колоніями. Після того як у Массачусетсі почалися збройні сутички між колоністами та британськими військами, Континентальний конгрес приступив до координації опору, взаємодіючи з місцевими комітетами, які спочатку були покликані забезпечити дотримання бойкоту. Повсюди в колоніях британські чиновники дедалі частіше втрачали реальну владу, яка переходила до неформальних структур місцевого самоврядування, хоча в окремих регіонах лоялістські настрої залишалися сильними.

Despite these changes, colonial leaders hoped to reconcile with the British Government, and all but the most radical members of Congress were unwilling to declare independence.

However, in late 1775, Benjamin Franklin, then a member of the Secret Committee of Correspondence, hinted to French agents and other European sympathizers that the colonies were increasingly leaning towards seeking independence. While perhaps true, Franklin also hoped to convince the French to supply the colonists with aid. Independence would be necessary, however, before French officials would consider the possibility of an alliance.

Throughout the winter of 1775–1776, the members of the Continental Congress came to view reconciliation with Britain as unlikely, and independence the only course of action available to them.

When on December 22, 1775, the British Parliament prohibited trade with the colonies, Congress responded in April of 1776 by opening colonial ports—this was a major step towards severing ties with Britain.

The colonists were aided by the January publication of Thomas Paine's pamphlet *Common Sense*, which advocated the colonies' independence and was widely distributed throughout the colonies.

By February of 1776, colonial leaders were discussing the possibility of forming foreign alliances and began to draft the [Model Treaty](#) that would serve as a basis for the 1778 alliance with France. Leaders for the cause of independence wanted to make certain that they had sufficient congressional support before they would bring the issue to the vote. On June 7, 1776, Richard Henry Lee introduced a motion in Congress to declare independence. Other members of Congress were amenable but thought some colonies not quite ready. However, Congress did form a committee to draft a declaration of independence and assigned this duty to Thomas Jefferson.

Незважаючи на ці зміни, лідери колоній, як і раніше, сподівалися на примирення з британським урядом, і майже всі делегати Конгресу — за винятком найрадикальніших — не хотіли проголошувати незалежність.

Однак наприкінці 1775 року Бенджамін Франклін, який тоді входив до Комітету таємного листування, натякнув французьким емісарам та іншим прихильникам у Європі, що колонії дедалі більше схиляються до відокремлення. Можливо, так воно й було, але Франклін також сподівався переконати французів надати колоністам допомогу. Однак для того, щоб французька влада почала розглядати можливість союзу, колоніям необхідно було спершу проголосити незалежність.

Протягом зими 1775–1776 років члени Континентального конгресу дійшли висновку, що примирення з Великою Британією малоймовірне, а незалежність — єдино можливий варіант дій. 22 грудня 1775 року британський парламент заборонив торгівлю з колоніями.

У відповідь на це у квітні 1776 року Конгрес відкрив колоніальні порти, що стало серйозним кроком до розриву зв'язків із Великою Британією. Колоністам допоміг опублікований у січні памфлет Томаса Пейна «Здоровий глузд», який обґрунтовував необхідність незалежності й набув масового поширення в усіх колоніях.

До лютого 1776 року лідери колоній уже обговорювали можливість укладення міжнародних союзів і приступили до складання «Типового договору», який згодом став основою для укладення союзу з Францією у 1778 році. Лідери руху за незалежність хотіли переконатися, що мають достатню підтримку в Конгресі, перш ніж виносити це питання на голосування. 7 червня 1776 року Річард Генрі Лі запропонував на розгляд Конгресу пропозицію про проголошення незалежності. Інші делегати поставилися до ініціативи прихильно, але вважали, що деякі колонії до такого кроку ще не готові. Проте Конгрес сформував комітет для підготовки проєкту Декларації незалежності, доручивши це завдання Томасу Джефферсону.

Thomas Paine - Томас Пейн

Benjamin Franklin and John Adams reviewed Jefferson's draft. They preserved its original form, but struck passages likely to meet with controversy or skepticism, most notably passages blaming King George III for the transatlantic slave trade and those blaming the British people rather than their government. The committee presented the final draft before Congress on June 28, 1776, and Congress adopted the final text of the Declaration of Independence on July 4.

Бенджамін Франклін і Джон Адамс розглянули і підготовлений Джефферсоном проєкт Декларації. Вони залишили текст майже без змін, обмежившись виключенням тих уривків, які могли викликати суперечки чи сумніви — насамперед тих, де провина за трансатлантичну работоргівлю покладалася на короля Георга III, а також звинувачень на адресу британського народу, а не його уряду. 28 червня 1776 року комітет представив готовий проєкт Конгресу, а 4 липня Конгрес ухвалив остаточний текст Декларації незалежності.

The British Government did its best to dismiss the Declaration as a trivial document issued by disgruntled colonists. British officials commissioned propagandists to highlight the declaration's flaws and to rebut the colonists' complaints.

The Declaration divided British domestic opposition, as some American sympathizers thought the Declaration had gone too far, but in British-ruled Ireland it had many supporters..

The Declaration's most important diplomatic effect was to allow for recognition of the United States by friendly foreign governments.

The Sultan of Morocco mentioned American ships in a consular document in 1777, but Congress had to wait until the 1778 Treaty of Alliance with France for a formal recognition of U.S. independence.

The Netherlands acknowledged U.S. independence in 1782. Although Spain joined the war against Great Britain in 1779, it did not recognize U.S. independence until the [1783 Treaty of Paris](#). Under the terms of the treaty, which ended the War of the American Revolution, Great Britain officially acknowledged the United States as a sovereign and independent nation.

Британський уряд зробив усе можливе, щоб применшити значення Декларації, представивши її як незначний документ, опублікований незадоволеними колоністами. Британські чиновники доручили пропагандистам вказати на недоліки Декларації та спростувати претензії колоністів. Публікація Декларації призвела до розколу політичної опозиції всередині Великої Британії: деякі британці, які співчували колоністам, вважали, що автори документа зайшли занадто далеко, проте в Ірландії, що перебувала під владою корони, у нього було багато прихильників. Найважливішим дипломатичним результатом Декларації стало те, що вона дала можливість дружнім державам офіційно визнати Сполучені Штати.

У 1777 році султан Марокко згадав у консульському документі морські судна колоністів саме як «американські», проте формального визнання незалежності США Конгресу довелося чекати до укладення Договору про союз із Францією в 1778 році. У 1782 році незалежність США визнали Нідерланди. Іспанія, хоча й вступила у війну проти Великої Британії в 1779 році, не визнавала незалежність США до підписання Паризького мирного договору 1783 року. За умовами цього договору, що поклав кінець Війні за незалежність США, Велика Британія офіційно визнала Сполучені Штати суверенною та незалежною державою.

THE AMERICAN INNOVATIONS

US STATE DEPARTMENT

<https://www.state.gov/freedom-250>

Embracing their rights to ‘life, liberty and the pursuit of happiness,’ Americans have always pushed what’s possible

Before the United States gained independence, its people — including founding father Benjamin Franklin — were testing big ideas. In 1752, more than two decades before America’s Declaration of Independence, Franklin’s kite experiment demonstrated the principle of electricity and led to the lightning rod, which protects buildings worldwide to this day.

АМЕРИКАНСЬКІ ІННОВАЦІЇ

US STATE DEPARTMENT

<https://www.state.gov/freedom-250>

**Американські інновації
Спираючись на своє право на «життя, свободу та прагнення до щастя», американці завжди прагнули розширити межі можливого.**

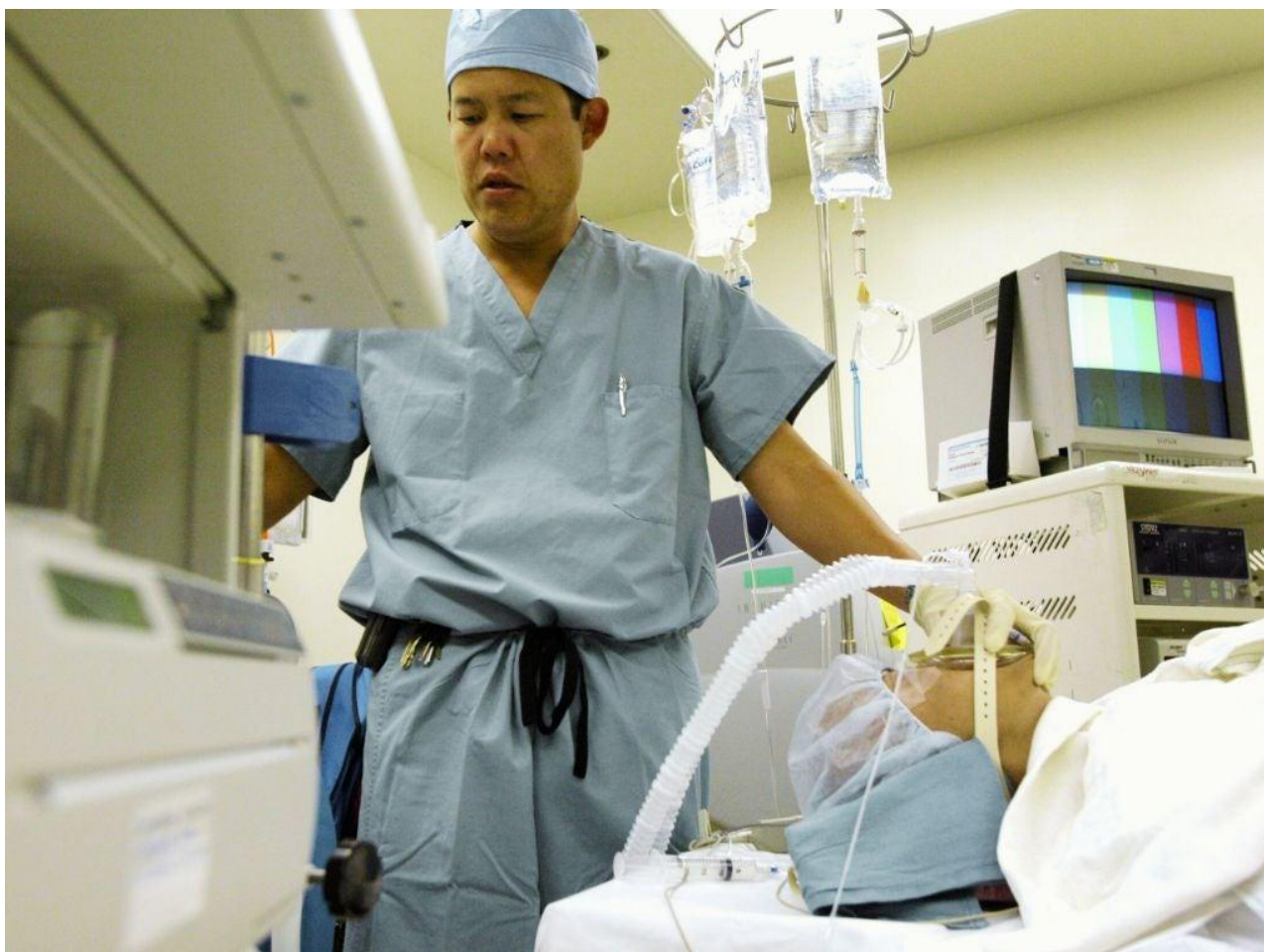
Американці — зокрема, один із батьків-засновників Бенджамін Франклін — експериментували з масштабними, амбітними ідеями ще до того, як Сполучені Штати здобули незалежність. У 1752 році, більш ніж за два десятиліття до ухвалення Декларації незалежності, за допомогою експерименту з повітряним змієм Франклін продемонстрував електричну природу блискавки. Так було створено громовідвід, який і донині застосовується для захисту будівель у всьому світі.

American innovation has advanced in many directions since then, from medical breakthroughs to placing a man on the moon. Creativity stems in part from a pioneering spirit, which continues to spur freewheeling ingenuity among American inventors. In the words of U.S. business mogul Philip Anschutz, “research how and why things are, and imagine how they might change.”

Here’s a look at U.S. inventions that have improved everyday life around the world, presented in chronological order.

Відтоді новаторство в США розвивалося в найрізноманітніших напрямках — від проривів у медицині до висадки людини на Місяць. Новаторський потенціал американців частково пояснюється властивою їм тягою до першовідкриттів: саме вона й сьогодні спонукає їх до пошуку сміливих і нестандартних рішень. Як зазначив відомий американський підприємець Філіп Аншутц, «вивчайте, як і чому все влаштовано саме так, і уявляйте, яким воно може стати».

Нижче в хронологічному порядку представлено огляд американських винаходів, які покращили повсякденне життя людей у всьому світі.

(© Myung J. Chun/Los Angeles Times/Getty Images)

Anesthesia

1846 • William T.G. Morton

Surgery without pain

The first demonstration of anesthesia, using ether, revolutionized surgery, allowing for longer, more complex procedures and, ultimately, a deeper understanding of human anatomy. Ether paved the way for modern anesthesia techniques and the emergence of the specialized field of anesthesiology.

Анестезія

1846 • Вільям Т. Г. Мортон

Хірургія без болю

Перша демонстрація анестезії з використанням ефіру спричинила революцію в хірургії: лікарі отримали можливість проводити триваліші та складніші операції й, зрештою, глибше вивчити анатомію людини. Завдяки ефіру сформувалися сучасні методи знеболювання та з'явилася спеціалізована галузь — анестезіологія.

(© Bettmann/Getty Images)

The Telephone

1876 • Alexander Graham Bell

Voices carry

Bell's invention of the telephone, with its instantaneous voice transmission over long distances, was revolutionary to communication. Widespread adoption of the telephone meant that real-time conversations often replaced letters and telegrams, which could take days or even weeks to arrive, and new business models — such as telemarketing — also emerged.

Телефон

1876 • Александр Грейам Белл

Голос на відстані

Телефон Белла, який давав змогу миттєво передавати голос на великі відстані, спричинив революцію у сфері комунікацій. З масовим поширенням телефонного зв'язку розмови в режимі реального часу почали витісняти листи й телеграми, доставка яких могла займати дні або навіть тижні; крім того, почали з'являтися нові бізнес-моделі — зокрема, телемаркетинг.

(© Hulton Archive/Getty Images)

Phonograph

1877 • Thomas Edison

The first device to record and replay sound

The phonograph transformed how music was created *and heard*. It laid the foundation for the recording industry and had a profound impact on music and entertainment, transforming music from a fleeting, live experience into a tangible, reproducible commodity. Thanks to the phonograph, people could enjoy music at any time, in any place, and repeatedly.

Фонограф

1877 • Томас Едісон

Перший пристрій для запису та відтворення звуку

З появою фонографа процес створення та прослуховування музики кардинально змінився. Цей винахід заклав основу індустрії звукозапису та справив глибокий вплив на сферу розваг, перетворивши музику з швидкоплинного враження на доступний, тиражований продукт. Завдяки фонографу люди отримали можливість насолоджуватися музикою в будь-який час, у будь-якому місці та скільки завгодно разів.

(© Gary Hershorn/Getty Images)

Commercial Electric Lighting System

1879 • Thomas Edison

Lighting the path to 24/7 progress

The invention of commercially viable electric lighting, based on the incandescent light bulb, illuminated cities and towns into evening, extending daily activities. Electrification of entire cities — including their streets, factories, and stores — increased business hours for many commercial entities.

Система комерційного електричного освітлення

1879 • Томас Едісон

Світло, що подовжило день

Винахід комерційно рентабельного електричного освітлення на основі лампи розжарювання дозволив освітлювати міста та селища у вечірній час, подовживши активну частину доби. Електрифікація цілих міст — включаючи вулиці, фабрики та магазини — дозволила багатьом комерційним підприємствам подовжити години роботи.

(© Fire-n/Shutterstock.com)

Hearing Aid

1898 • Miller Hutchison

Access and dignity

The “Akouphone” — the first portable hearing aid using a carbon transmitter (consisting of a microphone, amplifier, headphones, and a battery) — moved beyond passive ear trumpets to amplify sound with electricity. While early versions were clunky and expensive, they laid the groundwork for better designs.

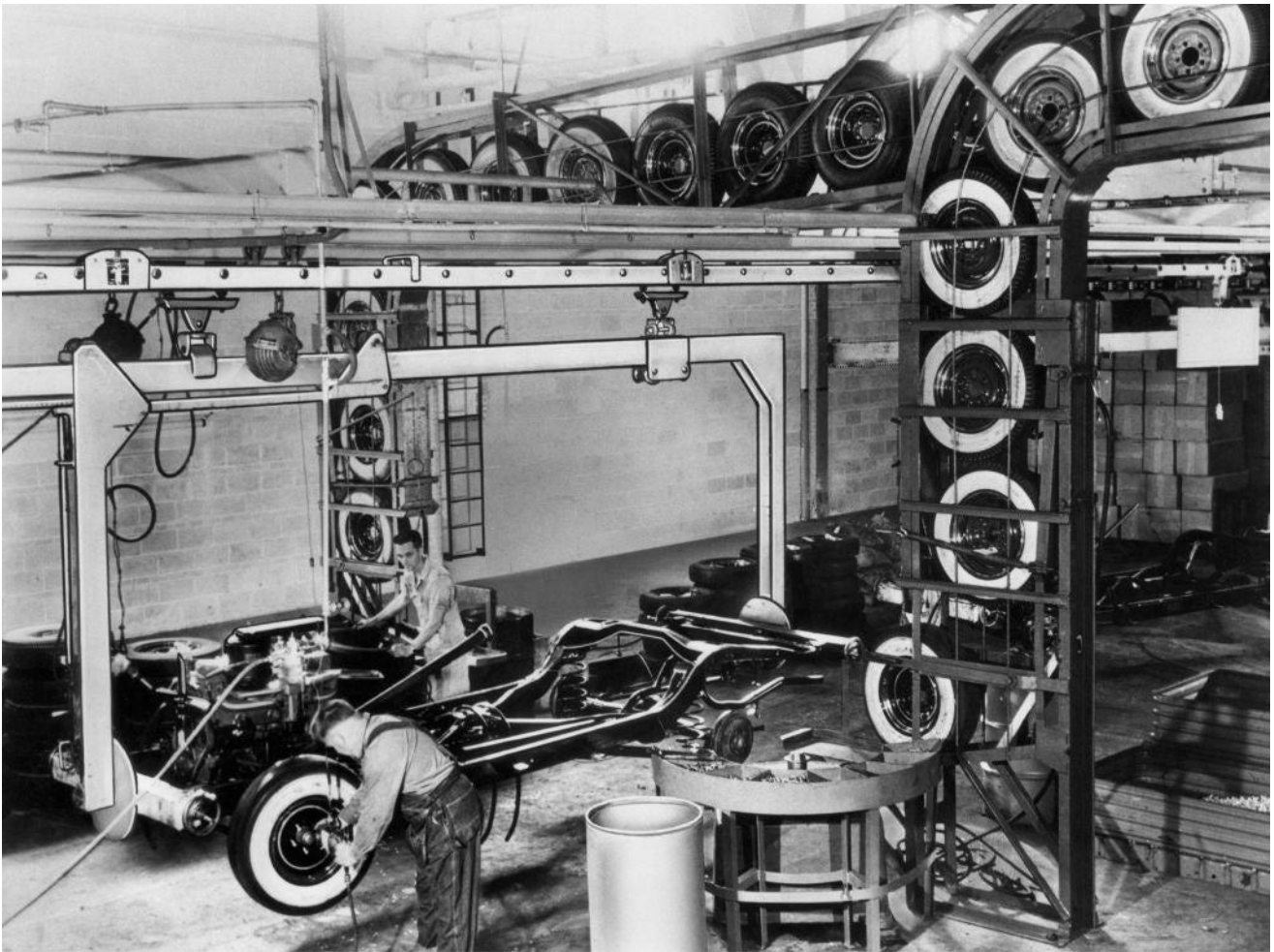
In 1971, four engineers (three Americans, one Japanese) co-invented the Intel 4004, a microprocessor that led to small, customizable hearing aids and eventually to digital and app-based models made by Danish and Belgian firms.

Слуховий апарат

1898 • Міллер Хатчисон

Повертаючи радість спілкування

«Акуфон» — перший портативний слуховий апарат з вугільним передавачем (що включав мікрофон, підсилювач, навушники та батарею) — прийшов на зміну пасивним вушним трубкам: тепер звук підсилювався за допомогою електрики. Хоча перші моделі були громіздкими й дорогими, вони заклали основу для створення досконаліших конструкцій. У 1971 році четверо інженерів (троє американців і один японець) створили Intel 4004 — мікропроцесор, завдяки якому з’явилися компактні настроювані слухові апарати, а в кінцевому підсумку — цифрові моделі з керуванням через додаток, що випускаються датськими та бельгійськими компаніями.

(© Bettmann/Getty Images)

The Assembly Line

1901 • Ransom Olds

Improved efficiency and savings

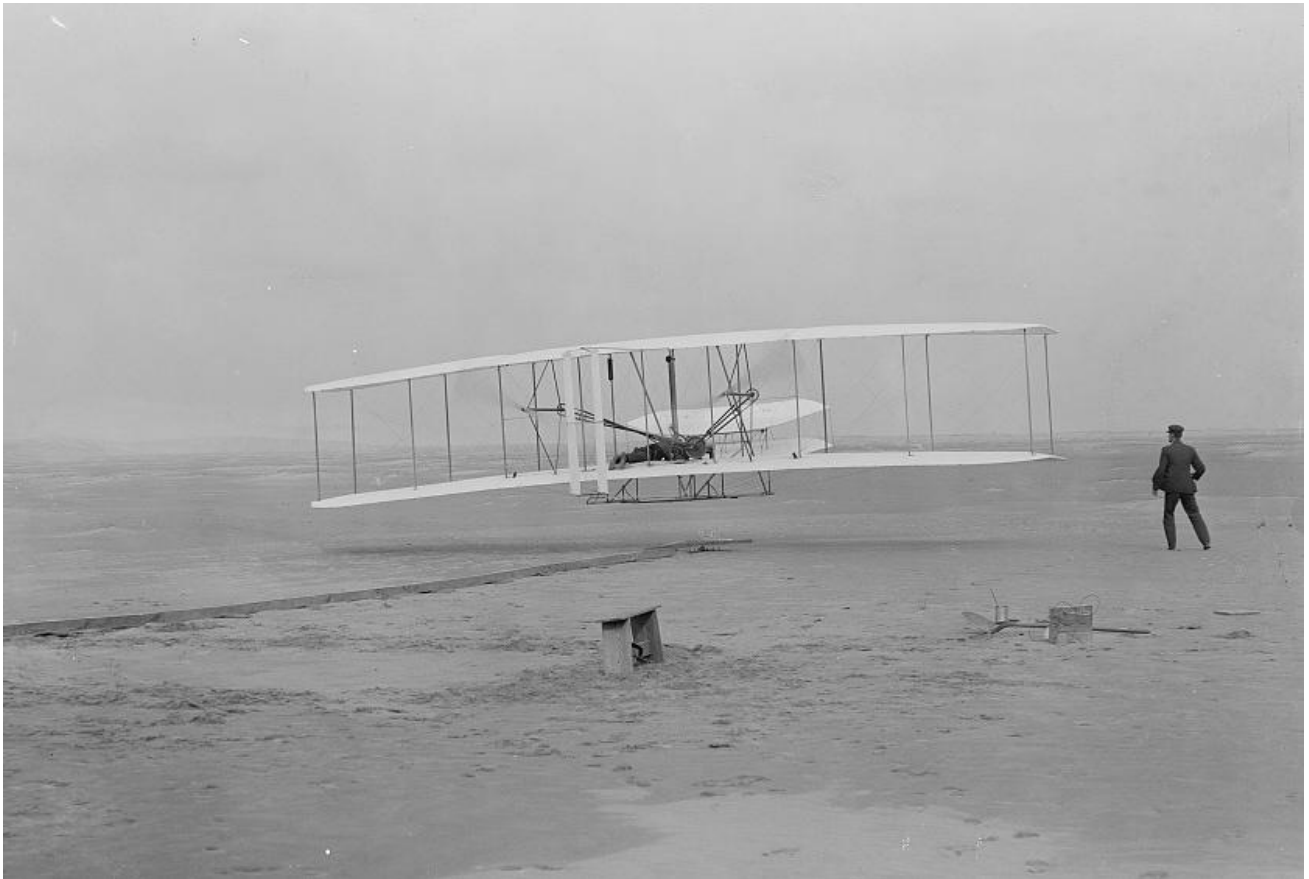
The introduction of the assembly line revolutionized manufacturing by significantly increasing production while reducing costs, paving the way for mass production of affordable consumer goods, particularly automobiles.

Конвеєр

1901 • Ренсом Олдс

Підвищення ефективності та економія

Підвищення ефективності та економія
Впровадження конвеєра спричинило революцію у виробництві: обсяги випуску продукції суттєво зросли, а витрати скоротилися. Завдяки цьому стало можливим масове виробництво доступних споживчих товарів, зокрема автомобілів.

(© John T. Daniels/Library of Congress)

The Airplane

1903 • Wilbur and Orville Wright

Human flight

The Wright brothers are credited with inventing the first successful airplane (the “Wright Flyer”) and achieving the first controlled, sustained flight at Kitty Hawk, North Carolina. They also developed many of the basic principles and techniques of aeronautical engineering. A subsequent “aerial age” brought additional types of aircraft, global travel, and military advances.

Літак

1903 • Вілбур і Орвілл Райт

Політ людини

Брати Райт увійшли в історію як творці першого успішного літака («Wright Flyer»), які здійснили перший керований і стійкий політ у Кітті-Хоку, штат Північна Кароліна. Вони також розробили багато базових принципів і методів авіаційної інженерії. «Ера авіації», що настала слідом за цим, дала поштовх появи нових типів літальних апаратів, відкрила можливість подорожувати по всьому світу та змінила військову справу.

(National Museum of American History)(Національний музей американської історії)

Modern Zipper

1917 • Gideon Sundback

Small, scalable, and revolutionary

The zipper was a fundamental element in the clothing revolution of the early 20th century. It provided a more efficient fastening mechanism for clothing and other items than earlier buttons and laces. The widespread use of zippers in clothing, footwear, and other items made life easier and affected fashion trends.

Застібка-Блискавка

1917 • Гідеон Сундбек

Компактна, технологічна, революційна

На початку XX століття застібка-блискавка спричинила справжню революцію у пошитті одягу. Вона виявилася набагато зручнішою та надійнішою альтернативою звичним гудзикам та шнуркам. Блискавки знайшли широке застосування в одязі, взутті та інших виробках, спростивши життя, а також вплинувши на моду.

Cardiac Defibrillator

1930 • William Kouwenhoven

Restarting the heart

The first defibrillator, though large and cumbersome, changed how doctors treated heart attacks. Rather than resuscitating patients with cardiac massage, they could now restore normal heart rhythms using electrical shocks. Early success led to smaller, safer defibrillators.

In the 1960s, cardiologist Frank Pantridge, from Northern Ireland, invented a portable version that operated from car batteries. By the 1980s, automated external defibrillators (or AEDs) had significantly improved emergency care.

Кардіологічний дефібрилятор

1930 • Вільям Коуєнховен

Відновлення роботи серця

Перший дефібрилятор, незважаючи на свої габарити та незручність у використанні, змінив підхід лікарів до лікування серцевих нападів. Замість реанімації за допомогою масажу серця лікарі змогли відновлювати нормальний серцевий ритм за допомогою електричних розрядів. Перший апарат швидко довів свою ефективність, що призвело до появи більш компактних і безпечних моделей. У 1960-х роках кардіолог Френк Пантрідж із Північної Ірландії винайшов портативну версію, яка працювала від автомобільних акумуляторів. А до 1980-х років, завдяки поширенню автоматичних зовнішніх дефібриляторів (АЗД), ефективність невідкладної медичної допомоги значно підвищилася.

The Microwave Oven

1945 • Percy Spencer

Rapid cooking

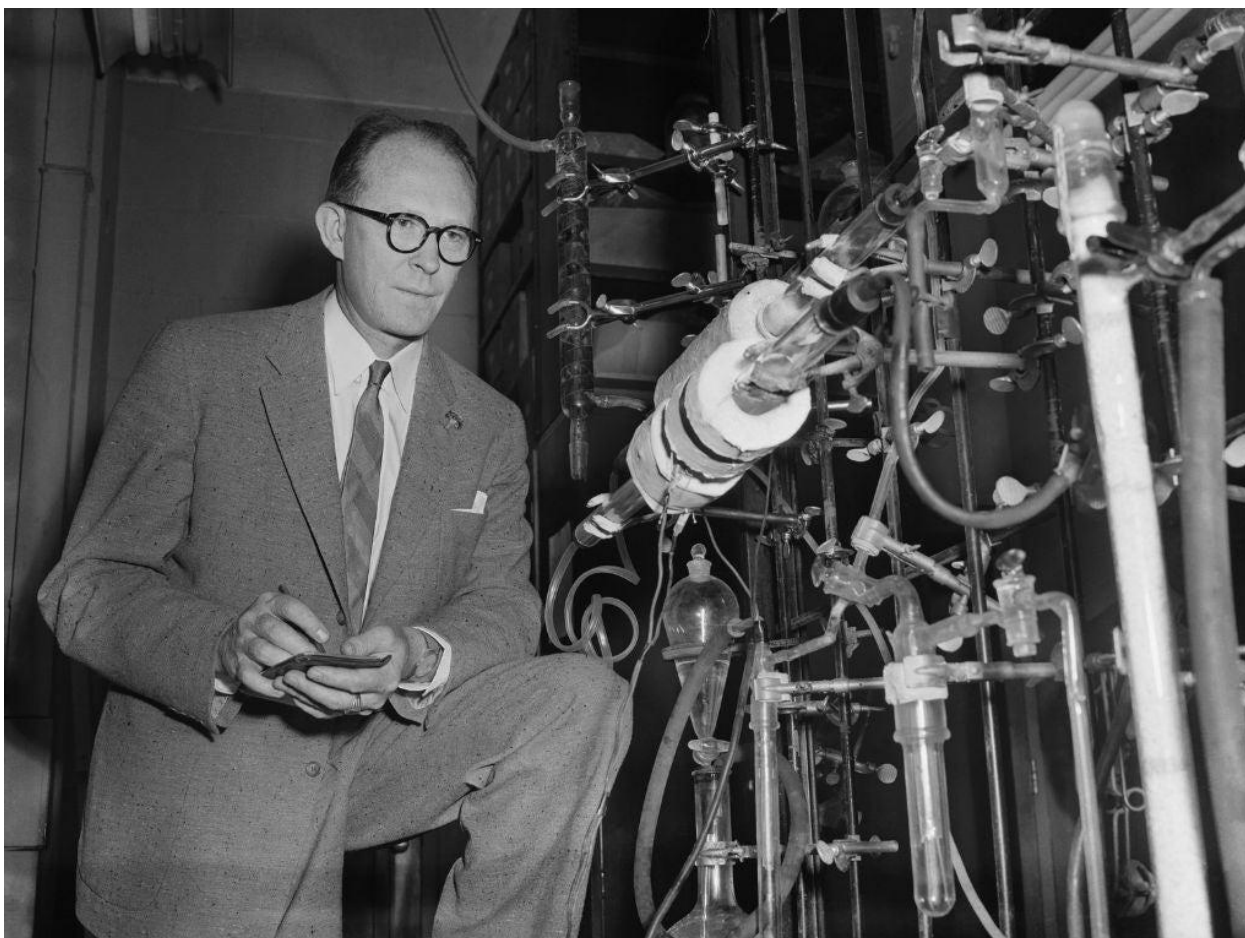
Initially intended for radar technology, the microwave oven was the brainchild of an engineer who noticed a candy bar in his pocket melting rapidly as he worked with a live radar set emitting microwave signals. He discovered the radar's compact cavity magnetron tube was responsible for heating the chocolate. His melting candy bar led to the consumer appliance that revolutionized food preparation.

Мікрохвильова піч

1945 • Персі Спенсер

Швидке приготування їжі

Ідея створення мікрохвильової печі належить інженеру, який працював над радіолокаційною технікою: він помітив, що під впливом випромінювання працюючого радара шоколадний батончик у його кишені швидко тане. Він з'ясував, що шоколад нагрівався через магнетрон — компактну електровакуумну лампу всередині радара. Цей випадок призвів до створення побутового приладу, який здійснив революцію у приготуванні їжі.

Radiocarbon Dating

1946 • Willard Libby

Dating the ancient world with atomic precision

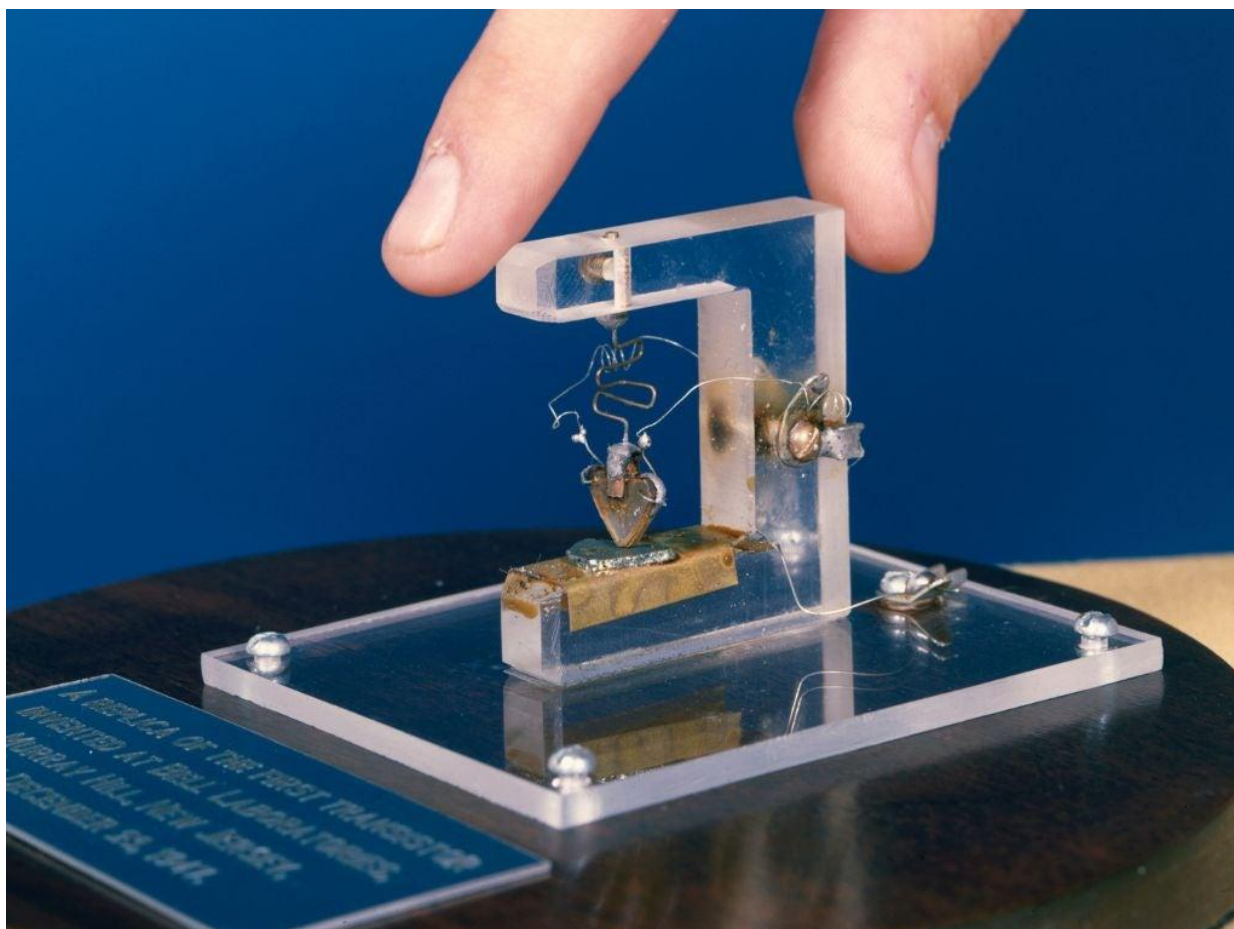
Also known as carbon-14 dating, radiocarbon dating determines the age of organic materials (bones, wood, plant fibers) that are up to 60,000 years old. It works by measuring the amount of radioactive carbon-14, which decays over time, remaining in a sample. Scientists have used radiocarbon dating to understand prehistory by establishing timelines for events, like the end of the last ice age and the start of the Neolithic and Bronze Ages.

Радіовуглецевий аналіз

1946 • Віллард Ліббі

Надточне датування минулого

Радіовуглецевий аналіз (або датування за вуглецем-14) дозволяє датувати органічні матеріали (кістки, деревину, рослинні волокна) віком до 60 000 років. Метод ґрунтується на вимірюванні частки радіоактивного вуглецю-14, що збереглася у зразку (з плином часу цей ізотоп поступово розпадається). Вчені використовують радіовуглецеве датування для вивчення доісторичного періоду, встановлюючи хронологію таких подій, як кінець останнього льодовикового періоду, а також початок неоліту та бронзової доби.

The Transistor

1947 • Bell Labs

Ushering in the information age

One of the 20th century's most groundbreaking inventions, the transistor replaced bulky, power-hungry vacuum tubes, enabling the development of small, fast, energy-efficient electronics. The transistor laid the groundwork for modern computers, cellphones, and the internet.

Транзистор

1947 • Bell Labs

Початок інформаційної ери

Транзистор — один із найреволюційніших винаходів XX століття. Він прийшов на зміну громіздким і енергоємним вакуумним лампам, що дозволило створювати компактну, швидку та енергоефективну електроніку. Винахід транзистора заклав основу для появи сучасних комп'ютерів, мобільних телефонів та Інтернету.

Crash-Test Dummies

1949 • Samuel Alderson

Designing for safety

The first crash-test dummy, “Sierra Sam,” provided a reliable way to study the effects of impact on the human body, paving the way for major improvements in vehicle safety. Crash-test dummies have evolved through ongoing research and development, and continue to play a vital part in making automobiles safer for passengers of all sizes and ages.

Манекени для краш-тестів

1949 • Семюель Олдерсон

Інженерія безпеки

Перший манекен для краш-тестів, «Сьєрра Сем», забезпечив надійний спосіб вивчення впливу удару на людське тіло, що в подальшому дозволило значно підвищити безпеку транспортних засобів. За роки безперервних досліджень манекени постійно вдосконалювалися, і сьогодні вони, як і раніше, відіграють найважливішу роль у підвищенні безпеки автомобілів для пасажирів будь-якої статури та віку.

Pacemaker

1952 • Paul Zoll

Keeping the beat

The first cardiac pacemaker, designed by U.S. cardiologist Paul Zoll, was a breakthrough in treating irregular heart rhythms. While it was bulky, it demonstrated the potential for electrical stimulation to regulate the heart and was a first step toward an implantable device developed in 1958 by Swedish physicians Åke Senning and Rune Elmqvist. In 1960, three American innovators (surgeons William Chardack and Andrew Gage, and engineer Wilson Greatbatch) made a commercially viable, implantable pacemaker.

Кардіостимулятор

1952 • Пол Золл

Ритм під контролем

Перший кардіостимулятор, розроблений американським кардіологом Полом Золлом, став проривом у лікуванні порушень серцевого ритму. Незважаючи на громіздкість, апарат продемонстрував потенціал електростимуляції для регулювання роботи серця і став першим кроком на шляху до створення імплантованого пристрою, який у 1958 році представили шведські лікарі Оке Сеннінг і Руне Ельмквіст. Уже в 1960 році троє американських новаторів (хірурги Вільям Чардак та Ендрю Гейдж, а також інженер Вільсон Грейтбетч) створили першу серійну модель імплантованого кардіостимулятора.

Organ Transplant

1954 • Joseph Murray and David Hume

A second chance at life

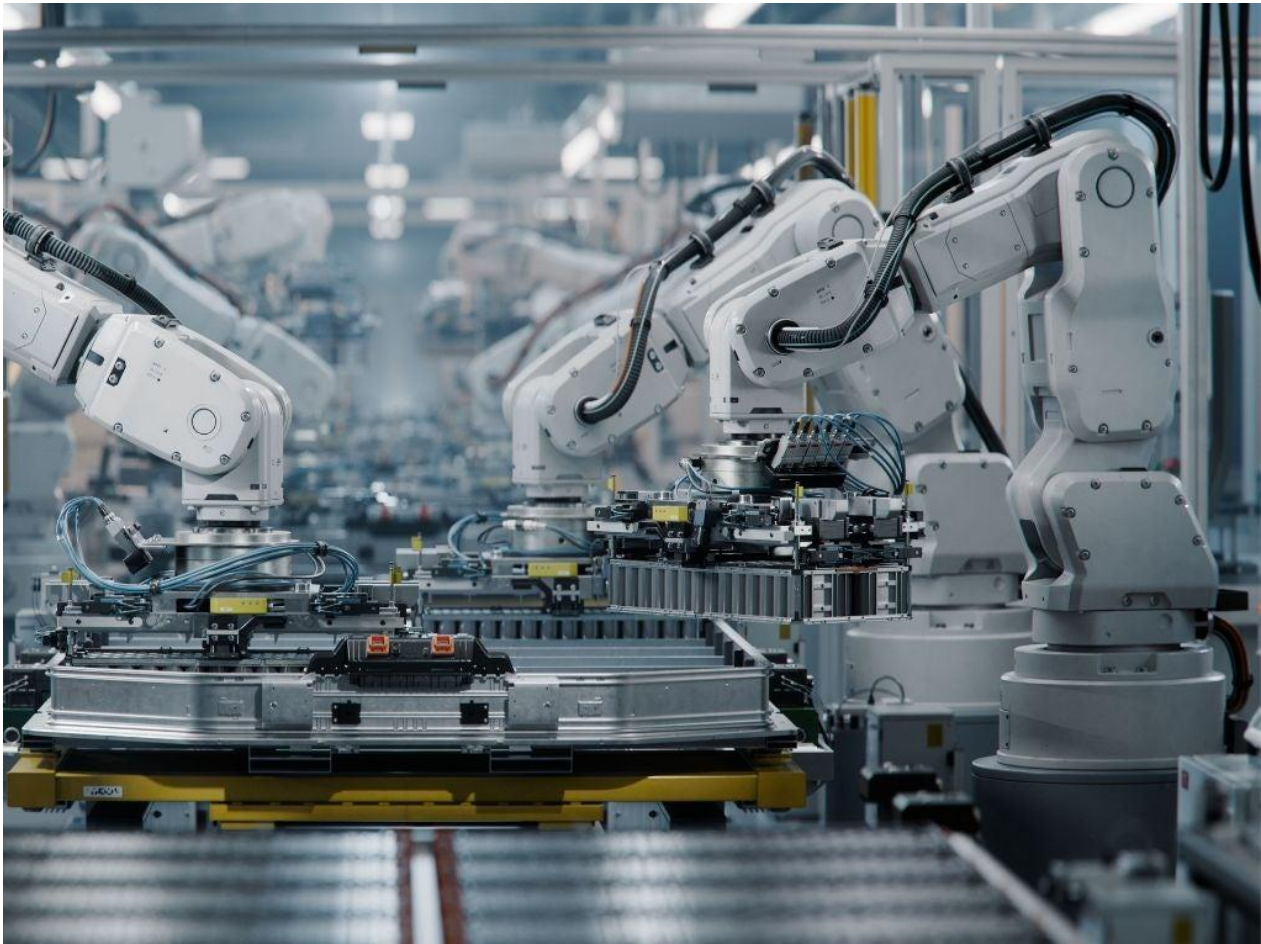
Two surgeons jointly performed a kidney transplant between identical twins in Boston — the first successful human-to-human organ transplant — opening the door for future advancements in transplant medicine and providing hope for patients with failing organs. Liver, heart, and pancreas transplants were successfully performed by the late 1960s, while lung and intestinal organ transplants were begun in the 1980s.

Трансплантація органів

1954 • Джозеф Мюррей і Девід Хьюм

Другий шанс на життя

Двоє хірургів провели в Бостоні операцію з пересадки нирки від одного однояйцевого близнюка іншому. Ця перша успішна трансплантація органу від людини людині відкрила шлях до майбутніх досягнень у трансплантології та дала надію пацієнтам, чий органи перестають справлятися зі своїми функціями. До кінця 1960-х років лікарі почали успішно пересаджувати печінку, серце та підшлункову залозу, а в 1980-х роках освоїли трансплантацію легенів і кишечника.

Robotics

1954 • George Devol

Expanding the frontier of what's possible

The concept of robotics dates back centuries, but the first modern programmable industrial robot, the Unimate, was invented by George Devol in 1954. Another American — physicist, engineer, and entrepreneur Joseph Engelberger, known as the “Father of Robotics” — later commercialized and popularized the Unimate, leading to the establishment of the first robotics company, Unimation.

Робототехніка

1954 • Джордж Девол

Розширюючи межі можливого

Концепція роботів з'явилася ще кілька століть тому, а перший сучасний програмований промисловий робот Unimate був винайдений Джорджем Деволом у 1954 році. Інший американець — фізик, інженер і підприємець Джозеф Енгельбергер, відомий як «батько робототехніки», — пізніше популяризував цього робота й налагодив його серійне виробництво, заснувавши першу компанію в галузі робототехніки — Unimation.

Laser Technology

1960 • Theodore Maiman

A beam of pure possibility

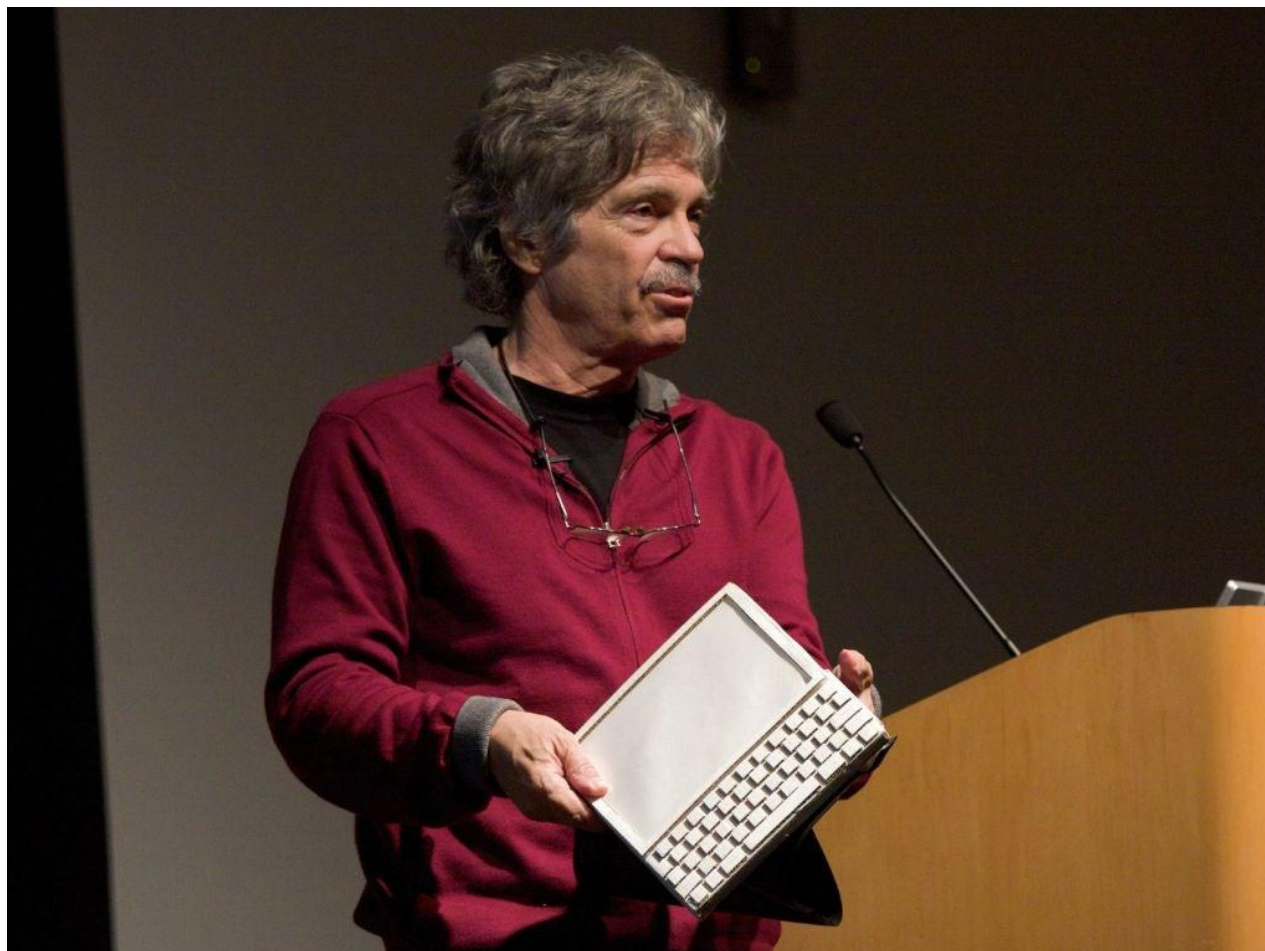
With their focused beams of light, lasers cut, weld, correct vision, treat tissue, communicate, and entertain (via light shows). In medicine, lasers are commonly used in delicate surgeries, including LASIK eye surgery, plus cancer treatments and dermatology. In fiber optics, lasers transmit data through optical fibers that carry high-speed internet.

Лазерні технології

1960 • Теодор Мейман

Універсальний промінь

За допомогою сфокусованого світлового променя — лазера — фахівці ріжуть і зварюють матеріали, коригують зір, лікують тканини, забезпечують зв'язок та влаштовують світлові шоу. У медицині лазери широко застосовуються під час проведення надточних хірургічних операцій, зокрема лазерної корекції зору за методом LASIK, а також у дерматології та лікуванні онкологічних захворювань. У волоконній оптиці лазери передають дані по оптичних волокнах, що забезпечують роботу високошвидкісного інтернету.

Laptop

1968 • Alan Kay

Power to go

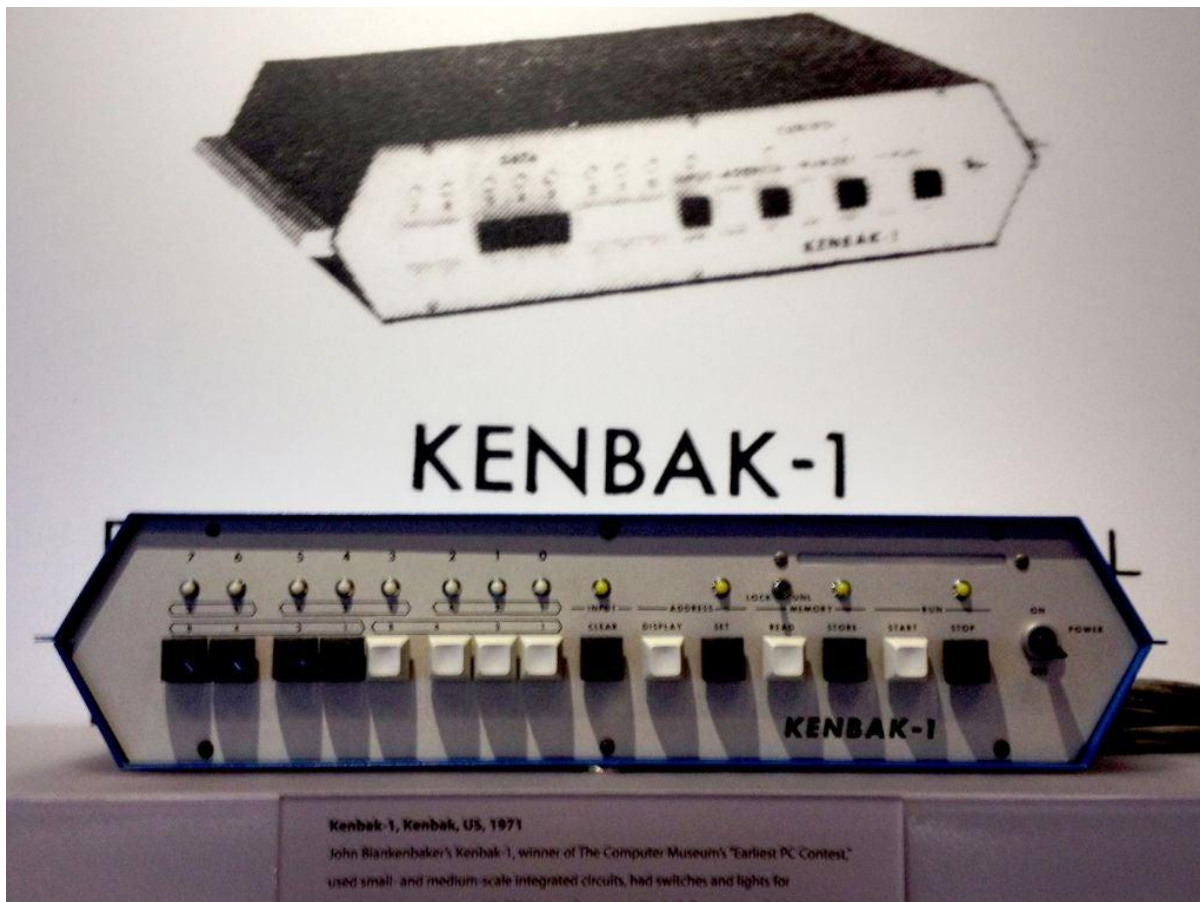
The concept for a portable computer called the Dynabook emerged even before the personal desktop computer was launched. The Dynabook was significant because it promised a portable, child-friendly computer and heavily influenced later laptop designs.

Ноутбук

1968 • Алан Кей

Портативні можливості

Концепція портативного комп'ютера під назвою «Dynabook» з'явилася ще до виходу перших настільних ПК. Значення цього проєкту полягає в тому, що він задумувався як портативний, доступний і зрозумілий дітям комп'ютер і суттєво вплинув на дизайн майбутніх ноутбуків.

Personal Computer

1971 • John Blankenbaker

Desktop productivity

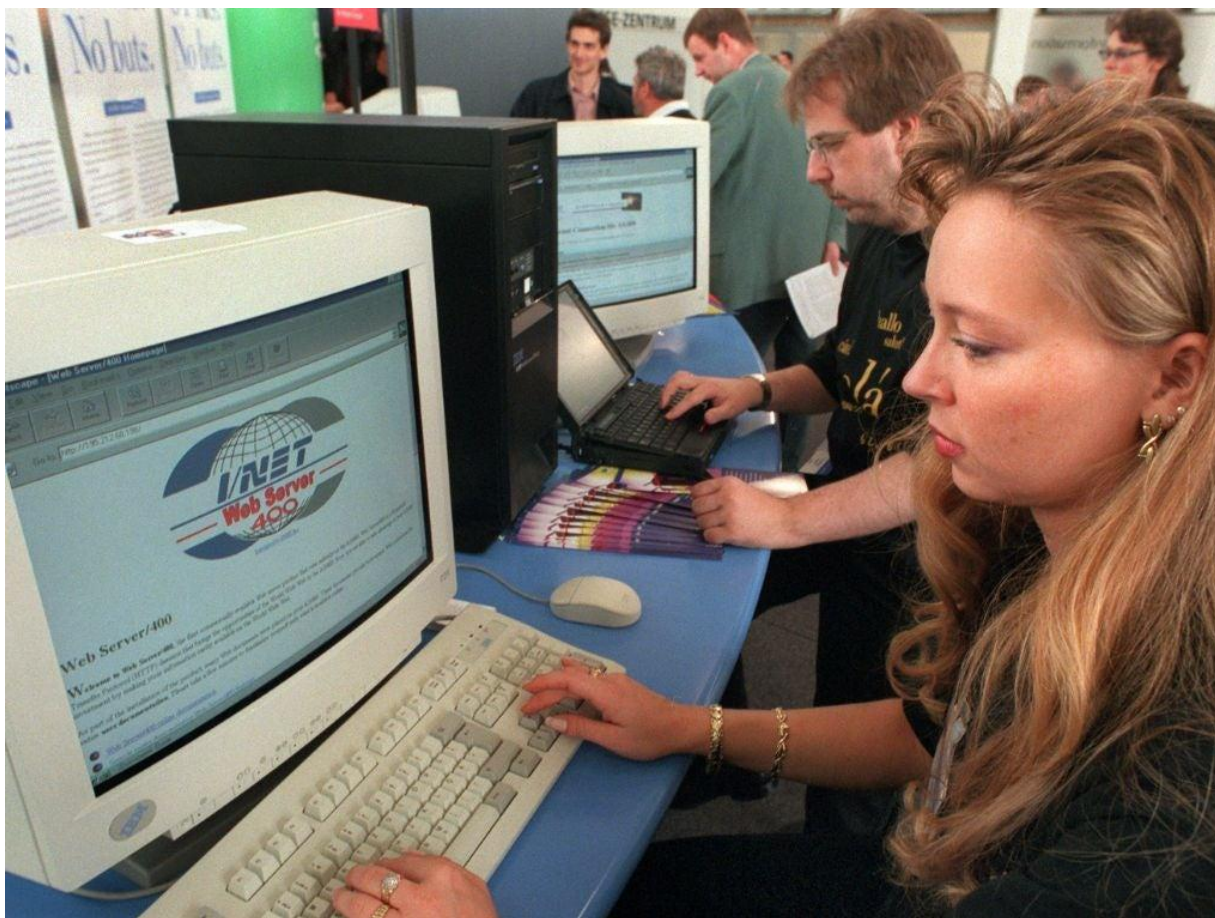
The Kenbak-1 was a stored-program computer, running different programs by loading them into its memory, a key feature of modern personal computers. It was specifically designed for individual use, unlike earlier computers that were built for large organizations or used only by specialized personnel, and it inspired further innovation — leading to powerful and versatile microcomputers.

Персональний комп'ютер

1971 • Джон Бланкенбейкер

Комп'ютер стає настільним

Архітектура Kenbak-1 дозволяла зберігати програми в пам'яті та запускати їх за потреби — що є ключовою особливістю сучасних персональних комп'ютерів. Цей комп'ютер був спеціально розроблений для індивідуального використання, на відміну від більш ранніх обчислювальних систем, що створювалися для великих організацій або вузькопрофільних фахівців. Успіх цієї моделі дав поштовх подальшим розробкам, у результаті яких з'явилися потужні й універсальні мікрокомп'ютери.

Internet Protocols

1970s • Vinton Cerf and Robert Kahn

Foundation of global connectivity

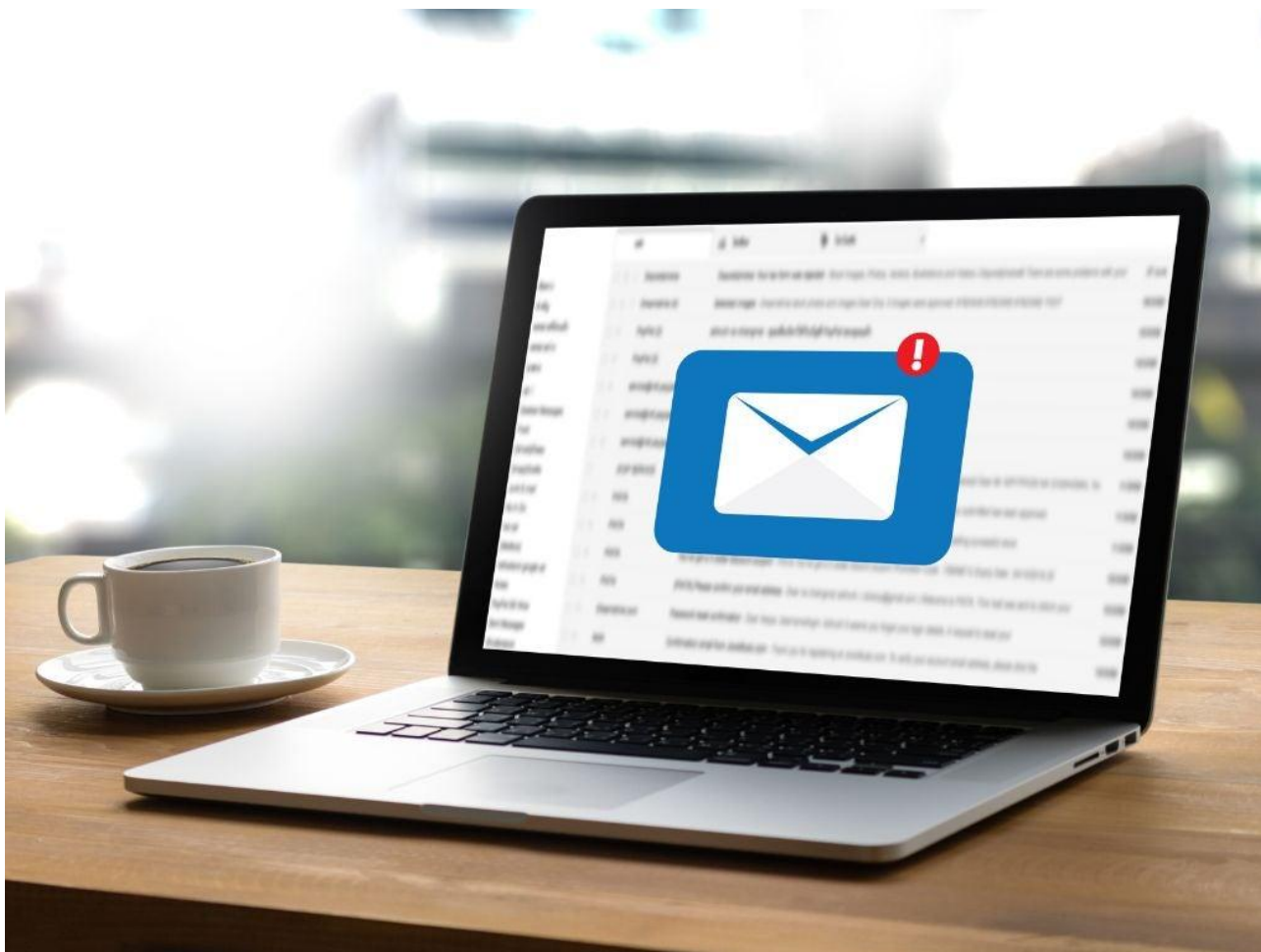
The invention of TCP/IP (Transmission Control Protocol/Internet Protocol) provided the backbone for a web of interconnected computer networks – hence the name “internet.” This architecture enabled a 1973 research project initiated by the U.S. Defense Advanced Research Projects Agency (DARPA) to evolve into the global communication and information infrastructure we use today.

Інтернет-протоколи

1970-ті роки • Вінтон Серф і Роберт Кан

Створення глобальної мережі Інтернет

Винахід протоколів TCP/IP (Transmission Control Protocol/Internet Protocol) забезпечив основу для об'єднання безлічі локальних обчислювальних мереж у глобальну систему — звідси й назва «Інтернет» (від англ. interconnected networks). Завдяки цій архітектурі дослідницький проєкт 1973 року, започаткований Агентством перспективних дослідницьких проєктів Міністерства оборони США (DARPA), зміг еволюціонувати в ту саму глобальну інфраструктуру зв'язку та інформації, якою ми користуємося й донині.

Email

1971 • Ray Tomlinson

Instant written communication

As the internet grew, email became a globally used communication tool, connecting people and organizations worldwide. The first email, sent by Ray Tomlinson to himself in 1971, contained a test message, likely “QWERTYUIOP” or something similar. Tomlinson would also become the first to use the “@” symbol to separate the recipient’s name from their location in email addresses.

Електронна пошта

1971 • Рей Томлінсон

Миттєве листування

У міру розвитку Інтернету електронна пошта перетворилася на глобальний засіб комунікації, що з’єднав людей та організації по всьому світу. Перший електронний лист Рей Томлінсон надіслав самому собі у 1971 році — він містив тестове повідомлення, ймовірно «QWERTYUIOP» або щось подібне. Томлінсон також першим почав використовувати символ „@“ в адресах електронної пошти, щоб відокремлювати ім’я одержувача від вказівки на його розташування в мережі.

GPS

1973–93 • U.S. Department of Defense

Precise time and location systems

People all over the world rely on the Global Positioning System (GPS), originally developed as satellite navigation for the U.S. military, to see a road map on a smartphone, hail a rideshare service, log miles on an exercise program, or tell time.

GPS

1973–93 • Міністерство Оборони США

Системи точного визначення часу та місцезнаходження

Сьогодні люди в усьому світі користуються Глобальною системою позиціонування (GPS), яка спочатку була розроблена як система супутникової навігації для збройних сил США. За її допомогою ми звіряємося з картами на смартфонах, викликаємо таксі, відстежуємо пройдений шлях під час тренувань і дізнаємося точний час.

Cellphone

1973 • Martin Cooper / Motorola

Portable communication

The first practical cellphone was invented by Motorola engineer Martin Cooper, who made the first publicized handheld mobile phone call April 3, 1973. Ten years later, the first commercially available handheld cellphone, the DynaTAC 8000x, was released. It introduced the concept of personal, mobile communication, changing how people connected and how businesses operated.

Мобільний телефон

1973 • Мартін Купер / Motorola

Портативний зв'язок

Першу діючу модель мобільного телефону створив інженер компанії Motorola Мартін Купер — 3 квітня 1973 року він здійснив перший в історії публічний дзвінок із портативного стільникового апарату. Через десять років на ринок вийшла перша комерційна модель мобільного телефону — DynaTAC 8000x. Цей апарат поклав початок концепції персонального мобільного зв'язку, змінивши формати людського спілкування та принципи ведення бізнесу.

Smartphone

1992 • Frank Canova / IBM

Tools for life in your pocket

The world's first smartphone, the IBM Simon, featured a touchscreen and a range of functionalities beyond the ability to make phone calls. Combining the features of a cellphone with those of a handheld computer, smartphones allow phone calls, emails, texts, video chats, and social media posts, revolutionizing how people connect and work.

Смартфон

1992 • Френк Канова / IBM

Універсальний помічник у кишені

Перший у світі смартфон, IBM Simon, має сенсорний екран і безліч функцій, що виходять за межі звичайних телефонних дзвінків. Поєднавши можливості мобільного телефону та кишенькового комп'ютера, смартфони стали універсальним інструментом для дзвінків, електронної пошти, текстових повідомлень, відеозв'язку та публікацій у соціальних мережах. Поява цих пристроїв кардинально змінила формати роботи та спілкування.

Social Media

1997 • Andrew Weinreich

Mass personal publishing

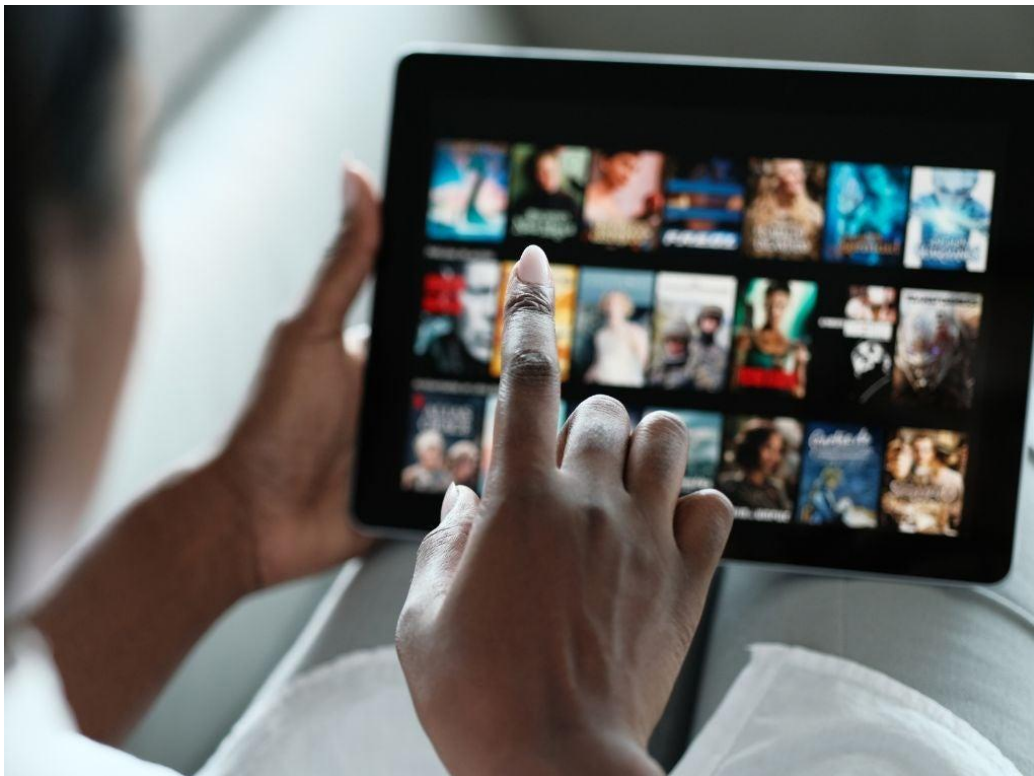
Six Degrees, the world's first social media site, allowed users to create profiles, connect with friends, and send private messages, setting the stage for MySpace, Facebook, Instagram, and other platforms. The invention of social media has subsequently been used as an innovative tool by businesses, marketers, and media. It facilitates crowdfunding campaigns and creates vast amounts of data, spurring analysis for multiple uses, including machine learning.

Соціальні мережі

1997 • Ендрю Вайнрайх

Особистий контент для широкої аудиторії

Six Degrees, перший у світі сайт у форматі соціальної мережі, давав змогу користувачам створювати профілі, спілкуватися з друзями та надсилати особисті повідомлення, підготувавши ґрунт для MySpace, Facebook, Instagram та інших платформ. Соцмережі стали інноваційним інструментом для бізнесу, маркетологів та ЗМІ. Вони полегшують проведення краудфандингових кампаній і створюють величезні масиви даних, аналіз яких застосовується в найрізноманітніших сферах, включаючи машинне навчання.

Streaming Media

1990s–2000s • Various U.S. companies

A new way to access entertainment

Streaming media was created gradually, beginning in the 1990s, when Xerox PARC demonstrated live video streaming over the internet. RealNetworks and Microsoft launched their own innovations and are credited with popularizing online streaming. The video-streaming site YouTube, founded in 2005, offered a platform for user-generated content, and Netflix launched its streaming service in 2007. Since then, streaming has become the dominant method for consuming media, with numerous competing services offering content.

Потокове мультимедіа

1990-ті – 2000-ті роки • Різні американські компанії

1991-

Новий спосіб доступу до розваг

Технології потокового мультимедіа створювалися поступово, починаючи з 1990-х років, коли дослідницький центр Xerox PARC продемонстрував пряму відеотрансляцію в Інтернеті. Компанії RealNetworks і Microsoft представили власні розробки і по праву вважаються популяризаторами онлайн-стрімінгу. Сайт потокового відео YouTube, заснований у 2005 році, став платформою для користувацького контенту, а в 2007 році свій стрімінговий сервіс запустила компанія Netflix. Відтоді стрімінг став домінуючим методом споживання медіаконтенту, і на ринку з'явилося безліч конкуруючих платформ.

As the United States approaches its 250th anniversary, its spirit of innovation remains a global force — driving breakthroughs in fields like artificial intelligence and space exploration.

The United States has a vibrant innovation ecosystem and a business culture that fosters risk-taking, so it's no surprise that the U.S. consistently ranks among the top countries in the Global Innovation Index, especially in such areas as market sophistication (ranked 1st).

From startup labs to NASA's moon missions, American ingenuity is shaping the future.

The sky's the limit — and the galaxy, too. Full speed ahead!

Напередодні свого 250-річчя Сполучені Штати зберігають позиції одного зі світових центрів інновацій, сприяючи новим досягненням у таких галузях, як штучний інтелект та освоєння космосу.

Сполучені Штати мають динамічну інноваційну екосистему та бізнес-культуру, що заохочує ризик, тому не дивно, що країна стабільно входить до числа лідерів Глобального індексу інновацій, особливо в таких сферах, як рівень розвитку ринку (1-е місце).

Від стартап-лабораторій до місячних програм НАСА — американська винахідливість продовжує формувати майбутнє.

Попереду — нові, ще незвідані рубежі, а отже, тільки вперед!